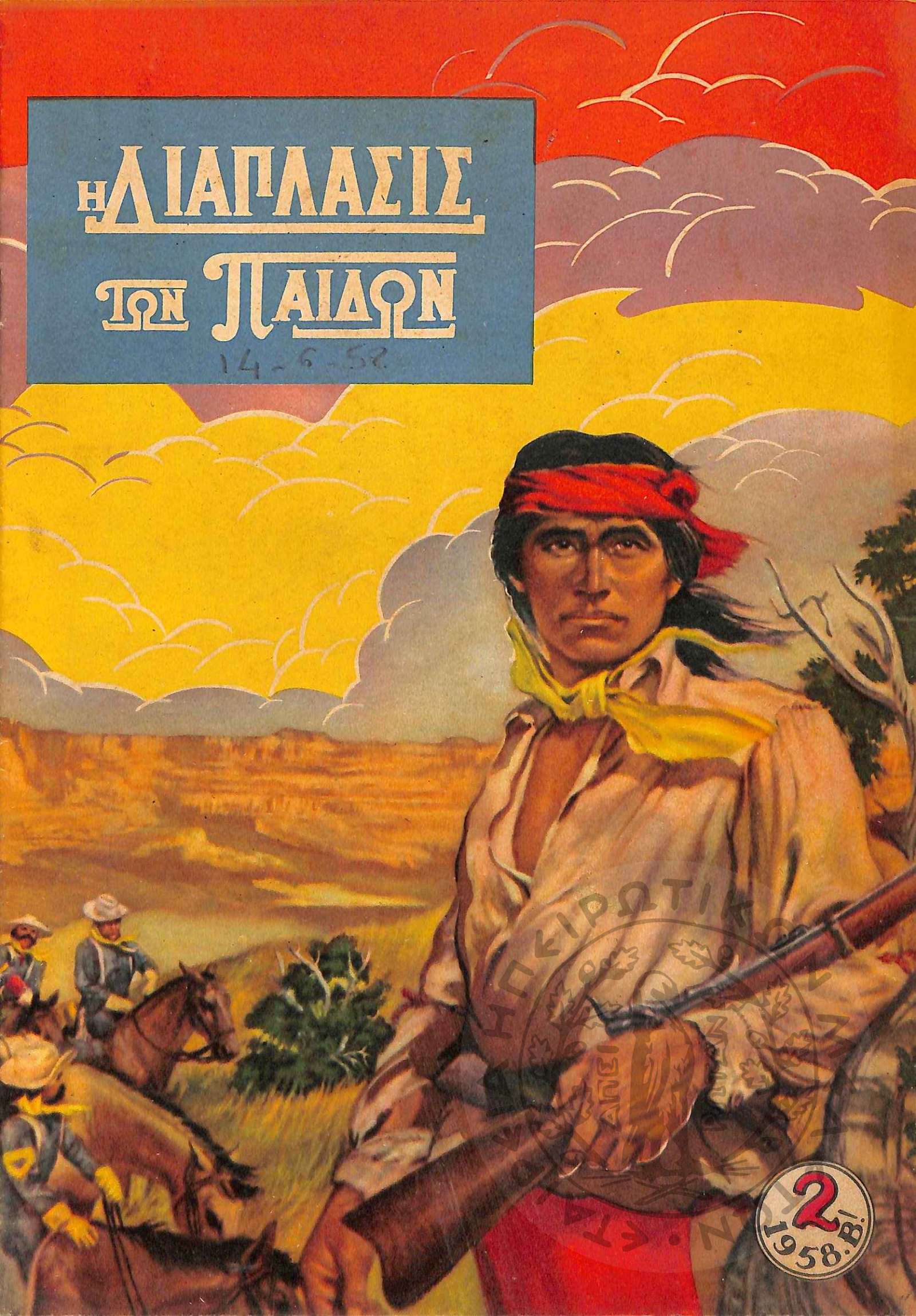

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

14-6-58

2
1958.Β'

Ο γαρός
Μέσ' στου γυανιού άραχμίνι
Τά γαμίνια δά νερά,
μωλ γαρό βαρυά ωροσμίνι
Μιν αίχουζι λόν γαρά.

Κι' ο γαρός αιώ' λό μαγίβι,
ωστί ωροβάρι αιώ μαυρού
μαί στου γαρόνις λινι λό κίβι
μινι ωσινάβι μινι.

δωσ νάναι δά μινίσι,
ωστί ο υγος νά βανι
λινι βαρυοζι λινι δά μινι
ζ' δ' αιώνις λόν γαρά.

Ο' αϊρ μινίσι δά μινι
μινι λινι βαρυοζι δ' αιώνις,
μινι ο' νουις λινι ο' νουις
δ' αιώνις δά μινι.

Βράδυ, βράδυ δά μινι,
ω χαρούμινι σινι,
μαί δά γαρά δά μινι
λινι ωσινάβι λινι γαρά.

Μιχ. Δ. Λαδινόπουλος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Έγκεκριμένον υπό του Υπουργείου Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ σχολεία (1932).
Τιμηθέν διὰ του άργυρού μεταλλίου τής 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' όροφος) — ΑΘΗΝΑΙ
Τό φύλλον δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ίδρυτής-Διευθυντής (1879-1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής (1895-1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1958
ΤΟΜΟΣ 1958 Β' ΑΡΙΘ. 2

ΟΛΗ ή ύλη του περιοδικού σας είναι γραμμένη από σας, εκτός από τα μυθιστορήματα και τις άλλες συνέχειες. Αυτό είναι κάτι που γίνεται πρώτη φορά σε ελληνικό περιοδικό και δεν ξέρω μάλιστα, αν έχει γίνει ποτέ και σε ξένα. Πάντως είναι μια άσχη που πέτυχε. Τα Έλληνόπουλα, δείχναν πώς αξίζουν και πώς μπορούν να καταφέρουν πράγματα, που άλλοτε τα θεωρούσαν ακατόρθωτα.

Λοιπόν, φίλοι μου, συγχαρητήρια για το κατόρθωμά σας και... σ' ανώτερα!

ΤΕΛΟΣ πάντων! Τελειώσαμε... Το έργο έπερατώθη... και έπερατώθη αίσίως! Αυτό ήταν εκείνο που μάς ενδιέφερε περισσότερο...

Έδω Διαπάλαβη

Πά, πά, πά! Τι κακό ήταν αυτό, Θεέ μου. Απόκαμε να τρέχει το καμένο... Ποιό; Θα μου πείτε. Μα τό... μυαλό μας, φυσικά! "Αν είχαμε και λίγη φαϊά ουσία, πάει, χάθηκε κι' αυτή... "Όπου και να πήγαινες τις ημέρες αυτές, παντού θα συναντούσες πρόσωπα σκυφτά, συννεφιασμέ-

να... κουρασμένα μυαλά που ζητούσαν την... έξ ύψους βοήθεια, γιατί ή... επίγεια είχε πιά εξαντληθεί...

Κι' εκείνες οι σαχλές έρωτήσεις... — Καλέ, μόνοι σας θα το συντάξετε το τεύχος; Πά, πά, αδύνατο, δεν το πιστεύουμε...

Μάλιστα, κύριοί μου. Γιατί να μην το συντάξουμε; Τι μάς λείπει; Το μυαλό ή το πνεύμα; Κι' αφού είμαστε Διαπλαστόπουλα;...

"Ολ' αυτά όμως ανήκουνε στο παρελθόν! Για την ώρα κρατούμε στα χέρια μας το περίφημο και... άπραγματοποίητο για τους άλλους τεύχος της 14ης 'Ιουνίου, πραγματοποιημένο και μάλιστα αίσίως! "Όσο για το μέλλον, έ, αυτό δεν ξέρουμε τί μάς επιφυλάσσει... "Όσο για ξεπηδήσουν δημοσιογραφικά ταλέντα... "Όσο για τον Άνανια, αρκετά ξεκουράσθηκε με την άπρηγιά του.

ΣΒΗΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Τηλεγράφημα

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
'Αθήνας
Χρ. Λαδά 1

«Εύρισκομαι, στόπ. Θάλασσα ταραταζούμ, ψυχρά, δεν πταίω έγώ. Όρθια κάθετος μακροβουτοειδής στόπ. Κολυμβών αναγκάζομαι εισέρχομαι ολόκληρος. Μετενόησα. Άλμυρίζω ψάρια φεύγουν μιλώντας κατειφυγμένα ίσον καλύτερα άμμου, διά θερμή αυγά ψήνονται σκύλοι, φυτά μαργαρίτες στρείδια μαργαρί- τάρια δεν υπάρχουν στόπ. Προτιμώ τμηματικό μπάνιο πρωί χέρια, από γευμα πόδια μεσημέρι κεφαλή κοιλία, οικονομία νερού, δαίνουν όλα καλώς. Χαιρετισμούς Διαπλαστό- πουλα, εύρισκομαι ίνκόνιτο, συνήνησα παιδιά αδύνατον με γνωρί- σουν. Εύτυχώς καλὰ καλή καλώς κάλλιστα χρήματα ελλείπουν στα- ματώ άποστολήν τηλεγραφήματος».

ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΗΜΕΡΑ, αγαπημένα μου παιδιά, είμαι καταχαρούμενη. Κάνετε στ' αλήθεια ένα κατόρθωμα. Για φαντασθήτε, κάνατε ένα ολόκληρο τεύχος μόνοι σας. Πολλά παιδιά από σας μου γράψατε αληθινά άριστουργήματα. Άλλα παιδιά, πάλι δε μου γράψαν και τόσο καλά, μά δεν πειράζει. "Ότι μπορούσε ο καθένας. Σας ευχαριστώ όλους για ό,τι κάνατε και σας εύχομαι καλή έπιτυχία στους διαγωνισμούς. Έχω όμως ένα παραπονο από σας: Με ταλαιπωρείτε. Δεν είναι κατάσταση αυτή. Κάθε πρωί, δεν προλαβαίνω να ξυπνήσω και τσουπ-τσουπ, με παίρνετε, με βάζετε στην τσάντα και δρόμο για το σχολείο. Εκεί, τί τραβάω, δε λέγεται. Με τραβούν από εδώ, με τραβούν από εκεί να με διαβάσουν και κοντεύουν να με ξεσκίσουν. Μόλις α- χίξη κατόπιν το μάθημα, δια- στικά κρυψίματα κάτω από το θρανίο. Με βάζετε ύστερα σταλακωμένη μέσα στη σάκ- α κι' άλλα πολλά. Άλλά σας τα συγχωρώ όλα, γιατί είσαστε καλά παιδιά. Με χαρά.

ΚΙΝΕΖΑΚΙ ΛΙ-ΤΣΑΝ

"Ολο το
σημερινό
τεύχος έχει
συνταχθή
από τα
Διαπλαστό-
πουλα

Η εικόνα
του έξωφύλλου μας

Η Διαπάλας έχει γράψει κι' άλλοτε για το θέμα των 'Ινδιάνων ιδιογενών της Αμερικής, που υπε- ράσπισαν ηρωικά τη γη τους. Την εποχή εκείνη, οι 'Ινδιάνοι, λαός περήφανος, αντιμετώπισαν τους κατοίκους με τα όπλα. Αργότερα, ο πολιτισμός κι' η ανάγκη για μίαν ειρηνική ζωή, ανάγκασε τα

Ενδ' αντίπολα στρατόπεδα να συμ- βιάσθουν και να ζήσουν δίχως πό- λεμο, ο ένας κοντά στον άλλον. Μ' όλα αυτά οι 'Ινδιάνοι διατή- ρησαν έοισμένα απ' τα πατροπα- ράδοτα έθιμά τους. Μα περισσότε- ρο απ' όλα διατήρησαν τη λεβεν- τιά και την περηφάνια των πατέ- ρων τους. Στην εικόνα του έξω- φύλλου μας, ένας 'Ινδιάνος από τη φυλή των 'Απάχιδων, της εποχής του πολέμου.

Η ΚΛΥΤΙΑ

Οι άρχαιοι μας πρόγονοι πιστεύανε στις νεράιδες, κάτι αέρινα πλάσματα, που κατοικούσαν σε δάση, σπηλιές και ποταμούς. Τα βράδια και τις αυγές, χορεύανε με το φεγγάρι, κι' είχανε μουσική το γλυκούψιμα του Ζέφυρου. Έτσι πιστεύανε και σε δυο αδελφές νεράιδες, την Κλυτία και τη Λευκοθέα. Γι' αυτές πλάσανε τον παρακάτω μύθο:

Σαν όλες τις νεράιδες, θγαίνανε κάθε αυγή από τις κατοικίες τους, και χορεύανε γύρω από τις πηγές και τα φυτά. Όμως με τις πρώτες αχτίδες του ήλιου, θυθίζονταν και πάλι στα νερά των ποταμών. Μια μέρα, η Κλυτία και η Λευκοθέα αποφάσισαν να μείνουνε για λίγο, κάτω από το φως του ήλιου. Έτσι κι' έκαναν. Κάθησαν στην ακροποταμιά και παρακολουθούσαν το λαμπρό όρμα του. Ποτέ τους δεν είχανε δει τόσο ωραίο θέαμα. Ο ήλιος τις κοιτούσε ευχαριστημένος κι' οι δυο νεράιδες ήταν ευτυχισμένες.

Το βράδυ, όμως, οι δυο αδελφές μάλωσαν. Η Κλυτία μαρτύρησε στον Ώκεανό, τον πατέρα τους, πως η Λευκοθέα παραβίασε το νόμο των Νεράιδων, κρύβοντας του πως κι' η ίδια τον είχε παραβιάσει. Ο Ώκεανός θυώσε κι' έκλεισε τη Λευκοθέα μέσα σ' ένα υπόγειο. Η Κλυτία εξακολουθούσε κάθε πρωί να κάθεται στην ακροποταμιά και να κοιτά τον Ήλιο. Αυτός όμως θυώσε από την πράξη της Κλυτίας και δεν την κοιτούσε καθόλου. Αυτό έγινε έπτα μερόνυχτα και η Κλυτία δεν πήγαινε πια στον ποταμό, γιατί ντρέπονταν τις νεράιδες. Και σιγά-σιγά τα μικρά της ποδαράκια ριζώσανε στο ύγρο χώμα και έγινε ένα λουλουδάκι, το γνωστό μας Ήλιотρόπι, που και σήμερα φυτρώνει στα ύγρα μέρη και στρέφει το κεφαλάκι του πάντα προς τον Ήλιο.

ΧΛΩΜΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Η ΣΦΙΓΓΑ

Το μυθολογικό τέρας, η Σφίγγα, είχε μορφή ανθρώπου και κορμί αετού, γυναίκας και λιονταριού. Καθότανε πάνω σ' ένα βράχο, έξω από τη Θήβα και δεν άφηνε κανένα διαβάτη να περάσει, αν δεν έλυνε το αίνιγμα που θα του έλεγε. Έπειδή όμως κανένας δεν μπορούσε να το βρή, τους καταβρόχθιζε όλους. Ο Οιδίπოდας όμως, εύκολα έλυσε το πρόβλημα που του έθεσε: Ποιό είναι κείνο το ζώο, που περπατάει το πρωί με τα τέσσερα, το μεσημέρι με τα δύο και το βράδυ με τα τρία; Τότε ο Οιδίπოდας της απάντησε απλά: έ άνθρωπος! Τόσο λύσσαξε η Σφίγγα για την επιτυχία του Οιδίποδα, που έπεσε από το βράχο και σκοτώθηκε.

ΑΛΕΞΗΣ ΖΟΡΜΠΑΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΡΑΠ

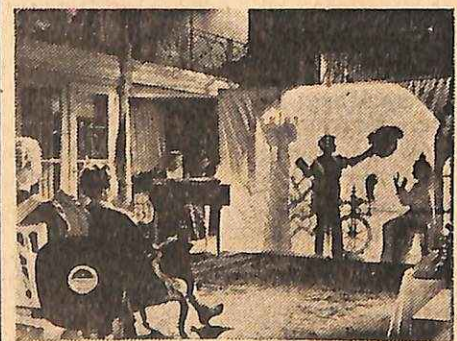
2ο

6) Τα παιδιά γίνανε μουσικευς. Τότε φάνηκε και το αύτεκιντο του βαρώνου που επέστρεψε σπίτι. Όταν ο βαρώνος σούψε, όπως το συνήθιζε, για τη γενική συγκέντρωση των παιδιών του, η καρδιά της Μαρίας πήγαινε να σπάσει από αγωνία. Είχε άδικο. Γιατί ακούγοντας τα χαρούμενα γέλια και τις φωνές των παιδιών του που τρέχαν να τον υποδεχτούν, ο βαρώνος ένθυσια στήκε και συγχάρηκε τη Μαρία.

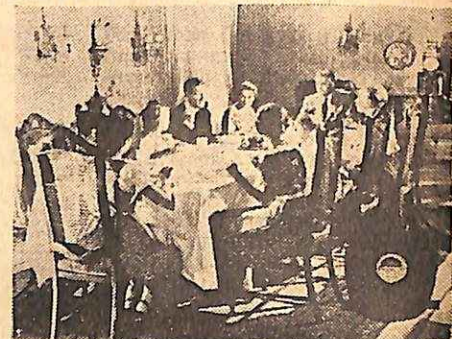

7) Οι διάφορες μικροδυσφωνίες της όμως τόσο με το βαρώνο όσο και με την οικονομία του σπιτιού την στενοχωρούσαν ιδιαίτερα. Μια μέρα μάλιστα φόρεσε τα παλιά της ρούχα κι' είδοποίησε το βαρώνο πως φεύγει. Δάκρυα κι' απελπισία πέσανε στο άρχοντικό των Τράπ, καθώς μαθεύτηκε πως η Μαρία φεύγει. Κλαίγοντας σχεδόν ο βαρώνος υποσχέθηκε να μην την ξαναστενοχωρήσει κι' η Μαρία έμεινε.

8) Πλησίαζαν Χοιστούγεννα. Μια φίλη του βαρώνου ανάγγελε την άφιξη της. Η Μαρία με τα παιδιά έτοιμασαν μια γιορτή με θεατρικά έργα και απαγγελίες. Η βραδιά των Χοιστούγεννων τους έμεινε άξεχαστη. Όσο πενούσε ο καιρός τόσο περισσότερο δεινόταν με τους Τράπ. Άλλωστε τόσο τα παιδιά όσο κι' ο πατέρας τους δεν κρύβανε καθόλου την αγάπη που ένιωθαν γι' αυτήν. Ήταν όλοι τους πολύ ευτυχισμένοι.

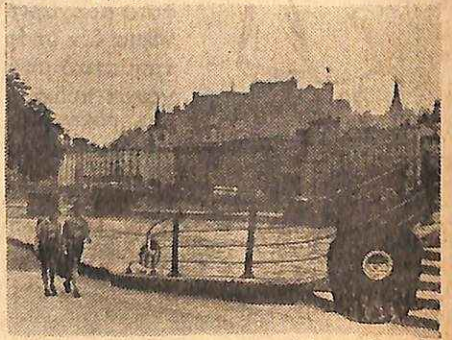
9) Μια μέρα η προσκαλεσμένη του βαρώνου, παρατήρησε τις ιδιαίτερες φροντίδες του για τη Μαρία, και της είπε: Νομίζω πως εδώ μέσα κανείς δεν σας λογορριάζει σαν παιδαγωγό αλλά σαν το πιο κοντινό μέλος της οικογένειας. Αυτά τα λόγια ήταν σαν αποκάλυψη για την Μαρία. Τόση ήταν η ταραχή της δέσμης κολύμβησης, που αποφάσισε να γυρίσει το γιορνορό στο μοναστήρι. Κάθε αναβολή έα είχε σοβαρές συνέπειες.

10) Θα έφευγε χωρίς να πη τίποτα σε κανέναν, για ν' απεχθή τις επικίνδυνες συγκινήσεις. Τα παιδιά όμως την έπιασαν τη στιγμή που έτοιμαζε τις βαλίτσες της. Τρέχουν στη στιγμή και ειδοποιούν το βαρώνο με φωνές και κλάματα. Έτσι τα καθυστερεί κι' αδειάζει στο δωμάτιο της Μαρίας. Εκεί της έδεμολογείται την αγάπη του και της ζητάει να γίνει γυναίκα του. Η Μαρία πηγαίνει στο μοναστήρι να πάρει την άδεια της ηγουμένης. Λίγες μέρες αργότερα, η Μαρία παντρεύεται το βαρώνο.

11) Η ζωή στο Σάλτσμπουργκ ξαναπάρει τον ήρεμο ρυθμό της. Τα παιδιά μελετούν τα μαθήματά τους και παίζουν όδον. Μια μέρα η Μαρία κάλεσε τον άδελφ Βάσνερ να τ' ακούσει. Εκείνος έμεινε ενθουσιασμένος κι' αναλαμπάνει να τους διδάξει μουσική. Τώρα το μεγάλο όνειρο των μικρών τραγουδιστών είναι να πάρουν μέρος στο Φεστιβάλ του Σάλτσμπουργκ. Τέλος, τ' όνειρο γίνεται πραγματικότητα και η οικογένεια Τράπ, αποσπεί το πρώτο βραβείο μέσα σε ατμόσφαιρα γενικού ενθουσιασμού.

(Συνεχίζεται)

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Η ΣΥΧΩΡΕΣΗ

«Ανοιξη! Ο κήπος μου ήταν ολάνθιστος. Τα πουλιά κελαηδούσαν χαρούμενα. Όλα γιόρταζαν και χαίρονταν. Πόσο σ' αλήθεια ωραία φάνταζαν όλα αυτό το δειλινό.

Θα πάω να διαβάσω το ημερολόγιό μου σκέφτηκα. Έτρεξα, το πήρα και πήγα να καθίσω κάτω από την ανθισμένη κερασιά. Αρχισα να το ξεφυλλίζω σιγά-σιγά. Αξαφνα, έφτασα σε μια σελίδα άγραφη. Μόνον επάνω-επάνω έγραφε: «22 Μαΐου 1957» και στη μέση είχε ένα μεγάλο μαραμένο τριαντάφυλλο. Τιποτ' άλλο. Τότε μόνον άρχισα σιγά-σιγά να θυμάμαι. Ναι, το κατακόκκινο τριαντάφυλλο μου έλεγε πολύ περισσότερα από μια καλογραμμένη σελίδα του ημερολογίου μου. Μου έλεγε στη γλώσσα των λουλουδιών μια γλυκειά πονεμένη ιστορία, που συνέδη εδώ κι' ένα χρόνο τώρα:

«Αλήθεια, πόσο ήμουνα τότε συγκινημένη. Λογάριαξα να πάω να δώ μια φίλη μου άρρωστη στην κλινική. Οι γιατροί είχανε πει πως η ζωή της κρεμόταν από μια κλωστή. Οι παλιοί της καρδιάς της μέρα με τη μέρα λιγόστευαν, γίνονταν πιο άργοι. Ήτανε παιδούλα, 13—14 χρονών μονάχα, αλλά την έσκιαζε ο μαύρος πέπλος του θανάτου. Νά γιατί ένιωθα τόσο συγκινημένη. Νά γιατί, με χέρια που έτρεμαν, είχα κόψει τα πιο όμορφα και τα πιο κόκκινα τριαντάφυλλα και τα είχα κάνει ωραίο μπουκέτο. Το πήρα προσεχτικά, άνοιξα την πόρτα του κήπου και δέηκα διαστικά στο δρόμο. Καθώς προχωρούσα, ένιωθα σιγά-σιγά τις αναμνήσεις να ξανάρχωνται στο νού μου. Εικόνες χαρωπές, περνούσαν σαν κινηματογραφική ταινία από μπροστά μου. Θυμόμουν ίκομα στο σχολείο την μικρούλα Άλίκη, με τα μεγάλα γλυκά καστανά της μάτια και το ροδαλό προσωπάκι της, να γελά συνέχεια εύτυχισμένα και χαρούμενα, γεμάτη ξενισσία. Και τώρα, τώρα Θεέ μου, σκεφτόμουν, η ίδια η μικρή Άλίκη, βρίσκεται εκεί, με γερμένο το κεφαλάκι της, με μισόκλειστα τα μεγάλα καστανά μάτια της, στο κρεβάτι που πόνου και της αγωνίας... Έδωλα μηχανικά το χέρι μου στην τσέπη του παλτού μου κι' έπιασα ένα μικρό χαρτάκι, το άνοιξα και διάβασα:

«Θα σε περιμένω σήμερα τ' απόγευμα να έρθης να με δρής. Σε παρακαλώ πολύ, έλα, είναι ανάγκη. Με αγάπη. Άλίκη».

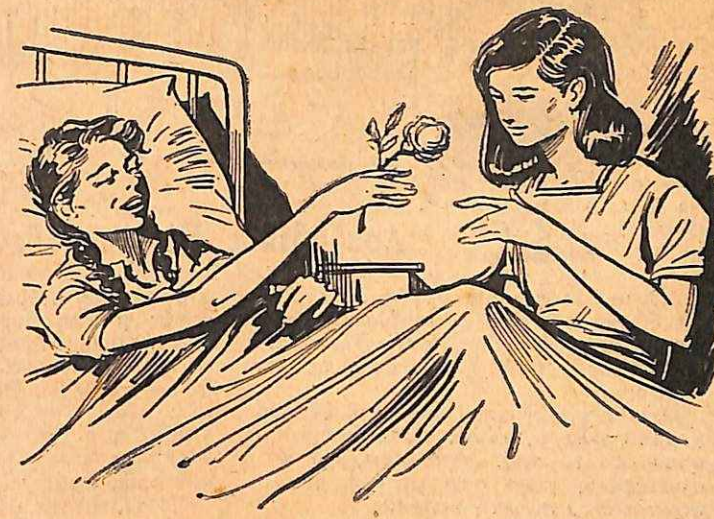
Ήταν το σημείωμα της Άλίκης που μου το είχε στείλει εκείνο το πρωί στο σπίτι μου με μια αδελφή νοσοκόμο. Τι τάχα να με ήθελε; Γιατί άραγε έγραφε πως ήταν ανάγκη;

Στρίβοντας τη γωνία του δρόμου, διάβασα σε μια ταμπέλινα, κρεμασμένη σ' ένα μπαλκόνι, στη μέση του κάτασπρου κτιρίου: «Κλινική. Ήσυχια». Όπως ανέβαινα σιγά-σιγά τα μαρμαρίνα σκαλοπάτια, ένιωθα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά, να χοροπηδά τρελά. Άραγε, πως θα την έβρισκα τη δυστυχισμένη τη φίλη μου; Ανέβηκα στο σαλονάκι του 6' πατώματος. Αντίκρυ μου δρισκόταν ο θάλαμος 8. Έσπρωξα τη μισάνοιχτη πόρτα και μπήκα.

Πλάι από την μπαλκονόπορτα ήταν το κρεβάτι της Άλίκης. Κοιμότανε. Προχώρησα. Κυριαρχούσε η ήσυχια και η σιωπή. Το λευκό βασίλειο παντού. Στους τοίχους, στα παράθυρα, στο κρεβάτι, παντού μα παντού, ακόμα και στο προσωπάκι της Άλίκης, στα πουπουλένια μαξιλάρια. Τα μαλλιά της πέφτανε στους ώμους της, σαν καστανόχρσοι καταρράχτες και πλαισιώναν το πρόσωπό της, απαλά και διάφανο, σαν φιλτισένο. Οι γυριστές μακριές βλεφαρίδες στα μάτια της τρεμούλιαζαν, ίσως από ένα όμορφο όνειρο. Ένα παιδικό χαμόγελο χάραζε στα χείλη της. Πλάι στο κομοδίνο, δρισκόταν ένα βάζο με μαραμένα λουλουδάκια. Τα έβγαλα με προσοχή κι' έδωλα τα κατακόκκινα τριαντάφυλλα μου. Την ίδια στιγμή έζητησε και η Άλίκη.

— Ήρθες; Με ρώτησε άχνα.

— Πώς δε θα έρχόμουν, αφού με ζήτησες; Κοίτα! Σου έφερα

και τριαντάφυλλα από τον κήπο μου, είναι από κείνα που σου άρεσουν.

— Ω, σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ πολύ! Είσαι τόσο καλή. Δώσε μου ένα τριαντάφυλλο, το πιο όμορφο. Θέλω να το δώλω στα μαλλιά μου.

Της έδωσα ένα τριαντάφυλλο. Το έβαλε στα μαλλιά και είπε: — Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη. Θυμάσαι τη συμπαθήτριά μας την Άννα; Ήταν η πιο αγαπημένη μου φίλη. Την αγαπούσα και μ' αγαπούσε πολύ. Σ' έκείνη έτρεχα σά μου συνέβαινε κάτι για να ζητήσω τη συμβουλή της. Και σαν έμαθα πως δεν θα ζούσα, με την άσχημη ασθένεια που μου χτύπησε την καρδιά, στην Άννα έτρεφα να πω το μυστικό μου. Αυτή δρήςε λόγια που γλύκιναν τον πόνο της καρδιάς μου, με παρηγόρησε. Μου έδωσε δύναμη, μου έδωσε θάρρος... Κι' έγω, κι' εγώ... Αχ, Θεέ μου όσο το σκέφτομαι. Της φέρθηκα με τον πιο άχαριστο, με τον πιο σκληρό τρόπο, με τον πιο κακό. Είμαι λοιπόν, Θεέ μου, τόσο κακιά; Μά δεν φταίω εγώ... Φταίει η άρρώστια μου, με καταλαβαίνεις;... Ο πόνος με είχε κάνει εγωίστρια. Έβλεπα τους άλλους εύτυχισμένους και χαρούμενους και τους μισούσα, γιατί δεν μπορούσα να είμαι κι' εγώ σαν κι' αυτούς εύτυχισμένη, χαρούμενη. Έτσι, ένα πρωί στο σχολείο μάλλωσα για το τίποτε με την Άννα. Άλλάξαμε λόγια πικρά και δεν ξαναμιλήσαμε. Χθές λοιπόν τ' απόγευμα έμαθα από μια φίλη μου πως η Άννα φεύγει σήμερα τ' απόγευμα για τον Καναδά. Θα φύγει έτσι χωρίς να μπορέσω να την ξαναδώ, χωρίς να μπορέσω να της ζητήσω συγγνώμη για ό,τι της έκανα. Θέλω να με συγχωρήσει γιατί πρέπει. Μου χρειάζεται τόσο πολύ αυτό για το μεγάλο ταξίδι που έτοιμάζομαι να κάνω. Σε παρακαλώ λοιπόν, Έφη, τρέξε τώρα στο σπίτι της να έρθη εδώ.

— Κι' αν δεν προλαβαίνει; Την ρώτησα δειλά.

— Τότε... τότε, μου απάντησε, ζήτησε της έσύ να με συγχωρήσει. Και πές της ακόμα ότι... ότι... θα την αγαπάς και θα την θυμάσαι πάντα... Ακόμα και τότε που ο Χάρος θα με έχη πάρει στα μαύρα φτερά του.

Θα πάω Άλίκη, θα πάω, της είπα αποφασιστικά και δέηκα σά σίφουνας έξω από το δωμάτιο. Μέσα στο δρόμο έτρεχα σαν τρελή. Έφθασα στο σπίτι της Άννας. Χτύπησα το κουδούνι με καρδιοχτύπι και με αγωνία.

— Η Άννα είναι μέσα; ρώτησα λαχανιασμένη την κοπέλλο που δέηκε να μου άνοιξη.

— Η Άννα; Μά μόλις τώρα έφυγε για τον Καναδά.

— Έφυγε!... επανέλαβα κι' εγώ σαν ήχά.

— Μήπως τη θέλατε για τίποτε σοβαρό; Με ρώτησε βλέποντας το απελπισμένο ύφος που είχα πάρει.

— Όχι, δεν πειράζει, της απάντησα, προσπαθώντας να χαμογελάσω. Δεν πειράζει. Με συγχωρήσε.

Χαίρετσα κι' έφυγα. Στο δρόμο, θυμάμαι, προχωρούσα σαν αυτόματο.

— Αχ, πως θα της το πω; έλεγα στο δρόμο; Πώς θα της το πω;

— Όταν γυρίσα, η Άλίκη με κοίταξε έρευνητικά και είπε:

— Μά θέλει και ρώτημα; αποκρίθηκα προσπαθώντας να κρύψω την ταραχή μου. Η Άννα σ' έχει συγχωρέσει μ' όλη την καρδιά. Δε θα μπορέσει να έρθη, γιατί σε λιγάκι φεύγει. Μου έπτε να σου πω όμως πως κι' αυτή σ' αγαπά πάρα πολύ και πως δε θα σε ξεχάσει. Και γύρισα το κεφάλι άλλο προσπαθώντας να κρύψω τα δάκρυα μου. Και τότε άκουσα τη φωνή της Άλίκης μακρινή, απόκοσμη σαν ήχώ.

Το ήξερα. Είχε πάντα τόσο καλή καρδιά...

Γύρισα και την κοίταξα. Μου χαμογέλασε άχνα και μου είπε:

— Σ' ευχαριστώ Έφη, σ' ευχαριστώ για όλα. Μά τώρα νυστάζω, θέλω να κοιμηθώ, και λεγοντας αυτά έβγαλε το μεγάλο αλικο τριαντάφυλλο, που στόλιζε τα μαλλιά της, το φίλησε και μου το έδωσε, ψιθυρίζοντας με κόπο:

— Καλή... νύχτα... Έφη... Καληνύχτα...

Και γυρνώντας από την άλλη μεριά, έκλεισε άργά-άργά μεγάλα γλυκά καστανά μάτια της, για πάντα.

ΛΙΖΕΤΤΑ

33

Ο μεγάλος μουσουργός Μπετόβεν, «ο δάσκαλος των δασκάλων», όπως τον είπαν, γεννήθηκε στη Βόννη της Γερμανίας, στα 1770, από πατέρα μουσικό.

Σαν παιδί ήτανε ζωηρό και έξυπνο, γεμάτο φλόγα, αλλά πολύ κλεισμένο στον εαυτό του. Απότομο και πεισματάρικο, μόνο στη μητέρα του υποχωρούσε, που τη λάτρευε.

Δεκαεσσάρων χρονών, τύπωσε τα πρώτα του μουσικά έργα και, μαθητής του Μότσαρτ και του Χάυν, γρήγορα κατάπληξε τον κόσμο με το εξαιρετικό του ταλέντο στο πιάνο και στη σύνθεση. Στα είκοσι οκτώ του όμως, έπαθε ένα τρομερό δυστύχημα. Έχασε σιγά σιγά την ακοή του και αναγκάστηκε να παρατηρήσει από έκτελεσεις μουσικών έργων και να αφοσιωθεί στη σύνθεση. Από τότε έφθασε σε αφάνταστο ύψος δημιουργίας. Το όνομά του γίνηκε γνωστό σ' όλο τον κόσμο και όταν ήταν πιά εντελώς κουφός έγραφε το αριστούργημά του την «Ενάτη Συμφωνία».

Αποτραβηγμένος έξω από τον κόσμο εξ αιτίας της άρρώστειας του ζούσε συγκεντρωμένος στον εαυτό του. Μελαγχολικός, πικραμένος έγραφε τη περίφημη διαθήκη του, που μέσα σ' αυτήν περιγράφει την ψυχική του κατάσταση εξ αιτίας της άρρώστειας του και ζητάει απ' τους ανθρώπους να μην τον θεωρούν μισάνθρωπο.

«Συχωρέστε με, λέει, που με βλέπετε να αποτραβιόμαι από κεί, όπου με μεγάλη ευχαρίστηση θα ήθελα να είμαι. Είμαι υποχρεωμένος να ζω πια μακριά από την κοινωνία, σαν εξόριστος, γιατί όταν βρεθώ σε συναντα-

στροφή, με πιάνει μία δειλία, ένας φόβος μήπως αντίληφθώ την κατάστασή μου. Υπομονή! Αυτή πρέπει να έχω πάντα για οδηγό μου κι' ελπίζω να την έχω, Θεέ μου, εσύ βλέπεις πώς μέσα στη καρδιά μου είναι φωλιασμένη η αγάπη μου για τους ανθρώπους. Έσυ βλέπεις την κλίση μου για κάθε πράξη».

Η τελευταία συνουσία με έργα του όπου παρευρέθηκε, ήτανε στις 7 Μαΐου 1824. Έπαιξαν την «Ενάτη Συμφωνία» του και τη «Λειτουργία σε ρε».

Η επιτυχία του ήταν ένας αληθινός θρίαμβος. Ο Μπετόβεν στεκόταν στη μέση της ορχήστρας με το βλέμμα του γεμάτο πόνο. Τίποτα δεν άκουε από το πανδαμόνιο που γινόταν μέσα στην αίθουσα και την αποθέωση που του έκαναν σαν τελείωσε η συνουσία. Τότε αναγκάστηκε οι ίδιοι οι καλλιτέχνες να τον πάρουν από το χέρι και να τον γυρίσουν προς το κοινό, που τον χειροκροτούσε με έξαλλο ενθουσιασμό. Ο Μπετόβεν στο ξέσπασμα αυτό λιποθύμησε από συγκίνηση. Το χειμώνα του 1826 άρρώσθησε από πλευρίτη. Σε λίγο έπαθε ύδρωπικό. Αυτή η άρρώστεια τον έφερε στο τάφο. Πέθανε τον Μάρτιο του 1827, την ώρα που είχε ξεσπάσει μία τρομερή καταιγίδα.

ΑΔΕΛΦΟΙ Χ

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Τώρα τελευταία, ο κόσμος έχει ξετρελαθεί που θα έρθει η τηλεόραση στην Ελλάδα. Άνυπομονεί λοιπόν να θαυμάσει τη μεγαλειώδη αυτήν εφεύρεση. Πολλοί επιστήμονες εργάστηκαν συγχρόνως γι' αυτή την ανακάλυψη. Στα 1873, ο Ουίλλιαμ Σμιθ παρατήρησε, πως το χημικό στοιχείο σελήνιο, διαβιβάζει δυνατότερο ηλεκτρικό ρεύμα όταν προσβάλλεται από περισσότερο φως. Στα 1884 ο Γερμανός Πάολ Νίπκωφ χρησιμοποίησε το σελήνιο για τηλεόραση με σύρμα. Από κεί κι' έπειτα οι συσκευές για την τηλεόραση τελειοποιήθηκαν και άρχισαν να μεταδίδονται προγράμματα τηλεόρασης στην Ευρώπη από το 1930. Μετά το 1945, κατορθώθηκε να μεταδοθεί σε μικρή απόσταση εγχρωμο πρόγραμμα.

Τρία είναι τα κύρια μέρη σε μία συσκευή τηλεόρασης. Η φωτογραφική μηχανή λήψης, η συσκευή μεταβίβασης και ο δέκτης. Όπως στην τηλεγραφία με τη βοήθεια των έρτζιανών κυμάτων μεταβιβάζουμε έντυπες εικόνες, έτσι και στην τηλεόραση μπορούμε με τα έρτζιανά κύματα να μεταβιβάσουμε από ένα τόπο σε άλλον εικόνες προσώπων που κινούνται. Στην τηλεόραση, η εικόνα στο σταθμό εκπομπής αναλύεται σε πολύ μεγάλο αριθμό μικρών τμημάτων, που μεταβιβάζονται διαδοχικά, και στο σταθμό

λήψης βλέπουμε την αναπαραγωγή της εικόνας. Επειδή όμως τα μικρά τμήματα της εικόνας φθάνουν πολύ γρήγορα, το ένα μετά το άλλο, το μάτι δεν μπορεί να αντιληφθεί ότι φθάνουν τμήματα μιάς εικόνας και έτσι έχει την εντύπωση πως βλέπει μία συνεχή εικόνα. Κάθε ζωντανή εικόνα έχει σκοτεινά και φωτεινά μέρη. Με κατάλληλα όργανα, κατορθώνουμε να αναγκάσουμε το φως από τα διάφορα τμήματα της εικόνας να επιδράσει διαδοχικά πάνω σ' ένα φωτο - ηλεκτρικό στοιχείο, δηλαδή σ' ένα στοιχείο φτιαγμένο έτσι, που να παθαίνει αλλοιώσεις όταν επιδράσει επάνω του φως. Τότε παράγεται ηλεκτρικό ρεύμα, που η έντασή του δεν είναι αδιάκοπα ή ίδια, αλλά τότε περισσότερη και τότε λιγότερη, ανάλογα με τα φωτεινά και σκοτεινά σημεία της εικόνας. Αφού μετατραπεί η εικόνα σε ηλεκτρικό ρεύμα, μπορεί να διαβιβαστεί μέσα από τον αέρα, από το ένα μέρος της γης σ' άλλο. Τώρα γίνεται η αντίστροφη εργασία από μία άλλη συσκευή, που μετατρέπει το ποικίλο ηλεκτρικό ρεύμα σε φως με μεγάλη φωτεινότητα. Όταν προβάλλουμε το φως αυτό σ' ένα παραπέτασμα, έχουμε την αναπαραγωγή της εικόνας, που μεταδόθηκε από ένα άλλο μέρος της γης.

Ο τηλεοπτικός δέκτης είναι μία συσκευή λήψης έρτζιανών κυμάτων, όπως είναι το ραδιόφωνο, και έχει μία γυάλινη οθόνη. Πάνω σ' αυτή βλέπουμε να σχηματίζονται οι διάφορες εικόνες. Επειδή ο τηλεοπτικός δέκτης είναι ταυτόχρονα και ραδιόφωνο, ακούμε και τους ήχους που συνδέονται με την εικόνα. Πολλές φορές μεταδίδεται από τη τηλεόραση όχι απ' ευθείας η εικόνα, αλλά ειδικό φίλμ, που μπορεί έτσι και να επαναληφθεί. Παράλληλα με τις κινούμενες εικόνες παίρνεται και ο ήχος κι' έτσι προβάλλεται συγχρονισμένος με την εικόνα στο δέκτη.

Σήμερα, στις Ηνωμένες Πολιτείες, στην Αγγλία, στη Γαλλία και σε άλλες χώρες, υπάρχει σταθμός τηλεόρασης. Και όπου να 'ναι θα φθάσει και σε μας.

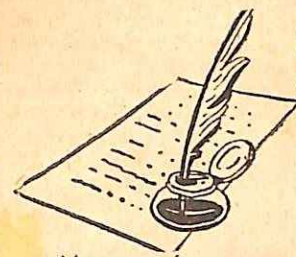
ΑΛΕΞΗΣ ΖΟΡΜΠΑΣ

ΛΑΪΚΕΣ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ας μένη το θύσισνο...

ΛΥΚΟΦΩΣ

Αθηναϊκά Επιστολαιο

Αλήθεια και ψέμα

Αγαπητοί μου,

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν την Αλήθεια κόρη του Δία και μητέρα της Αρετής. Οι Ρωμαίοι την ήθελαν κόρη του Χρόνου γιατί, έλεγαν, ο χρόνος είναι εκείνος που τη φανερώνει. Μέσα όμως στο μυαλό του πεντάχρονου Τάκη, του μικρού μου φίλου, η αλήθεια έχει πάρει μία μορφή μυστηριώδη όσο και απρόσιτη. Όλοι του απαγόρευαν να ληψέματα και του παράσταναν το ψέμα σαν άμάρτημα φοβερό και κολάσιμο — και μάλιστα με πιπέρι στη γλώσσα! — αλλά κανείς δεν του έμαθε ποτέ τί είναι αλήθεια.

Δεν είναι μωρό πιά ο Τάκης. Παίζει βέβαια με το τρανάλι και το πιστολάκι του, αλλά σκαλίζει και τις πρώτες γιότητες στο χαρτί. Καλάζει σαν αξίος καβαλλάρης πάνω στο καλάμι, αλλά ενδιαφέρεται να μάθει από τί είναι φτιαγμένοι οι δορυφόροι και πως μπορούν να φτάσουν τόσο ψηλά. Για όλα ρωτάει, για όλα θέλει να μάθει, κι' όλα του τα εξηγούν όσο καλύτερα μπορούν — έκτός, φυσικά, αν ξεφουρνίσουν καμιά από κείνες τις αναπάντεχες, απίθανες, τρομερά απλοϊκές και γι' αυτό τρομερά δύσκολες παιδιαστικές ερωτήσεις, που φέρνουν σε άμηχανία κι' ένα καθηγητή του Πανεπιστημίου. Όλα, λοιπόν, τα μαθαίνει ο μικρός περιέργως — όλα, εκτός από ένα: τί είναι ψέμα και τί είναι αλήθεια. Και που τελειώνει το δεύτερο και που αρχίζει το πρώτο.

Η γιαγιά του διηγείται συχνά όμορφα παραμύθια με γεναία δασιδόπουλα που κατατροπώνουν δράκους. Και τελειώνει κάθε διήγηση στερεότυπα, με το ίδιο δίστιχο:

«Ψέματα κι' αλήθεια
έτσι 'ναι τα παραμύθια».

«Η, όταν — όπως τις πιο πολλές φορές — τελειώνει η ιστορία μ' ένα λαμπρό γάμο, όπου έτρωγαν κι' έπιναν σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες, συμπληρώνει:

«Ούτε γ'ω ήμουν εκεί,
ούτε σεις να το πιστέψετε».

Κι' ο καημένος ο Τάκης είχε κάθε διάθεση να το πιστέψει...

Η μαμά πάλι τον μάλλωσε πριν από καιρό γιατί είπε ψέματα πως έχασε τα στρατιωτάκια του, όταν ήρθε ένα άλλο παιδάκι να παίξουν, τη στιγμή που τα είχε φυλακμένα καλά-καλά, στο συρτάρι του κομπού. Φοδότην ο καημένος να τα παρουσιάσει σ' ένα άγνωστο μπόμπιρα, που έδειχνε μάλιστα διαθέσεις να μην αφήσει τίποτε άρτιμελές εκεί μέσα. Όμως — όμως... — την άλλη κιόλας μέρα η μαμά είπε στην κυρία Βασιλική τη γειτόνισσα πως — τί κρίμα! — δεν είχε ούτε μισό λεμόνι να της δώσει εκείνη τη στιγμή που ζήτησε. Κι' όμως, ο Τάκης είδε πολύ καλά τρία μεγάλα χρυσόκτρινα λεμόνια μέσα στην κουζίνα. Και το άραίο είναι που η μαμά έφερνε σαν παράδειγμα ειλικρίνειας τον εαυτό της! Συμπέρασμα: Όταν ο Τάκης κρυβή τα στρατιωτάκια του, λέει ψέματα. Όταν η μαμά κρυβή τα λεμόνια, λέει αλήθεια.

Το ζήτημα περιπλεκόταν έτσι πιο σπασμένο. Ο Τάκης θα συλλογίστηκε χωρίς άλλο, πως μερικοί άνθρωποι έχουν το προνόμιο να περνά για αλήθεια ό,τι και να λένε. Για να ξεκαθαρίσει λοιπόν την κατάσταση, πήγε στο μπαμπά και του έκανε τούτη την ξαφνική ερώτηση:

— Μπαμπά, τί είναι η αλήθεια;
Ο άνθρωπος τάχασε. Για σκεφθήτε, σας παρακαλώ, να έρχεται ένα πιστιρίκι να σας ρωτά στα

καλά καθούμενα «τί είναι αλήθεια»! Έδώ, το πρόβλημα αυτό υπήρξε ένα από τα δυσκολότερα της φιλοσοφίας. Καταπιαστήκανε μαζί του σοφοί όλων των εποχών κι' ο καθένας έβγαλε κι' άλλη θεωρία. Θα ζητούσαμε πολλά, αν περιμέναμε να το λύσει ο μπαμπάς του Τάκη, σοδαρός έμπορος της οδού Έρμου. Κι' έπειτα, μέσα στην καθημερινή δουλειά του, ο μπαμπάς μπερδεύει — από ανάγκη, βέβαια — τόσο πολύ την αλήθεια με το ψέμα, που δεν του παρουσιάζουνε καμιά διαφορά. Ο μπαμπάς, λοιπόν, ύστερ' από μερικά βαρυσήμαντα «χμ! χμ!», άποφάνθηκε σοδα-
ρά:

— Όταν μεγαλώσης θα μάθης. Έτσι ο Τάκης περιμένει να μεγαλώσει για να μάθει — κοντά στα τόσα άλλα που του υποσχέθηκαν — τί είναι αλήθεια. Στο μεταξύ, ήρθε και σε μένα να του λύσω την άπορία. Τι να του έλεγα; Τον συμβούλευα να λήθ το σωστό, χωρίς να τον νοιάζει τί λένε και τί κάνουν οι άλλοι — αν είναι ποτέ δυνατόν! — και του είπα πως όσο μεγαλώνει τόσο θα καταλαβαίνει περισσότερα.

Τί άλλο μπορούσα να του πω; Πως όσο μεγαλώνει, θα καταλαβαίνει πως η αλήθεια καταπατιέται επισήμως και έχει καταντήσει δυσεύρετο αγαθό; Και πως σε πολλές περιπτώσεις δεν είναι καθόλου αγαθό; Πως η καθημερινή ζωή μας υποχρεώνει σε πλήθος μικρά και μεγάλα ψέματα; Πως δε μπορούμε να εμπιστευόμαστε και να πιστεύουμε έτσι απλά κι' αυθόρμητα, όπως ο Τάκης και όλα τα παιδιά; Θα γκρέμιζα όλο το οικοδόμημα της παιδαγωγικής, το χτισμένο με τόση σοφία και κόπους και δε θα το ήθελα καθόλου αυτό.

Ένα μόνο πράγμα θέλω να θυμάται ο Τάκης: Να μην πιστέψει πως αγαπάμε την ψευτιά, επειδή υποταχθήκαμε στην τυραννία της. Να ξέρη πάντα πως ό,τι είναι αληθινό, είναι ωραίο και μας συγκινεί. Και πως η μικρή θεά, διωγμένη από την επιφάνεια, κρατάει πάντα μία σταθερή θέση μέσα μας και οι στιγμές που βρίσκει τη δικαίωσή της, είναι από τις πιο όμορφες και δημιουργικές της ζωής μας.

Σας ασπάζουαι
ΑΡΤΕΜΙΣ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

— Μπα! Τί έπαθαν τα γυαλιά μου
και δεν μπορώ να διαβάσω;

Α. ΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

ΣΧΕΔΙΑ
ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
Μη σπαταλήσετε τον καιρό σας για να φτιάξετε αυτά τα πρόσωπα που βλέπετε στο 34. Δεν είναι παρά μία απλή εισαγωγή στο σκιτσάρισμα του «άνφας», που θα σας δείξουμε πιο κάτω.

Προσπαθήστε να σκισάρετε αυτό που βλέπετε στο σχήμα 35. Φροντίστε οι γραμμές σας να είναι ίσιες, δγαλμένες από το σταθερό χέρι ενός μικρού ζωγράφου.

Με βάση το σχήμα 35, μπορείτε να φτιάξετε όλα αυτά τα πρόσωπα που βλέπετε στο σχήμα 36. Ζωγραφίστε τα πολλές φορές. Πρέπει να εξασκηθεί πολύ το χέρι σας σ' αυτό.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ φορά ήταν ένα αν-
τρόγυνο φτωχό, που
δεν έκανε παιδιά. Μιά μέρα
έτυχε να πάη η φτωχή γυ-
ναίκα στο δάσος, να μαζέ-
ψη ξύλα. Καθώς μάζευε ξύ-
λα, νάσου και παρουσιάζε-
ται μπροστά της μια γριά.
Πιάσανε την κουδέντα, κι' η
γυναίκα είπε τα βάσανά της
και τη φτώχεια της. Τότε της
λέει η γριά:

— Πήγαινε στο σπίτι
σου. Πάρε μια κολοκύθα, ά-
νοιξέ την, χύσε μέσα γάλα
και νερό, ανακάτεψέ το και
πιές το. Κάνε έτσι και, σε
λίγο θ' αποκτήσης ένα αγό-
ρι, που σά μεγαλώσει, θα γί-
νη πλούσιος και πολύ εύτυ-
χισμένος άνθρωπος.
Και μ' αυτά τα λόγια
χάθηκε η γριά.

Η φτωχή γυναίκα φορτώ-
θηκε τα ξύλα, που είχε μα-
ζέψει. Πήγε στο σπίτι της
και μεμιάς έκανε αυτό που
της είπε η γριά. "Υστερ" ά-
πο έννια μήνες έκανε ένα πο-
μπύ ωραίο αγοράκι. Μα η ά-
μοιρη δεν έζησε πολλά χρό-
νια να χαρή το παιδί της,
γιατί σε λίγο αρρώστησε
και πέθανε. "Επειτ" από λίγα
χρόνια πέθανε κι' ο άντρας
της. Σάν έγινε το παιδί εί-
κοσι χρονών, σκέφτηκε να γυ-
ρίση τον κόσμο, όπου να
δρῇ την τύχη του.

"Αφ'ησεν λοιπόν το χωριό
του ο νέος και τράβηξε στην
ξενιτιά.

Γύρισε παντού, μα προκο-
πή δε δρῇκε. Τέλος, έφτασε
σε μια πολιτεία, όπου ζούσε
ένας ξακουστός βασιλιάς,
που είχε μια κόρη πεντάμορ-
φη. Ο βασιλιάς είχε άποφα-

Πώς έγινε το πρώτο βιολί

ΤΣΙΓΚΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

σίζει να την παντρεύη μ' έ-
κείνον που θα έκανε το σπου-
δαιότερο κατόρθωμα μέσα
σ' όλη τη γῆ.

Πολλοί ζητάγανε τη βασι-
λοπούλα, μα ο βασιλιάς ό-
λους τους έδιωχνε, γιατί δεν
κάνανε τίποτα σπουδαίο.
Μόλις το άκουσε το παλλη-
κάρι, μια και δυό, ξεκινάει
για το παλάτι. Παρουσιάζε-
ται στο βασιλιά και του λέ-
ει: «Μεγαλειότατε, θέλω την
κόρη σου γυναίκα μου. Τί
πρέπει να κάνω για να μου
τη δώσης;». Ο βασιλιάς θύ-
μωσε τότε πολύ και του ά-

πάντησε:

— Πώς με ρωτάς τί πρέ-
πει να κάνης; Δεν το ξέρεις
πώς πρέπει να κάνης κάτι
που να μην έχει ξαναγίνει
στη γῆ; Γι' αυτή σου την
κουταμάρα, θα σε πετάξω
στη φυλακή να πεθάνης!

Στη στιγμή, τον άρπάξαν
οι στρατιώτες και τον ρίξα-
νε σ' ένα σκοτεινό κελλί.

Σάν έκλεισε η πόρτα του
κελλιού, γίνθηκε μια ξαφνική
λάμψη και παρουσιάστηκε
η Ματούγια, η βασιλισσα
των Νεραϊδών και του είπε:
Μη στενοχωριέσαι. Παλ-

ληκάρι μου! Έσὺ θὰ πάρης
τὴ βασιλοπούλα. Πάρε τοῦ-
το δῶ τοῦ κουτὶ καὶ τούτῃ δῶ
τὴ βεργούλα. Βγάλε τῶρα
λίγες τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιά
μου! Τέντωνέ τις ἀπάνω στὸ
μικρὸ ἀνοιγμά τοῦ κουτιοῦ.
Πάρε καὶ κάμποσες ἄλλες
τρίχες καὶ στερεώσε τις στὶς
δυὸ ἀκρίες τῆς βέργας.

Ο νέος ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶ-
πε ἡ Ματούγια.

— Τρίβε τῶρα τις τενω-
μένες τρίχες τῆς βέργας πᾶ-
νω στὶς τρίχες τοῦ εἶναι τενο-
μένους ἀπάνω στὸ κουτὶ!
Ξανάπε. Καὶ τὸ παλληκάρι ἔ-
κανε ὅπως τὸ συμβούλεψε ἡ
νεραΐδα.

— Αὐτὸ τὸ κουτὶ θὰ γίνῃ
τὸ βιολί. Μ' αὐτὸ θὰ κάνης
τοὺς ἀνθρώπους νὰ λυποῦν-
ται ἢ νὰ χαίρουνται, μετὰ
τοῦ παίξιμό σου, ἐξήγησε ἡ
Ματούγια.

Πῆρε τὸ κουτὶ, πρῶτα γέ-
λασε στὸ ἀνοιγμά του κι' ὕ-
στερα ἔκλαψε. Τὰ δάκρυά
τῆς πῆσαν μέσα στὸ κουτὶ
καὶ χάθηκε.

Τὸ παλληκάρι φώναξε τὸ
φύλακά του:

— Πήγαινε με τούτῃ τῇ
στιγμῇ στὸ βασιλιά, εἶπε.
Κι' ὅταν τὸν πῆγε αὐτὸς εἶ-
πε με θάρρος: «Μεγαλειότα-
τε, δὲς τί ἔχω κατορθώσει!».

Κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ.
Ο βασιλιάς κόντευε νὰ
τρελαθῇ ἀπ' τὴ χόρη του.

Ἐδῶς τὴν κόρη του γυ-
ναίκα στὸ παλληκάρι καὶ
ζήσανε πολλὰ χρόνια, μέσα
στὰ πλούτη καὶ στὴν εὐτυ-
χία.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ
πρώτου βιολιοῦ ποὺ πλά-
στηκε στὸν κόσμο.

ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

νερό και δεν μπορούσαν πιά να τρέξουν
με άνεση. Έξαντλημένη απ' την κουρασση,
η Νοεμί στραβοπάτησε κι' έπεσε: το χω-
ριατόπουλο που έτρεχε γρηγορότερα και
την είχε προσπεράσει πολύ, γύρισε τότε
για να την βοηθήσει. Κι' έπειτα αντί να
ξαντρεύει πήγαινε δίπλα της, να τη στη-
ρίξει. Δέ θέλησε να την αφήσει την ώρα
του κινδύνου, για να σωθῇ μόνο αυτός.

Σε λίγο όμως όλες τους οι προσπάθει-
ες αποδείχτηκαν μάταιες. Τα κύματα
προχωρούσαν με ταχύτητα· δεν περπατού-
σανε πια στην άμμο αλλά μέσα στο νερό,
κι' ήταν τώρα αδύνατο να παλαιψουν μα-
ζί του!

Τα παιδιά φωνάζανε: βοήθεια! βοή-
θεια! αλλά κανείς δεν τους άπαντούσε.

Στο τέλος ένας γέρος ναυτικός τους
ξεχώρισε. Και τρέχοντας να τους φτάσει,
πηδώντας από τον ένα βράχο στον άλλο
σά νάτανε νέος, έφτασε κοντά στη Νοε-
μί, τη στιγμή που, αναποδογυρισμένη ά-
πό το κύμα, είχε λιποθυμήσει. Την έσωσε
πρώτη αυτή... Μόλις την απόθεσε στο γισ-
λό, έγύρισε να βοηθήσει και το χωριατό-
πουλο, που κόντευε κι' αυτό να πνιγῇ.

Η άπροσεξία και το πείσμα της Νοε-
μί κόστισε στο χωριατόπουλο μια γερή
πνευμονία.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΒΙΟ ΜΑΡΟΥΚΙΝ

Τῆς ΜΠΕΤΥ ΣΜΙΟ

τίγκα και μπήκε στο στενόχωρο δω-
μάτιο που μοιραζόταν με τον Νήλυ.

Σε λίγο, ο αδερφός της, ὄρμησε
στην κάμαρα διαστικά, σύρθηκε κάτω
απ' τὸ κρεβάτι και πήρε ένα σκισμένο
γάιτι του μπείζ μπῶλ.

— Πού πᾶς ρώτησε ἡ Φράνσις.

— Νὰ παίξω μπάλα.

— Νᾶρθω μαζί σου;

— Όχι.

Σὰ νὰ μὴν ἄκουσε τὴν ἀρνητικὴ
του ἀπάντησι, ἡ Φράνσις τὸν ἀκολού-
θησε στὸ δρόμο. Ἐκεῖ περιεμέναε τρία
ἄλλα ἀγόρια: "Ενας κρατοῦσε τὴν στέ-
κα, ὁ ἄλλος τὴ μπάλα κι' ὁ τρίτος δὲν
κρατοῦσε τίποτα. Ξεκίνησαν αὐτῶν
κατὰ τὸ χωράφι, πίσω ἀπ' τὸ Γκρήν
πόιντ.

Ο Νήλυ εἶδε τὴ Φράνσις, ποὺ ἐρχό-
τανε πίσω τους μὰ δὲν εἶπε τίποτα.
"Ενα ἀπὸ τ' ἀγόρια τὸν ἔσπρωξε με
τὸν ἀγκῶνα.

— Ἡ ἀδερφή σου μᾶς πήρε ἀπὸ
πίσω!

— Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε αὐτός.

Γύρισε τότε και εἶπε στὴ Φράνσις:

— Ἀντιτε, φύγε ἀπὸ δῶ πέρα.

— Γιατί; μήπως δὲν ζοῦμε σ' ἐλευ-
θερὴ χώρα; τοῦ πέταξε κείνη.

— Ἀλήθεια, ζοῦμε σ' ἐλευθερὴ χῶ-
ρα, ξοῦναπε ὁ Νήλυ.

Τὸ ἐπιχείρημα ἀποστόμωσε τ' ἀγό-
ρι κι' ἔτσι ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο
τους ὅλοι μαζί, χωρὶς νὰ τὴς δώσουν
πιά σημασία. Ἡ Φράνσις, βλέπεις δὲν
εἶχε νὰ κἀν τίποτα ὡς τὶς δύο. Τότε
ἄνοιγε ἡ βιβλιοθήκη τῆς συνοικίας.

Τέλος, ἡ παρέα ἔφτασε σ' ἓνα ἀνώ-
μαλο οἰκόπεδο. Ἐκεῖ ἦτον τὸ περίφη-
μο γήπεδο. Πάνω ἀπὸ τὰ σπάνια χορ-
ταράκια μιά κίτρινη πεταλούδιτσα πε-
τοῦσε παιχνιδίζοντας ἀνάμεσά τους.

Ο Νήλυ ρίχτηκε πίσω τῆς νὰ τὴν πιέ-
σῃ. Οἱ ἄλλοι κοιτάζανε λίγο ἀδιάφο-
ρα κι' ὕστερα ἄρχισαν τὸ παιχνίδι.
Σπρωγμένα ἀπ' τὸ ἐνστικτο τοῦ ἀν-
θρώπου νὰ πιάσει καθὲς τι ποὺ τρέχει,
κολυμπᾷ ἡ σέρνεται, ὄρμησαν πίσω
ἀπ' τὴ μπάλα. Φωνάζαν, σπρωχόν-
τουσαν, κυλιόντουσαν χάμω με μανία.

Κάθε φορὰ ποὺ ἓνας ἀλῆτης περνοῦ-
σε ἀπὸ κεῖ κοντά, τὸ παιχνίδι κι' οἱ
φωνές τους ζώηρεναι. Ἡ παιδιὰστικὴ
φαντασία τους, ἔδωκε τὸν κρουρελῇ
σάν ἓνα μασκαρμένο ἀντιπρόσωπο
τῆς πασίγνωστης ὁμάδας «Ντόντζερς»
ποὺ γύρευε νέους παίκτες.

Ἡ Φράνσις βαρέθηκε γρήγορα. Ἡ
ώρα ἦταν δύο. Τώρα ἡ βιβλιοθηκᾶρις
θαῖε τελειώσει τὸ φαγητό τῆς. Κι' ἄ-

πολαμβάνοντας ἀπὸ τὰ πρὶν τὴ χαρά
ποὺ θὰ τῆς ἔφερνε τὸ διάβωμα, ἡ
Φράνσις πήρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν βι-
βλιοθήκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

Ἡ Βιβλιοθήκη δρισκότανε σ' ἓνα
χαμηλό, σάραβαλισμένο κτίριο. Γιὰ
τὴν Φράνσις, ὠραιότερο κτίριο ἀπὸ
κεῖνο, δὲ γινότανε. Πατώντας τὸ πόδι
τῆς ἐκεῖ μέσα, ἐνιωθε νὰ τὴν πλημμυ-
ρίζῃ ἓνα περίεργο συναίσθημα, σάν ἓ-
κείνο ποὺ ἐνιωθε μπαίνοντας στὴν ἐκ-
κλησία. "Εσπρωξε τὴν πόρτα. Ἀ,
πὼς τὴν ἀγαποῦσε ἐκείνη τὴν ἀνάκατη
μυρωδιὰ ἀπὸ παλιὰ βιβλία, ἀλευρό-
κόλλα καὶ μελάνι!

"Εκλείσε πίσω τῆς τὴν πόρτα ἀθό-
ρυβα καὶ πλησίασε στὸ γραφεῖο. Ἡ-
ταν ἓνα καλοκαιριάτικο μεσημέρι τοῦ
1912. Πέρασε πολλὴ ὥρα, ὥσπου ἡ
βιβλιοθηκᾶρις νὰ καταδεχτῇ νὰ τὴν
κοιτάξῃ.

— Ἐχετε κανένα καλὸ βιβλίο γιὰ
κορίτσι; ρώτησε δειλιὰ, δειλιὰ ἡ Φράν-
σις.

— Πόσων χρονῶν;

— Ἐντεκα!

Κάθε βδομάδα ἡ Φράνσις ἔκανε τὴν
ἴδια ἐρώτησι καὶ κάθε φορὰ ἡ βιβλιο-
θηκᾶρις ἔλεγε τὰ ἴδια λόγια.

Αὐτὸ γινόταν ἐπειδὴ ἡ βιβλιοθηκᾶ-
ρις ποτὲ τῆς δὲ σήκωνε τὸ κεφάλι, νὰ
κοιτάξῃ τὸ κοριτσάκι ποὺ κάθε Σάβ-
βατο ἔπαιρνε βιβλίο. "Ενα συνησιμέ-
νο τῆς χαμόγελο θὰ ἦτανε γιὰ τὴ
Φράνσις μεγάλῃ τιμῇ. Δυὸ ἀπλὲς κου-
βέντες εἰπωμένες, γεμάτες συμπάθεια,
θὰ τὴν ἔκαναν εὐτυχισμένη. Ἀγαποῦ-
σε τὴ Βιβλιοθήκη. Θὰ ἤθελε νὰ λα-
τρεύῃ τὴν κυρία ποὺ δρισκόταν ἐκεῖ
μέσα. Μὰ ἡ κυρία εἶχε ἄλλες ἐγνοίες.

Ἡ Φράνσις ἔτρεμε σύγκορμη κα-
θὼς τὴν ἔδωκε νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸ κα-
τάλληλο βιβλίο. Τὸ βιβλίο βρέθηκε.
Ἡταν τὸ «Ἄν ἦμουν βασιλιάς» τοῦ
Μακάρθου.

Κρατώντας σφιχτὰ τὸ θησαυρὸ τῆς,
ἡ Φράνσις γύρισε σπῆτι τρέχοντας.
Κάθε τόσο τῆς ἐρχόταν νὰ καθῆται στὸ
πρῶτο σκαλοπάτι καὶ ν' ἀρχίσῃ τὸ βι-
βλίο τῆς.

Τέλος, ἔφτασε σπῆτι. Ἡ στιγμή,
ἡ ὑπέροχη στιγμή εἶχε ἔρθει. Ὀλόκλη-
ρὴ βδομάδα τὴν περιεμενε. Ἡταν ἡ
στιγμὴ ποὺ θὰ καθόταν στὴ σιδερένια
σκάλα. Πρῶτα, ἔστρωσε ἓνα κουρέλι
στὸ κεφαλόσκαλο, ἔφερε τὸ μαξιλάρι
τῆς καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ κάγκελλα.
Γιὰ καλὴ τύχη, τὸ ψυγεῖο εἶχε λίγο
πάγο. Ἐκοψε ἓνα κομμάτι καὶ τὸ ἔβα-
λε σ' ἓνα ποτήρι νερό. Ὑστερα πήρε
τὸ οαγισμένο βάζο μετὶ τῶν μέντες ποὺ

ΔΥΟ ΑΠΡΟΣΕΧΤΟΙ

Μιά μέρα ποὺ ὁ πατέρας τῆς ἔλειπε,
ἡ Νοεμί πῆγε νὰ δρῇ ἓνα χωριατόπουλο
ποὺ συνήθιζε νὰ παίξῃ μαζί του.

— Χθές, τοῦ εἶπε, εἶδα ἀχιβάδες στὴν
ἄμμο, πάρε ἓνα καλάθι καὶ ἔλα μαζί μου
νὰ τις μαζέψουμε.

— Πολὺ καλά, δεσποινίς, ἀποκρίθηκε
τὸ ἀγόρι, ἀλλὰ θὰ γυρίσουμε ἀμέσως,
πρὶν ἀνέβῃ ἡ φουσκομερία. Σύμφωναί;

Τρέξανε στὸ γιᾶλό, παίξανε κάπου μιά
ώρα καὶ γρήγορα τὸ καλάθι γέμισε με
ἀχιβάδες.

— "Ἄς γυρίσουμε στὸ ἀρχοντικό, δε-
σποινίς, εἶπε τότε ὁ μικρὸς χωρικὸς τρο-
μαγμένος· εἶναι ἀργά. Νᾶ, ἡ φουσκομερία
ἔρχεται.

— Μὲ σκότισες μετὶ τὴν παλαιοροιά σου,
φώναξε ἡ Νοεμί θυμωμένη. Τί εἶναι τέλος
πάντων αὐτὴ ἡ φουσκομερία.

— Νᾶ, καταλαβαίνεσαι, δεσποινίς, ἡ
θάλασσα ποὺ εἶναι 'κεῖ κάτω θὰ ἔρῃ ἔ-
δῶ... ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει στὴν ἄμμο, φτά-
νει καὶ τούτον ἔδῶ τὸν βράχο. Ἄν μείνῃ
κανεὶς ἐκεῖ θὰ πνιγῇ... Ἀργότερα ὅμως,
τὴν ἄλλη μέρα, φεύγει πάλι ἡ θάλασσα,
τρεβιέται, κι' ἔτσι γίνεται τὸ ἴδιο, ὅλες
τὶς μέρες... Μοῦ τὸ εἶπε ἡ μαμά μου...

— Σοῦ τὰ λέει αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν πᾶς
νὰ παίξῃς στὸ γιᾶλό. Φοβάται μὴν πέσης
στὸ νερό. Ἐτσι μοῦ λένε καὶ μένα, πὼς

ὁ Μπαμπούλας ἀρπάζει τὰ κοριτσάκια
ποὺ θγαίνουνε τὸ βράδι στὸν κῆπο, γιατί
φοβοῦνται μὴν τυχὸν κρυολογήσω...

— Δεσποινίς, εἶπε τὸ χωριατόπουλο
ἀλαφιασμένο! Γιὰ κοιτάξτε!

Ἡ Νοεμί γονατιστὴ μάζευε ἀχιβάδες
κι' εἶχε τὴ ραχὴ γυρισμένη πρὸς τὴν θά-
λασσα.

— "Αφσέ με ἥσυχη, τοῦ ἀποκρίθηκε.
Εἶσαι φοβιστάρης. Δὲ θὰ ξαναπαίξω μα-
ζί σου.

Μὰ καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, γύρι-
σε τὸ κεφάλι γιατί ἄκουσε ἓναν παράξε-
νο θόρυβο μέσα στὰ χαλίκια.

Φανταστῆτε τὴ φρίκη τῆς σάν εἶδε πὼς
ἡ θάλασσα εἶχε φτάσει σχεδὸν ὡς τὰ πό-
δια τῆς. Τὸ καλάθι μετὶ τῶν ἀχιβάδων ποὺ
τόχε ἀφήσει στὸ γιᾶλό, κοντεύον νὰ τὸ
σκεπᾶσουνε τὰ κύματα, ποὺ προχωροῦσαν
ἀδιάκοπα, με τρομαχτικὴ ταχύτητα.

Τὰ δυὸ παιδιά ἄρχισαν νὰ τρέχουν μετὰ
τὰ φτερά ποὺ δίνει ὁ φόβος. Ἀλλὰ τὰ
δηματάκια τους πῆγαιναν ἀργότερα ἀπὸ
αὐτὴ τὴν ἀνελέητη ἐχθρά, τὴ θάλασσα, ποὺ
τὰ κυνηγοῦσε.

Τὰ πόδια τους βουλιάζανε στὴν ὑγρὴ
ἄμμο. Τὰ ρούχα τους βάραιναν ἀπ' τὸ

"Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν

δρισκότανε μέσα στο δέντρο. Σά να κατοικούσε πάνω του. Κανείς δεν υπήρχε όλογυρά της. Κανείς δεν μπορούσε να την ξεχωρίσει. Έκείνη όμως τα έβλεπε όλα μέσα από το πυκνό φύλλωμα του δέντρου.

Η μεσημεριάτικη ζέση ήταν ανυπόφορη. Ο καυτερός και υγρός αέρας έφερνε τη ζεστή μυρωδιά της κοντινής θάλασσας. Πάνω στο άσπρο μαξιλάρι πηγαينوερχόταν άργα ή σκιά της φυλλωσιάς. Ψυχή δε δρισκότανε στην αύλη. "Ω, τί υπέροχες στιγμές!

Κι' έτσι, καθισμένη μέσα στο δέντρο ή Φράνσις, ειρηνική με τον κόσμο, ένιωθε ευτυχία. Τόση ευτυχία, όση μπορούσε να χωρέσει στην καρδιά μιας κοπελλίτσας, που διάβαζε ένα όμορφο βιβλίο, μασουλώντας μέντες, κι' έπινε όροσερό νερό. Η ώρα κυλούσε γοργά. Τό μεσημέρι πέρασε. Κατά τις τέσσερις, στην αύλη άρχισε το πηγαινέλα των γειτόνων. Άνάμεσα από τα φύλλα του δέντρου ή Φράνσις, έβλεπε τα παράθυρα ν' ανοίγουν ένα-ένα. Τα παιδιά πηδούσανε δυό-δυό τα σκαλιά τρέχοντας να ψωνίσουν. Η Φράνσις έβλεπε ακόμα τις μεγαλύτερες κοπέλλες, που στολιζόντουσαν για να βγούν με τον άρραβωνιαστικό τους.

Όταν το όλογο με το χμάξι του Φράμπερ μπήκε στην αύλη, ή Φράνσις σταμάτησε το διάβασμα. Τό δυνατό όλογο του Φράμπερ της άρεσε σχεδόν όσο και το βιβλίο.

Η Φράνσις τό άκουσε από την πρώτη στιγμή. Πρώτα φάνηκε τό όλογο, καφετί, νευρώδικο, με γυαλιστερό τρίχωμα. Η ούρά κι' ή χαιτή του ήτανε κατάρμαυρη. Πίσω του έσερνε ένα καφετί άμάξι. Στα πλαϊνά του άμαξιού ξεχωρίζον κάτι χρυσά γράμματα: Δόκτωρ Φράμπερ (όδοντίατρος). Μη νομίζετε τώρα πώς είχε τίποτα μέσα στ' άμάξι. Όχι. Τριγυρνούσε έτσι όλημερίς μέσα στους δρόμους της πολιτείας, για διαφήμιση. Ήταν ός πούμε, σά μια άφισα, που μετατοπιζότανε σάν όνειρο.

Κάθε πρωί, ό Φράνκ, ένα ξανθό ροδόκκινο άγόρι, έπαιρνε τό άμάξι και τό ξανάφερνε τό βράδυ. Η δουλειά του ήταν όλη κι' όλη, να κόβη βόλτες με τ' άμάξι. Με σιγανό ρυθμό όμως, για να προφταίνουν οι διαβάτες να διαβάσουν τα χρυσά γράμματα. Έτσι, όταν θα παθαινε κανένας πονόδοντο ή όταν θ' αποφάσιζε να βγάλη ένα δόντι, θα έτρεχε στο δόκτορα Φράμπερ.

Ο Φράνκ έβγαλε το σακκάκι του, και φόρεσε μια πέτσινη ποδιά ενώ ό Μπόμπ, τό όλογο περίμενε ήσυχα. "Υ-

αγόρασε τό πρωί και τό ταχτοποίησε όλα στο σιδερένιο κεφαλόσκαλο.

Εκεί πιά, ό Φράνκ, ένα ξανθό ροδόκκινο άγόρι, έπαιρνε τό άμάξι και τό ξανάφερνε τό βράδυ. Η δουλειά του ήταν όλη κι' όλη, να κόβη βόλτες με τ' άμάξι. Με σιγανό ρυθμό όμως, για να προφταίνουν οι διαβάτες να διαβάσουν τα χρυσά γράμματα. Έτσι, όταν θα παθαινε κανένας πονόδοντο ή όταν θ' αποφάσιζε να βγάλη ένα δόντι, θα έτρεχε στο δόκτορα Φράμπερ.

στερα ό Φράνκ του έβγαλε τα χάνουρα, τα σκούπισε και τα κρέμασε στην πόρτα του σταύλου. Τέλος, βούτηξε τό κίτρινο σφουγγάρι σ' ένα κουβά με νερό κι' άρχισε να πλένει τό ζω. Ο Μπόμπ, χαιρότανε άκίνητος τούτη την περιποίηση, που τον δρόσιζε και τον ξελάφρωνε. Καθώς τον σκούπιζε μ' ένα στεγνό πανί, ό Φράνκ του έλεγε μαλακά:

— Έν τάξει γέρο μου! Έλα λίγο πίσω. Χόπ! Καλά είσαι... όπα Μπόμπ!

Ο Μπόμπ δεν ήτανε τό μοναδικό όλογο που είχε μπει στη ζωή της Φράνσις. Ο άντρας της θείας Έβυ, ό Γουίλλυ Φλίτμαν, είχε κι' αυτός όλογο. Τό δικό του τό λέγανε Ταμπούρ κι' έσερνε ένα γαλατάδικο άμάξι. Ο Γουίλλυ Φλίτμαν όμως δεν ήταν φίλος με τον Ταμπούρ, όπως ό Φράνκ με τον Μπόμπ. Ο Γουίλλυ κι' ό Ταμπούρ

Κι' έκανε πώς μαζεύει από χάνω μια πέτρα. Τότε τα χαμίνια τραβόντουσαν ούρλιάζοντας όλα μαζί:

— Ζούμε σε ελεύθερη χώρα ή όχι;
— Ναι, μα ό δρόμος δεν είναι δικός σας.

— Θα τό πώ στο θείο μου! εκείνος είναι άστυφύλακας.

— Δρόμο! άποκρινόταν ό Φράνκ αδιάφορος κι' άφηνε την πέτρα στη θέση της.

Οι μεγαλύτεροι φύγανε. Οι πιό μικροί κάνανε λίγο πέρα, περιμένοντας να δουνε τό Φράνκ που θα τάιζε τό όλογο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο

Ο πατέρας γύρισε κατά τις πέντε τ' άπόγεμα. Κείνη την ώρα, τ' όλογο με τ' άμάξι του Φράμπερ ήτανε κλεισμένο μέσα στο σταύλο. Στο μεταξύ, ή Φράνσις διάβασε όλο τό βιβλίο της κι' έφαγε όλες τις μέντες που είχε.

Ο πατέρας μπήκε στο σπίτι τραγουδώντας τ' άγαπημένο του τραγούδι «Μόλλυ Μαλδούν». Κάθε φορά που ανέβαινε τα σκαλοπάτια τραγουδούσε τον ίδιον εκείνο ήρλανδέζικο σκοπό. Ο πατέρας, μ' όλο που είχε την άμερικάνικη ύπηκοότητα, ήταν από ήρλανδέζικη οικογένεια. Ο χαρακτήρας του συγκέντρωνε όλα τα προτερήματα μα και τό ελαττώματα των ήρλανδών. Ο πατέρας ήτανε χαριτωμένος, καλός, συμπαθητικός, ποιητής, καλλιτέχνης μα και πολύ άνέμελος. Κι' ήτανε επικίνδυνη φορές φορές εκείνη ή άνεμελιά του...

Η Φράνσις του άνοιξε γελαστή πριν προλάβει ν' άποσώσει τό τραγούδι του.

— Που είναι ή μητέρα σου; τή ρώτησε.

Αυτή ήταν ή πρώτη του κουβέντα, κάθε φορά που γύρναγε σπίτι.

— Ήτανε στο θέατρο μαζί με τη θεία Σίσυ.

Ο Τζόνυ φάνηκε σάν άπογοητευμένος. Καθάρισε τό καπέλλο του με την άνάποδη του μανικιού και τό κρέμασε.

— Άπόψε θα δουλέψω στού Κλόμερ... έχουνε γάμο.

— Τί θα κάνης εκεί; Θα σερβίρης για τα τραγουδήσεις;

— Και τα δύο. Η ποδιά μου είναι καθαρή;

— Ναι, μόνο που θέλει σιδέρωμα... να, θα βάλω τώρα άμέσως να σου τη σιδερώσω.

Όσο να ζεσταθή τό σίδερο, ή Φράνσις έτοίμασε καφέ. Ο Τζόνυ άδειασε τό φυτζάνι μονορούφι και καταβρόχθισε λαίμαργα τό γλυκό, που του φυλάξανε. Ήτανε χαρούμενος γιατί τό βράδυ θα δούλευε.

(Ακολουθεί)

ΠΟΙΟΣ ΕΦΤΑΙΓΕ;

ΔΙΗΓΗΜΑ

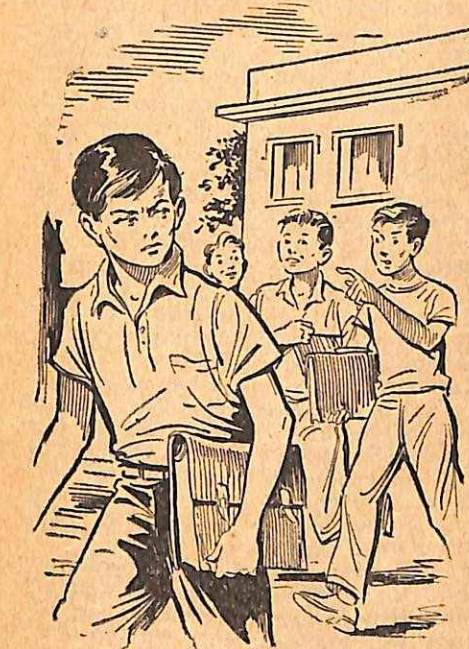
— Πάλι τα ίδια αδιόρθωτε, σκανταλιάρη! Με ποιόν μάλλωσες πάλι; Για έλα εδώ μέσα...

Ο Θωμάς, με κουρελιασμένο και καταλερωμένο τό πανταλόνι και γεμάτο χάνω κι' αίματα τό πρόσωπο, κρύφτηκε καλύτερα πίσω από τό πόρτα. Είχε ζωγραφιστή στα μάτια μια έκφραση φόβου και τρόμου, λες και μόλις είχε φάει ξύλο.

— Δέ μου λες που ήσουν;
— Που είναι ό πατέρας! τόλμησε να πη.

— Μη φοβάσαι χρυσό μου, ό μπαμπούλας δεν είναι δώ. Δέ θα σε δείρη... Θ' άργήσει να ρθή...

Μπήκε μέσα σάν κλέφτης, πήγε στο μπάνιο και χώθηκε κάτω από τη δρύση,

άμέσως. Άρχισε να πλενεται. Πήρε θάρος κι' άρχισε να μιλά.

— Ο Τάκης της Φιλιάς μ' έδειρε στο σχολείο, γιατί... δεν παίξαμε μαζί.

— Ψέματα λές, ό Τάκης δεν θα χτύπαγε ποτέ έμένα, γιατί είναι πιό... μικρός. Πές μου την αλήθεια!

— Άφου την θέλεις θα στην πώ. Μα δέ γέλω να παρεξηγηθής με την Φιλιά ούτε με τον πατέρα... Είμαστε φίλοι. Δεν ξέρω όμως τί θα πη φίλια όταν αυτός την κάνει τέτοια... Στο σχολείο, επειδή ό δάσκαλος σηκώνει έμένα να γράφω στον πίνακα, ό Τάκης θυμώνει και σιγομουρμουρίζει και τρίξει τα δόντια:

— Τον χαιδεμένο πάλι σήκωσε! Αυτό τό παρατσούκλι μου κοπανά όλη την ώρα. Χτυπά πολύ άσκημα στ' αυτή ή λέξη «χαιδεμένος». Τό πρωί σήμερα πήγα ήσυχος στο σχολείο. Σά μουπε ό δάσκαλος να σηκωθώ και να γράψω γραμματική, έγω έκανα τον κουφό. Τότε ό Τάκης μ' έπρωξε από πίσω: Γύρσα κι' είδα δυό μάτια λομπερά!...

— Σήκω, χαιδεμένο, να δούμε τα όρνιθοσκαλισμάτα σου!... Δέ σηκώθηκε. Ούμως ό δάσκαλος και σήκωσε άλλον.

Από κάτω, όλο έτρωγα κλωτσιές στα πόδια, χωρίς να ξέρω την αίτία... Ήτανε γάχα προειδοποίηση για μένα: Εύδαιμονία γι' αυτόν που τις έστειλε... Δεν κρατιέμαι και γυρίζοντας κοπανάω κι' έγω μια γερή σε κάποιο καλάμι.

— Όχι!... τό πόδι μου... Ήταν ό Τάκης.

Πώς βλέπουν

οί «Στρογγυλοκέφαλοι» τούς ψευδωνυμομάχους

Και τότε συνέβη κι' αυτό:
— Κύρ δάσκαλε, πείτε τίποτα στον χαιδεμένο! Μαύ έσπασε τό πόδι!...
— Τί συμβαίνει Θωμά;
— Τίποτα!...

Έξω — μόλις τέλειωσε τό μάθημα— μου φαινότανε πώς τα είχα ξεχάσει όλα κι' έρχόμουν εδώ ήσυχα, όταν σβββ!... σφύριξε κάτι δίπλα μου... Μια πέτρα... Γυρνά πίσω και βλέπω τον Τάκη με την παρέα του να έρχεται κατά τό μέρος μου. Έγώ τάχυνα τό ήμα μου, αλλά εκείνος με πρόλαβε και!...

— Για δες τον χαιδεμένο πώς ξύνεται! Δέ μίλησα, μόνο προχώρησα περισσότερο.

— Που πιάς; Περιμένε μας! Έχουμε κάποιον λογαριασμό! Την κλωτσιά την ξεχάσαμε;

— Εσύ θυμήθηκες τίς... κλωτσιές; άπάντησα. Όσο θυμάσαι τις δικές σου, τόσο θυμάμαι τις δικές μου!

— Κοίτα τον χαιδεμένο, πώς μιλά! Με νευρίασε πολύ αυτή ή κουβέντα. Μια και καλή, να τελειώνουμε.

— Ε λοιπόν τί; Ρέστα γυρεύεις τώρα;
— Νά... και μούδειξε δυό-σφιχτοδεμένες γροθιές...

Οι άλλοι άρχισαν να μάς περικυκλώνουνε φωνάζοντας. Έγώ τάχασα για μια στιγμή, μα του είπα:

— Νά, κοίτα να δής τί αξίζει ό... χαιδεμένος.

Μαλώσαμε σάν αγριόγατοι. Κυλιστήκαμε, τσακιστήκαμε. Και τό μόνο αποτέλεσμα που βγήκε ήταν να φύγη αυτός με ματωμένη μύτη κι' έγω στα χάλια που είμαι!... Έπρεπε όμως να του φερθώ έτσι, έ μαμά;

— Τό σωστό ήταν να λύνате με άλλον τρόπο τις διαφορές. Τέλος πάντων. Να δούμε τώρα πώς θα λύσω έγω τη διαφορά με τον... μμπομπά σου!...

— Αλήθεια τί θα γίνη!

Κατά τό βραδάκι ήρθε ό πατέρας. Και κάθισε στην πολυθρόνα κι' έτοιμάστηκε να κάνει όποτε έπρεπε σε μια τέτοια περίπτωση. Δηλαδή φανές, συμβουλές, ξύλο στο τέλος. Εάφνου άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει μέσα ό... Τάκης, αλλαγμένος. Με βλέπει, μα πάει κατ' ευθείαν στον πατέρα μου και του λέει:

— Έγώ φταίω κι' όχι αυτός. Μη τον δείρετε, δείρετε έμένα.

Και ύστερα γύρισε κι' είπε σε μένα:

— Θωμά, να με συγχωρής για τό πρωινό. Από τη φούρκα μου, δεν ήξερα τί έκανα... Έγώ ήμουν ό φυλάκτης.

Έτσι γλύτωσα τό ξύλο.

ΣΑΚΗΣ ΚΛΩΡΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΣΗ)

Τηλέφωνον: 30-133

Εκδότης: ΑΘΑΝ. ΕΜΜ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Χρ. Λαδά 1 — Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΒΑΣ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, Αμίου 24.

Νέα Σμύρνη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίαν δρχ. 150

Έξαμηνος » 75

Τρίμηνος » 40

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ (Από τόχυδρομείο)

ΕΥΡΩΠΗ, ΑΣΙΑ, ΑΦΡΙΚΗ:

Έτησίαν δρχ. 200

Έξαμηνος » 100

(Εισ. άνάλογον συνάλλαγμα)

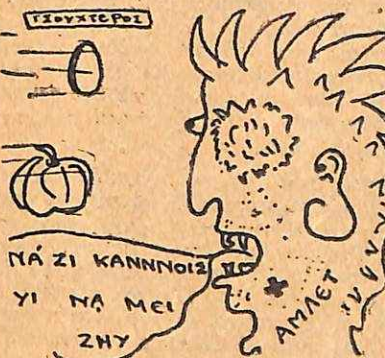
ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ:

Έτησίαν δολ. 10

Έξαμηνος » 6

(Δι' αεροπορικήν άποστολήν

ειδική συνφωνία).

Μια πειστική εικών της πειθαρχίας των «Υπερανθρώπων» καθ' ήν στιγμήν αγοράζει ό πρόεδρος Ρ. Κρούσος.

Οί Ψευτιές του Μυγχάουζεν

ΤΟ ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΑΦΙ

— "Αν καθόμουν να σάς διηγηθώ όλα τα θαυμαστά κυνήγια που έχω κάνει, έλεγε ο βαρώνος Μυγχάουζεν στους φίλους του, καθώς και τις περιπέτειες που μου έχουν συμβεί σ' αυτά, θα ξεμεροβραδυάζομαι ολόκληρες βδομάδες. Ωστόσο θαρρώ πως πρέπει να σάς διηγηθώ τι μου συνέβη μία φορά με ένα αγριογούρουνο.

Μου είχανε σωθή οι σφαίρες, όταν ξαφνικά θρέθηκαν μπροστά σε ένα αγριογούρουνο, που έσκυβε το κεφάλι, έτοιμο να όρμησει και να με κομματιάσει. Γιατί, καθώς ξέρετε, έχουν τα φονερά σουβλερά δόντια του από το στόμα. Το αγριογούρουνο όρμησε πραγματικά. Τη στιγμή όμως που θάπεφε πάνω μου και θα με τρυπούσε, δεν έχασα την ψυχραιμία μου, παρά έκανα λίγο στα πλάγια. Έτσι, το αγριογούρουνο αντί να βρη στο δρόμο του έμένα, βρήκε ένα δέντρο. Κι' έπεσε πάνω του με τόσο φόρο, που τα δόντια του χώθηκαν βαθειά στο ξύλο και πέρασαν πέρα για πέρα.

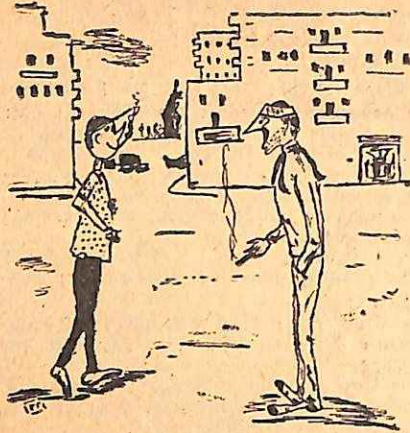
Όπως του ήτανε δύσκολο να τα τραβήξει, έγω πήρα μία πέτρα και κτυώντας τα δόντια, τα γύρισα προς τα κάτω. Γύρισα έπειτα σπιτί μου, πήρα ένα σκονί και μ' αυτό έδεσα καλά το αγριογούρουνο. Του έβγαλα τα δόντια και το πήγα ήσυχα-ήσυχα στο κτήμα μου. Και όσοι μ' έβλεπαν να σέρνω έτσι με το σκονί το αγριογούρουνο, άπορούσαν και θαύμαζαν.

Μία φορά πάλι, συνάντησα στο δάσος ένα τεράστιο άρσενικό έλάφι με

ζαυμάσια στριφτά κέρατα. Αυτό, σ' ανάχε καταλάβει πως δεν είχα σφαίρες στο τουφέκι μου παρά μονάχα μπαρούτι, με κοίταξε ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να κουνιέται. Γέμισα το τουφέκι μου με κουκούτσια από κεράσια (γιατί έτυχε εκείνη τη στιγμή να τρώω κεράσια), σημάδεψα και το χτύπησα ανάμεσα από τα δυο μάτια. Το ζώο ζαλίστηκε, μά έφυγε. Ύστερα από ένα-δυο χρόνια έτυχε να κυνηγάω πάλι σε κείνο το δάσος. Το έλάφι που είχα λαβώσει, το είδα που τριγύριζε με μία μεγάλη κερασιά στο κεφάλι, γεμάτη ώριμα κεράσια. Σημαδεύω και το σκοτώνω. Έτσι είχα και κρέας και φρούτο. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΚΕΡΕΜΕΤΣΗΣ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

— Ξέρεις, σε είδα στον ύπνο μου και σε χαιρετήσα.
— Μπρά; Με συγχωρής που δε σε πρόσεξα!!!

— Απορία υποψηφίου οδηγού προς δάσκαλον:
— "Αν κατάλαβα καλά, διστάζετε να μου χορηγήσετε την άδεια..."

Με ένα κομμάτι πάγο μπορείτε να αναψείτε... φωτιά στα ξερά χόρτα. Πρέπει όμως ο πάγος να έχει σχήμα φακού και να συγκεντρώνει μ' αυτό οι ηλιακές ακτίνες.

Οι Βεδουίνοι, καθώς φαίνεται από τον αρχαίο ύμνο τους, είναι πολύ ένοιστοι. Διότι ο αρχαίος ύμνος τους αρχίζει έτσι: «Ανοξε γη και πάρε τους ανθρώπους, να μη μείνι τίποτα στον κόσμο, αφού θα ζούσαμε έμεις».

Κάθε τόνιος από το νερό της Κασπίας θαλάσσης περιέχει 4 οκάδες αλάτι. Με την ίδια αναλογία η θάλασσα της Μάνγκας περιέχει 24 οκάδες στον κάθε τόνιο νερό και η Νεκρή Θάλασσα 61 οκάδες. Πως λοιπόν να ζήσουν εκεί τα καμμένα τα ψάρια;

Ξέρετε πόσο κουράζεται μία μέλισσα για να κάνει 1 κιλό μέλι; "Αν όχι, μάθετε πως πρέπει να έπισκεφθ 1-2 εκατομμύρια λουλούδια.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

Από τον πολύ παλιό καιρό, την εποχή του 'Ηρακλέους, υπήρχε μία παράδοση για τους Πυγμαίους: δηλαδή για μια ανθρώπινη φυλή, που τα μέλη της δεν ξεπερνούσαν σε ύψος το ένα μέτρο.

Αργότερα, πολλοί εξερευνητές και τυχοδιώκτες, που πήγαν στην 'Αφρική, συναντήθηκαν με φυλές Πυγμαίων.

ΟΙ ΠΥΓΜΑΙΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

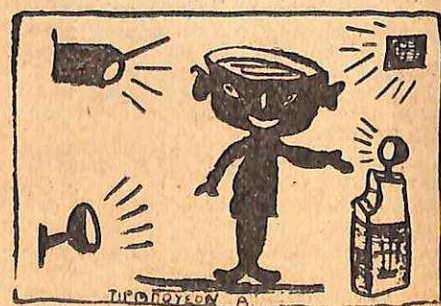
Γώρα τελευταία όμως, ένας 'Ιταλός εξερευνητής, ο 'Αττίλιο Γκράττι, περιηγήθηκε ολόκληρη τη Μαύρη 'Ηπειρο. Και σ' ένα βιβλίο που έκφραζε τις εντυπώσεις του από τα ταξίδια του, αναφέρει και τη συνάντησή του με μία φυλή Πυγμαίων. Συνοδεύει δε και τις περιγραφές του με αβαντες φωτογραφίες, για να μην αμφισβallestουν ότι τα γραφόμενά του είναι αληθινά. Για να βρη τη φυλή αυτή ο Γκράττι χρειάστηκε να περιπλανηθή πολλές μέρες μέσα στην άγρια 'Αφρικανική ζούγκλα, οδηγούμενος από έναν ιθαγενή, που στο τέλος τον πήγε στο χωριό των Πυγμαίων Μαμπούτι.

Στην αρχή, οι Πυγμαίοι δεν θέλανε με κανένα τρόπο να παρουσιαστούν και μένανε κρυμμένοι πίσω από τα δένδρα. Για να τους κάνει να φανερωθούν, ο 'Αττίλιο άναψε ένα τσιγάρο και οι Πυγμαίοι βλέποντας τον ξένο να βγάξει καπνούς από το στόμα του, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν την περιέργειά τους και αφήνοντας τις κρυψώνες τους, ήρθαν να δουν το περίεργο αυτό φαινόμενο από κοντά. Τότε ο Γκράττι για να κάνει μεγαλύτερη εντύπωση, έβαλε στο στόμα του την αναμμένη άκρη του τσιγάρου και άρχισε να βγάξει καπνούς για να νομίσουν οι Πυγμαίοι πως ο λευκός άνθρωπος ήταν υπερφυσικό πλάσμα και να πέσουν να τον προσκυνήσουν.

Έτσι σιγά σιγά ο Γκράττι κατάρθωσε να έρθη σε στενή επαφή μαζί τους, να καθήση αρκετές μέρες στο χωριό τους, και να κάνει διάφορες ανθρωπολογικές και ηθολογικές μελέτες επάνω στους περιέργους αυτούς αγρίους που το άναστημά τους δεν περνά ποτέ το 1 μ. και 20.

Ν. ΚΑΝΤΙΛΗΣ

ΛΑΛΙΚΕΣ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

...Και από τις πολλές φωνές το κεφάλι του έγινε καζάνι.

Η δύναμη της ομορφιάς

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΑ

ΧΕΛΙΔΟΝΙ

ΔΡΟΣ.: "Ω καλώς ήλθες!"

ΧΕΛ.: Καλησπέρα σου αλή μου σταγόνα.

ΔΡΟΣ.: "Ερχεσαι από μακριά;"

ΧΕΛ.: Ού... πολύ! 'Απ' την 'Αφρική. 'Ετσι, μου φαίνεται, την λένε τη χώρα. 'Εκεί τα δένδρα είναι νάνοι μπροστά στους μινωαδες και οι άνθρωποι πάντα άπλυτοι, ά, σαν τα φτερά μου κι' ακόμα πιο μουντζουρωμένοι!"

ΔΡΟΣ.: "Ω πόσο χαίρομαι! Πόσα γνώρισε!"

ΧΕΛ.: Ναι, πολλά! Πέρασα πολλές θάλασσες. Μπήκα σε σπάνια αρχοντικά γεμάτα θεού-δω και μεταξιά, αλλά πιράθηκα, γιατί, παντού 'εδιωξαν.

ΔΡΟΣ.: "Όμως πρέπει νασαι περήφανο."

ΧΕΛ.: Μην το λές. 'Η ζωή μου είναι όλο ταξίδια, όλο έν' αδιάκοπο κυνήγι. Δεν είναι εύχρηστα τα ταξίδια που δεν προστάζει η φαντασία παρά η ανάγκη της ζωής.

ΔΡΟΣ.: Πίστεψέ με, έμένα θα μ' άρεσε πολύ. Θα πήγαινα στους πιο παραδεισένιους τόπους, θα διάβαινα τις πιο μαγευτικές βουνοκορφές και έπειτα θα άνοιγα τα φτερά μου — γιατί θα είχα και φτερά — στους πιο νηλικοφούς ούσανους, γυρνώντας στην πατρίδα μου. Και σαν γύριζα δε ζάταν πάλι σπουδαίο, να ψάξω για να χτίσω τη φωλιά μου. Ένω τώρα...

ΧΕΛ.: Μελαγχολείς. Δεν προέπει. Δέ λέω, ποτέ έσύ, δε θα καθήσης σ' όγιά να ζεστάνης τα μισρά σου, δε θα τους μαήσης την τροφή, διως έένα μου λείπει πολύ αή το στέμμα που φορείς.

ΔΡΟΣ.: "Ω το στέμμα, το στέμμα! Τι άπαισιο πράγμα να σέ περνούν όμορφη για την υποκοιτική όμορφιά που σου δανείζει το φώς! Τίποτα.

τίποτα δεν είναι δικό μου. Τρέμω κάθε στιγμή, σε κάθε σκίσημα των φύλλων του κισσού, μην κατακυλίσω χάμω. Δεν έχω καμμία δύναμη.

ΧΕΛ.: Δέ συμφωνώ. 'Εχεις. 'Εχεις την καρδιά της άνοιξης. 'Εχεις τα μύρα της στο είναι σου. Λίγο το λές έσύ αυτό;

ΔΡΟΣ.: "Έχεις δικιο."

ΧΕΛ.: Τη ζωή μου μου τη χάρισε ο Θεός. Έσένα το χέρι Του. Το ίδιο είναι. Όσο όμορφο είμαι έγω είσαι και σύ. (Σιγή)

ΔΡΟΣ.: (παρονομεμένα): Ζώ, σωστά. Δέ μπορώ όμως να κάμω τίποτα για τον έαυτό μου.

ΧΕΛ.: Κάνεις όμως εύεργετική είσαι θρέχοντας τις διψασμένες οίξες! Μπορώ να πώ, είσαι ή άρχή της ζωής. Τι πιο σπουδαίο ύπαρχει;

ΔΡΟΣ.: Σάν πλουταξεδεμένο που είσαι, κουντεύεις να με πείσης. 'Αρχίζω να βρίσκω πως έχεις δικιο.

(Νυχτώνει. Μέσ' απ' του κισσού τα φυλλάδια, περνώντας σά βολίδες σταλμένες απ' το χέρι κάποιου Θεού χουσίλουν οι ήλιαχτίδες σε κάθε τους συναντήματα. 'Η μικρή Δροσοσταλίδα παίρνει άλλη θωρία. Κοκινίζει, χρυσίζει, γίνεται σαν την πιο μικρή φλογίτσα που άνοιξε ή τσού Του καλωσύνη).

ΧΕΛ.: "Ω, πόσο όμορφη σε κάνει αυτό το νύχτωμα."

ΔΡΟΣ.: Με κολακεύεις μιλώντας για το θάνατό μου.

ΧΕΛ.: "Ίσα-Ίσα, τώρα αρχίζεις να ζής. Τώρα που θα πέσης στα πόδια που βρήκαν κουράγιο να ύψώσουν τόσα κλαριά εν-αχύνοντας τα και με τη δική σου δύναμη. Καληνύχτα..."

ΔΡΟΣ.: Καληνύχτα. ('Ο ήλιος ένεισε. Άνάμεσα στα βαθύσκιατα λημέρια περνά ένας άγέρος τρεμάμενος. Κουνά το φύλλα. 'Η δροσοσταλίδα πέφτει κι' αυτή, άπως τόσες άλλες, στο χώμα. Το χελιδονί τακτοποιεί κάτι πουπουλα στη φωλιά του πριν γείρη κι' αυτό για ύπνο...)

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Μηδέν συνεννόησις

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ

(Πρωί-πρωί ο κύρ-Βασίλης γυήκε από το σπιτί του για να κάνει ένα μικρόν περίπατο. Στη γωνιά του δρόμου συνάντησε τον κύρ-Ανέστη το φίλο του. Κι' οι δυο είναι αγαθάτατοι, θαρήκοι, που δεν άκούν ούτε κανόνι).

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Καλημέρα, Άνέστη. Τι υού γίνεσαι;

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Γειά σου, Βασίλη μου. Τι είπες; Πίνεις; Γιατί βρέ παιδάκι μου;

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: "Α, τώμαθες για το σακκάκι μου. Ναί, βρέ παιδί μου, μαγκώθηκε σ' ένα κορφι και σχίστηκε."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Και ή γυναίκα σου πίνηκε! "Ω, δυστυχία σου!"

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Ναι, χθές που πήγαινα στη θεία μου τόπαθα.

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Βραχάκατε ως τα κόκαλα. Και δεν ήρθε κανείς να σάς σώση από αυτό το κατήντημα;

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Ναι, μετά αναγκάστηκα να μπώ σ' ένα κατάστημα, να πώω καινούργιο.

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: "Ήθελες ό πανούργος ό Άνδρας;"

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Γέ πηρα χοντρή γιατί αυτές τις μέρες είχα πολύ άέρα και φοβάμαι μην κούσω.

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: "Α, θέλεις έγω να σε σώσω; Εύχαρίστος. Δέ μου λές, τα νερά μπήκανε και στην κουνιά;"

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: "Α, λάβεια, το είδε ή κόρη μου ή Κατίνα και με παρακαλεί να πάρω άλλο ένα για να φτιάξη κι' εκείνη μία φούστα, γιατί, λέει, της άρεσει το ύφασμα."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: "Α, φοβή μπήκε το νερό στο σπιτί και δέβαια θα γίνουσιν σά φάντασμα. Και δέ μου λές, από που μπήκε το νερό;"

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: "Ε, χει χρώμα άνοχτό, αλλά εκείνη το θέλει κεραμίδι."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Τώρα καταλαβαίνω. Το κακό σάς το έκανε ή βροχή που έπεφτε από τα κεραμίδια.

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Μπρά, δεν τα τρώει καθόλου τα υύδια, δεν της άρέσουνε και τόσο της κόρης μου τα θαλασσινά.

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Μή, βρέ παιδάκι μου, βροχή μέρα βρήκατε να πέτε στο σινεμά; Τουλάχιστον γιατί δεν κλείσατε καλά το σπιτί; 'Η βροχή είναι φοιχτή."

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: "Η φακή; 'Εχει σίδερο."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Μά και μένα δέ μ' άφήνει ποτέ ήμερο. "Όταν αρχίση αυτό το ρυθμικό τσούρ-τσούρ με πιάνει τρέλα."

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Για το σακκάκι λές; Δεν το θέλει από φανέλλα, γιατί σε λίγο έρχεται το καλοκαίρι και θέλει ένα από ύφασμα λεπτό."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: "Α, φοβή έβρεξε τόσο πολύ, πολύ μπορούσε να μην κάνει κατακλυσμός; Τι να σου πώ, βαρέθηκα. Θέλω να έρθη γρήγορα το καλοκαίρι."

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Ναι, τα ράβει με το χέρι. Ράβει θαυμάσια."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Σας άρέσουν μέρη παραθαλάσσια; Κι' έμένα μου άρέσουνε. Οά θαυμάζετε τη θάλασσα από την παραλία."

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: "Α, σφαλός, όταν μεγαλώση θα πάη και στην 'Ιταλία. Γώρα όμως είναι μική ακόμα."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Μπρά, δε χρειάζεται στράμα, καμνέν. Στην άμμο θα καθήσετε. Οά κάνετε και ήλιοθεραπεία, και θα έσθετε στην 'Αθήνα μοντένοι."

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Πόσα παίρνει; "Ε, όχι πολλά άκόμη, γιατί δεν είναι πολύς καιρός που πήγε στη δασκάλα."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Οά κάνετε βαρκάδα. 'Οραία που θάναι. Οόθω καιμιά μέρα με το λεωφορέο."

ΚΥΡ-ΒΑΣΙΛΗΣ: Φεύγεις κύρ-Ανέστη μου; Άντιό, άντιό."

ΚΥΡ-ΑΝΕΣΤΗΣ: Γειά σου, κύρ-Βασίλη. ΠΛΑΚΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

(ΣΧΕΔΙΑ ΠΑΝΑΧ-ΚΡΙ)

Το μικρό αγόρι έτοιμαζόταν να μπη στο αεροπλάνο, κρατώντας με το χέρι του σφιχτά τη θεία Λώρα.

Ο ζεστός ήλιος των Φιλιππίνων έλουζε το ξανθό κεφαλάκι του παιδιού και τις γυαλιστερές, άσπρηνες, φτερούγες του αεροπλάνου, που άχνιτοβόλυσε σαν τεράστιο έντομο στο διεθνή αερολιμένα της Μανίλας, περιμένοντας να πετάξει για την Ιαπωνία.

— Νά έχεις το νού σου, Τόνυ! Νά μην τρέχεις απάνω-κάτω, μέσα στο αεροπλάνο και νά είσαι βέβαιος πως ή ζώνη σου είναι καλά δεμένη στο καθίσμα σου, τόν συμβούλευε με αγνία ή θεία Λώρα.

Στη σκάλα του αεροπλάνου ή θεία Λώρα μίλησε στη συνοδό:

— Αυτός είναι ο Τόνυ Σάντερς. Πηγαίνει στο Τόκιο να συναντήσει τους γονείς του. Νά τόν προσέξετε, σάς παρακαλώ. Δεν έχει ξαναπετάξει μόνος του.

Η συνοδός χαμογέλασε στον Τόνυ:

— Μάλιστα, θά τόν προσέξω.

Μετά την απογείωση, ο Τόνυ έβλεπε τη ζώνη της θέσης του και θυδίστηκε στο διάσπασμα του Μίκυ-Μάους. Η συνοδός τόν παρακολούθουσε και τού χαμογέλουσε κάθε φορά που περνούσε κοντά του. Μά ύστερ' από λίγο τόν βρήκε να κοιμάται και πήρε τὸ περιοδικό, που ο Τόνυ κρατούσε ακόμη στα χέρια του.

Η πτήση ήταν άσπλη και αθόρυβη. Πολλοί επιβάτες είχαν πέσει στον ύπνο, όπως ο Τόνυ. Από κάτω, μακισμένοι ο Ειρηνικός, ήταν κρυμμένοι από την πυκνή ψυχρή ομίχλη. Μέσα στην καμπίνα του αεροπλάνου έκανε ζέστη... οι μηχανές βούιζαν απαλά... Μά, ξαφνικά, ένας από τούς δεξιούς κινητήρες έσταμάτησε να γυρίζει...

Πήρε φωτιά. Ένα τινάγμα, και τὸ αεροπλάνο άρχισε να πέφτει. Οι επιβάτες, σαν τρελλοί, δένοντε τὰ σωσίδια τους. Η συνοδός έτρεξε και έδεσε γρήγορα τὸ σωσίβιο στη μέση του Τόνυ. Τὸ αεροπλάνο έπεσε στη θάλασσα...

Η Μαίρη κι' ο Ντίκ Σάντερς, ξεκίνησαν νωρίς, να συναντήσουν τὸ γιό τους στο αεροδρόμιο του Τόκιο.

Μά όταν φτάσανε στο αεροδρόμιο, τούς είπαν να περάσουν στην αίθουσα να περιμένουν. Άγωνα πλημύρισε τότε την καρδιά της Μαίρης Σάντερς. Και ή αγνία της γίνθηκε άπελπισία όταν ένας αξιωματικός τούς είπε πως τὸ αεροπλάνο από τή Μανίλα είχε πέσει στη θάλασσα και πως όλα τὰ πλοία τής περιοχής ψάχνανε για τὸν ναυαγίο.

Πατέρας και μάνα γυρίσανε στο σπίτι άπελπισμένοι και δέ φεύγαν από τὸ τηλεφώνο. Τὸ πρῶτο ἤθελε σπῆτι τους και ο στρατιωτικός ακόλουθος τής αμερικανικής πρεσβείας, για νά τούς παρηγορήσει στην άπελπισία τους. Τους είπε πως όκτώ ναυαγοί είχαν σωθῆ από ένα πλοίο. Άλλά ο Τόνυ δεν ήταν ανάμεσά τους.

Ο Ειρηνικός έκείνο τὸ πρωί ήταν γκρίζος. Πάτ-πάτ-πάτ, ή μηχανή στην ψαρόδικη βάρκα του Κέι Τανάκα χτυπούσε στην άπανεμιά, σαν τὸν παλμό τής καρδιάς. Ο Κέι Τανάκα ήταν ύπομονετικός άνθρωπος...

Ένας φτωχός ψαράς, που πίστευε πως ήταν πλούσιος. Είχε μια βάρκα, μια καλή γυναίκα, τή Μιχίκο, κι' ένα καλό παιδί, τὸν Άσαχίκο — μόλις όκτώ χρονώ. Μαζί δουλεύανε στη θάλασσα. Μά ήσαν εύχισμένοι.

Ο Κέι τέντωσε τὰ μάτια του, για νά ιδῇ μπροστά, μέσα στην ομίχλη, ή Μιχίκο και ο Άσαχίκο διορθώναν ένα δίχτυ, γελώντας εύτυχισμένοι. Τυχαιά, τὸ χαρού-

μενο παιδί γύρισε πίσω να κοιτάξῃ αν ή ομίχλη είχε φύγει. Ξάφνου είδε την κουρτίνα της να παραμερίζει κι' άνακουφίστηκε. Μά τί ήταν αυτό; Τί ήταν αυτό που τὸν παρέσενε τὸ νερό; Μπα! Ένα μπαλόνι! Ένα μεγάλο κίτρινο μπαλόνι! Χάθηκε και ξαναφάνηκε ακόμη μια φορά.

— Μαμά! Κοίτα! φώναξε ο Άσαχίκο στη μητέρα του. Η Μιχίκο γύρισε τὰ μάτια κατά κεί που έδειχνε τὸ δάχτυλο τού γιού της.

Τὸ κίτρινο μπαλόνι φάνηκε πάλι μέσα στην άδιωπεράστη ομίχλη. Όχι, δεν ήταν μπαλόνι! Ήταν βάρκα μ' άνοιχτό κίτρινο χρώμα, μιά φουσκωμένη σκηνία.

Ταραχί γιέν ή Μιχίκο, φώναξε τὸν άντρα της. Η σκηνία έρχότανε στο μέρος τους.

Ο ψαράς σταμάτησε τή μηχανή... Η σκηνία ζύγωνε... φαινόταν άδειανή. Μά όχι. Στο βάθος τής πύχης ένα μικρό πλάσμα. Ένα μικρό παιδί μέσα στο κίτρινο σωσίβιο.

Βιαστικά, τρυφερά, ο Γιαπωνέζος ψαράς ξεσήκωσε τὸ παιδί. Μαζί με τή γυναίκα του, τὸ πήρανε μέσα στην καμπίνα.

Στη σιωπή, ο Τανάκα προσπαθούσε ν' άκούση τούς κτύπους τής καρδιάς τού παιδιού... Ναί. ΖΟΥΣΕ. Έκανε νόημα στη γυναίκα του να φέρῃ ένα ποτό.

Τὸ πρώτο πράγμα που είδε ο Τόνυ μόλις άνοιξε τὰ μάτια του, ήταν ένα πρόσωπο. Ένα στρογγυλό, καστανό, φωτεινό πρόσωπο, με χαρούμενα μάτια, με μαύρα μαλλιά, σκυμμένο από πάνω του.

Ήταν κι' άλλα δυο πρόσωπα στο δωμάτιο — ένας άνδρας και μια γυναίκα, με τὰ ίδια χαρούμενα μάτια με τὸ παιδί. Μά αυτοί ήταν μεγαλύτεροι. Τὰ δυο παιδιά κοιταχτήκανε.

Ο Άσαχίκο, πήρε άναπνοή, συγκεντρώθηκε και δάλθηκε να συνεννοηθῇ με τὰ έγλέζικα που ήξερε:

— Έσύ... Άμερικανός; ρώτησε χαμογελώντας.

— Χιι! Ναί! έγνεψε ο μικρός.

Σε λίγο, ο Άσαχίκο ήτανε σε θέση να εξηγήσει στους γονείς του πως ο Τόνυ Σάντερς έπεσε από τ' αεροπλάνο και πως οι γονείς του ήταν στο Τόκιο.

Αυτοί στεκότανε χαμογελώντας και κοιτάζοντας μ' άπορία τὸ μικρό χρυσό ψάρι, που μαζέψαν από τὸ μεγάλο άκεαλό. Κατόπιν, θυμηθήκαν άξαφνα, πως ή βάρκα τους σερίονταν από τὸν άκεαλό και ο ψαράς κάθισε στη μηχανή. Και τὰ δυο παιδιά δεν άργήσαν να γίνουν φίλοι.

Ύστερ' από τὸ ψάρεμα τής μέρας δάλανε πλώρη για τὸ μικρό ψαράδικο χωριό. Δέσανε τήν ψαρόβάρκα στο λιμανάκι και άπλώσανε τὰ δίχτυα στον ήλιο να στεγνώσουν.

Κατόπιν ο Κέι Τανάκα είπε στη Μιχίκο πως έπρεπε να πάνε στην άστυνομία και νά είδοποιήσουνε για τὸ παιδί. Και χαμογελώντας στον Τόνυ, βγήκαν έξω μαζί.

Λαχανιασμένοι, ο Χίκο έτρεξε και βρήκε τὸν Τόνυ, κεί που έπαίξε στην προκυμμία και τού είπε ό,τι άκουσε.

— Άν σε πάρῃ ή άστυνομία, θά σε φυλακίσῃ. Η μαμά σου κι' ο μπαμπάς σου δέ θά σε βρουν κι' εγώ δέ θά σε ξαναδώ ποτέ! είπε ο Χίκο.

Δέ θέλω να με φυλακίσουν, είπε ο Τόνυ τρομαγμένος.

Κι' ο Χίκο άποφάσισε να τόν βοηθήσει:

— Ξέρω τί θά κάνω, τού είπε έμπιστευτικά.

Έτσι, σὰ φτάσαν οι γονείς τού Τόνυ στο χωριό με αεροπλάνο, τὰ δυο παιδιά δεν ήταν εκεί. Οι Γιαπωνέζοι άστυνομικοί τούς καθησυχάσανε, λέγοντας πως δεν υπήρχε λόγος ν' άνησυχούν. Είπανε πως τὰ παιδιά θά είχανε πάει χωρίς άλλο καπου μακριά, για κανένα παιχνίδι. Θά γυρίζανε πίσω πριν σουρουπώσῃ.

Άλλά κανένας λάθος. Και τὸ βράδυ κείνο ή Μαίρη κι' ο Ντίκ άναγκαστήκαν να μείνουν σ' ένα μικρό γιαπωνέζικο πανδοχείο στο χωριό. Κι' ή άνησυχία τους για τὸν Τόνυ ήτανε όση κι' ή άνησυχία τού Τανάκα και τής Μιχίκο για τὸν Άσαχίκο.

— Πεινώ, Χίκο-Χάν! είπε ο Τόνυ στο φίλο του σαν άσχισε να νυχτώνῃ.

— Κι' εγώ τὸ ίδιο! συμφώνησε ο Χίκο. Είχανε φτάσει σ' ένα μακρινό αγρόκτημα. Σκαρφάλασαν στο παράθυρο και κριτάζανε μέσα.

Ένας γέρος κτηματίας κι' ή γυναίκα του τρώγανε τὸ βραδινό τους. Ο Χίκο πήγε και κάθισε στην πόρτα ώσπου ή γυναίκα τόν πρόσεξε. Είδε πως ήταν πεινασμένος και τόν πήρε μέσα να φάῃ. Ο Χίκο έδγαλε τὰ παπούτσια του, πήγε μέσα και κάθισε χάμω σταυροπόδι. Τὸ μισό φαί έτρωγε και τὸ άλλο μισό τὸ έβριχνε σε μια δίπλα τής μπλούζας του. Εύχαρίστησε τή γυναίκα και πήγε στον Τόνυ τὸ φαί που οίκομένησε.

Ύστερα καθήσανε στην άκροποταμιά, που έτρεχε μέσα στο κτήμα, νυσταγμένοι. Τὸ άλλο πρωί ο γέρο γιαπωνέζος κτηματίας άφησε στη μέση τήν πρώτη βόλτα και γύρισε για να πῇ στη γυναίκα του πως βρήκε ΔΥΟ παιδιά κοιμισμένα στην άκροποταμιά.

— Δυό! ρώτησε κείνη κατάπληκτη. Έγώ είδα μόνο ένα χτές βράδυ.

Τρέσανε κι' οι δυο νά δεβαιωθύνε. Δεν υπήρχε κανείς! Ο Χίκο ήτανε έμπνιος και πήρε είδηση τὸ γέρο. Αυτός όμως πήρε τὸ ποδήλατό του και ξεκίνησε για τὸν πλησιέστερο άστυνομικό σταθμό. Τήν ίδια ώρα ο Χίκο και ο Τόνυ φεύγανε στην αντίθετη διεύθυνση, όσο γρήγορα μπορούσαν

Ένα άδειο φορτηγὸ τραίνο περνούσε τὸν κάμπο σφυρίζοντας. Μέσα στο θάμπος τού άστραφτεροῦ ήλιου δύσκολα μπορούσες νά ξεχωρίσεις τὰ δυο μικρά παιδιά που καθόντανε πρόσωπο με πρόσωπο σ' ένα άδειανό, άνοιχτό βαγόνι.

Σε μιά λιμνούλα, κοντά στην πόλη, πλυθήκανε, φορέσανε καθαρά ρούχα που τὰ είχανε πάρει μαζί τους, κι' έτοιμαστήκανε νά γυρίσουνε στην πολιτεία, όταν ο Χίκο είδε μια πινακίδα που έγραφε: ΚΥΟΤΟ.

— Κανάμε λάθος, μουρμούρισε. Τὸ Τόκιο πρέπει νά είναι πίσω απ' τὰ βουνά.

Τὸ Κυότο ήταν όμορφη πολιτεία, πυκνοκατοικημένη, με φαρδιούς δρόμους και τεράστιους ναούς... Ο Χίκο σταμάτησε σε μιά παγόδα για νά προσευχηθῇ και νά παρακαλέσῃ νά μῃ βρουν οι άστυνομικοί τὸ φίλο του.

Κανείς δεν έδινε προσοχή στα δυο μικρά παιδιά. Κι' ώστόσο, ή φωτογραφία τού Τόνυ ήτανε δημοσιευμένη σ' όλες τīs έφημερίδες. Οι δυο φίλοι γυρίζανε ξένοιαστοι, μὰ σε κάποια στιγμή είδαν έναν άστυνομικό. Στη διασύνή τους νά φύγουν, μπήκανε σ' ένα ευρωπαϊκό θέατρο. Μά ο άστυνομικός τούς είχε προσέξει και τούς άναζητούσε. Ο Χίκο τόν είδε πρώτος. Και τραβώντας τὸ φίλο του από τὸ χέρι, έτρεξε πάλι έξω, στο δρόμο.

Πήραν ένα πλάγιο δρομάκι και βρεθήκανε σ' ένα σκεπασμένο ξύλινο περιπτερο, πλάι σ' ένα πολύ μεγάλο κτίριο. Μπήκανε γρήγορα από μιά πόρτα, μέσα.

Ήταν τὸ μεγαλύτερο θέατρο τού Κυότο και ή παράσταση πολύ ωραία και πλούσια στο πατροπαράδοτο γιαπωνέζικο στυλ. Γιαπωνέζουλες, με γυαλιστερά κιμονό, χόρευαν σαν άνθη στην αύρα. Η άσπρηνια, στοιχειωμένη μουσική τής άρχαίας Ιαπωνίας γεμίξε τὸν άέρα με μυστήριο και αλλόκοτη εύτυχία.

Τὰ δυο παιδιά, ένα απ' τή Δύση, ένα από τήν Άνατολή, ήτανε τὸ ίδιο μαγεμένα. Ξεχάσαν ακόμα και τήν πείνα τους. Άλλά πολύ γρήγορα ξαναβρεθήκανε στους σκοτεινούς δρόμους τού Κυότο.

Στὸ μεταξύ, οι γονείς τού Τόνυ μάθανε από τήν άστυνομία πως ένας κτηματίας είδε τὰ δυο παιδιά μιλία μακριά. Πως τὰ είχανε δει στο Κυότο και πως εκεί περάσανε τή νύχτα.

Η άστυνομία παρακολουθούσε κάθε έξοδο από τήν πολιτεία.

Στην προσπάθειά τους νά ξεφύγουν από τούς άστυνομικούς, τὰ παιδιά έφυγαν γρήγορα. Άνεθήκαμε σ' ένα μεγάλο λεωφορείο μαζί με μια ομάδα από μαθητές. Τους πρόσεξε μόνο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι με δυο χοντρές, σκουρές κοιτίδες, δεμένες με κορδελίτσες, αλλά τούς υποσχέθηκε πως δέ θά τούς μαρτυρούσε στο δάσκαλο.

Σταμάτησανε μπροστά στο θαυμάσιο ναό τού Κιογιόμζιου. Εκεί, ο δάσκαλος είδε τούς δυο έβενους. Ο Χίκο εξήγησε πως αυτός και ο Άμερικανός φίλος του ήθελαν νά δουνε τὸ ναό. Ο δάσκαλος δέχτηκε να μείνουνε κι' ο Χίκο και ο Τόνυ άκολουθήσανε τήν Ντεκοζάν, τή μικρή τους φίλη, στο ναό.

Η Ντεκοζάν τούς έκανε παρέα και τούς φίλεψε φορούτα από τὰ δικά της. Όστόσο, ο Χίκο είδε τīs έφημερίδες σ' ένα περίπτερο. Στην πρώτη σελίδα ήταν ή φωτογραφία τού Τόνυ.

Άλλη μια φορά ο Χίκο πρέπει νά σώσῃ τὸ φίλο του απ' τήν άστυνομία. Τράβηξε τὸν Τόνυ μακριά απ' τὰ παιδιά που κοινούσαν νά ανέβουν στο αυτοκίνητο. Άλλά ή Ντεκοζάν ήταν λυπημένη που τούς έβλεπε νά φεύγουν και φώναζε τὸ δάσκαλο. Αυτός είδε τή φωτογραφία τού Τόνυ στην έφημερίδα κι' έτρεξε στον πλησιέστερο άστυνομικό σταθμό!

Τὰ δυο παιδιά ξεφύγανε και τρέσανε στο σταθμό. Μια και δεν είχαν εισιτήριο, πήδησαν από τὰ κάγκελα και προλάβανε τὸ τραίνο τήν ώρα που ξεκινούσε. Μά ένας Άμερικανός στρατιώτης που τούς πρόσφερε παγωτά, καθώς κατέβαινε σ' έναν ενδιάμεσο σταθμό, είδε τή φωτογραφία τού Τόνυ στην έφημερίδα. Και γουρλώνοντας τὰ μάτια, έτρεξε στο πλησιέστερο τηλεφώνο.

Τὸ τραίνο έφτασε στη Νάρα και όχι στο Τόκιο. Τὰ δυο παιδιά άφου γυρίσαν από

Τὰ δυο παιδιά φόρεσαν όμορφα γυαλιστερά κιμονό και καθήσαν νά φάνε, πλυμένα και χαρούμενα.

άγνωστους δρόμους, φτάσανε σ' ένα μεγάλο πάρκο. Ένας γέρος τσίτσε μερικά ήμερα ζαρκάδια. Τόν παρατηρούσανε σιωπηλά, έως ότου τούς πρόσφερε λίγη τροφή για νά τσιπίσουνε τὰ ζώα. Ο Τόνυ ήτανε καταγοητευμένος... αλλά όχι για πολύ. Είχαν έρθει άστυνομικοί στο πάρκο και τούς είχαν άντιληφθῇ.

Χέρι με χέρι, οι φυγάδες τραβήσανε στη γιγάντια παγόδα τού πάρκου. Τὰ άπάνω τὰ πατώματα τής φαινόταν από μακριά σὰ χάρτινα. Ο Χίκο κι' ο Τόνυ μπήκανε μέσα κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν...

Όστόσο πήραν είδηση πως δυο γιαπωνέζοι άστυνομικοί τούς παρακολουθούσανε μέσα στο σιωπηλό κτίριο. Ψηλότερα και ακόμη ψηλότερα ανεβαίνουνε τὰ παιδιά... ψηλότερα και ψηλότερα τὰ κυνηγούσαν οι δυο άστυνομικοί. Δάκρυα αΐλακάνανε τὸ προσωπάκι τού Τόνυ, καθώς σκαρφάλανε και ξανασκαρφάλανε. Τὰ πόδια του παραλύανε από έξάντληση και φόβο. Όχι! Δεν τὸ είχε ρίξει αυτός τὸ αεροπλάνο. Όχι. Μά ο Χίκο είχε δικιο. Οι άστυνομικοί τόν κυνηγούσανε. Κι' οι άστυνομικοί κυνηγούν τους κακούς ανθρώπους! Σιωπηλά τὰ δυο παιδιά, ανεβήκανε ψηλά, στην κορυφή τής παγόδας. Κοιτάξανε κάτω, και έλύγισαν τὰ γόνατά τους απ' τὸν ήλιγγο και τήν τρομάρα.

Τεράστιο πλήθος είχε μαζευτῇ, κοιτάζοντας προς τὰ άπάνω. Ο Τόνυ έκλεισε τὰ μάτια του σφιχτά και ένα ακόμη δάκρυ κύλησε απ' τήν κάθε γωνία τους. Ναί, δεν μπορούσαν νά πάνε μακριύτερα...

Σὰ δοκίμους τούς φανήκανε τότε οι δυο άστυνομικοί που ανεβήκανε λαχανιασμένοι. Κι' οι δυο φίλοι δρασκέλισαν τὰ κάγκελα τού μπαλκονιού και πήδησαν στην επίκινδυνα γυρτή ξύλινη σκεπή, άσπου φτάσανε στο χείλος τής...

Παγωμένος απ' τὸ φόβο, ξεπλωμένος, ο Τόνυ δέ σάλευε. Τὸ ίδιο κι' ο Χίκο. Τήν ίδια ώρα, ένα αυτοκίνητο έσκισε τὸ πλήθος κι' έφτασε μπροστά στην παγόδα. Μεσα ήταν ή Μαίρη κι' ο Ντίκ, οι γονείς τού Τόνυ. Τρεις μέρες γυρίζανε τήν Ιαπωνία νά τόν βρουνε και νά τος τάρω, κινδύνευε νά γκρεμιστῇ από στιγμή σε στιγμή. Η μάνα έκλεισε τὰ μάτια της νά παρακαλέσῃ τὸ Θεό νά τής χάριση τὸ παιδί της. Όταν τὰ άνοιξε είδε τὸν Ντίκ στη σκεπή ν' άπλώνῃ τὸ χέρι στα δυο παιδιά, ενώ όλος ο κόσμος κρατούσε τήν άναπνοή του...

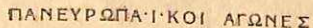
— Μαμά, μαμά... φώναξε σ' ένα λεπτό ο Τόνυ γεμάτος δάκρυα, πέφτοντας στην άγκαλιά της. Δέ θά άφήσης νά με πάρῃ ή άστυνομία, ε;

— Μά όχι, φυσικά όχι, μωρό μου! Κανείς δέ θά σε πάρῃ μακριά μου, ποτέ!

Άλλά κανείς δεν άγαπούσε τὸ Χίκο... συλλογίστηκε τὸ μικρό γιαπωνέζακι, καθώς στεκότανε στη σκάλα τής παγόδας, παρατηρώντας τὸν Τόνυ με τούς γονείς του. Η δική του μητέρα και πατέρας ήταν πάρα πολύ μακριά. Ο Χίκο ήταν δολομόναχος. Τώρα ο Τόνυ-Χάν είχε τούς γονείς του και δέ χρειαζότανε πιά τὸ Χίκο. Κανείς δεν τόν πρόσεξε. Τὰ μικρά παιδιά τής Ιαπωνίας δεν κλαίνε ποτέ... αλλά τὰ μάτια τού Χίκο ήταν δορυχωμένα. Γύρισε νά φύγῃ τρέγοντας. Άλλά τόν είδε ο πατέρας τού Τόνυ:

— Έ, έ! όχι! φώναξε ο Ντίκ με άπελπισία και έτρεξε νά τόν πιάσῃ. Δέ θά άρχίσουμε τάρω νά ψάχνουμε νά βρούμε έσένα!

Μετάφραση: MANAX—ΚΡΙ

Στά αθλήματα είναι από ξεσηκωρισμένες οι θέσεις. Στο υψος πρέπει νύχθη πρώτος ο πρωταθλητής Ευρώπης Όλλανδος Βλσερ. Καί τις άλλες θέσεις οι Βολγαχόι (Φιλανδία), Βολγκρεν (Ουγγαρία), Μπράσι (Ιταλία) κ.λπ. Στο ύψος θα παλαίωσαν περισσότερο οι Γάλλοι Κασκασφ, Στεπάνου, Πιλιέφκ, με τους Μοριόνοβιτς και Νίλσεν. Το άθλημα που παρουσιάζει το περισσότερο ενδιαφέρον μάς τους Έλληνες, είναι σίγουρα το επί κοντώ, όπου έχουμε μια έξοχα νίκη με τον Γιώργο Ρομπινών, που πρέπει να πρόση γυμνάστας 4.60 μ. κανοντας ένα νέο ευρωπαϊκό ρεκόρ. Στις άλλες θέσεις θα πλασαριστούν οι Ρούμπεργκ, Λανστρονκ, Λούντμεργκ, Χάιμονα, Σπέρνγκμαθ, Στο τριπλούν παρουσιάζονται

ἀρετοὶ δὲ κδικηταὶ τῆς πρώτης θεσης Εἰ

ΟΙ 6οι ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ
ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ

Στὴ Στοκχόλμη, τὸν ἐρχόμενον Αὔγουστο, θὰ γίνουν οἱ ὅμιλοι Πανευρωπαϊκοὶ ἀγῶνες στίβου. Οἱ ἀγῶνες αὗτοὶ ἀποτελοῦν τὸν

A black and white photograph of a young boy standing next to a large, shaggy sheep in a hilly, arid landscape. The boy is wearing a light-colored shirt and dark trousers. The sheep is facing right. In the background, there are rolling hills and a small, simple building.

Τσοπαγόπουλο ἀπὸ τὸ Προσήλιο τῆς Μακεδονίας.

Ρ. ΚΡΟΥΣΟΣ

Τελειότερα προγνωστικά δὲν μπορούμε νὰ δώσουμε ἀκόμη, γιατί δὲ γνωρίζουμε τί ἐκπληξεις μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ σύντομο μέλλον. Πιστεύουμε ὅμως πῶς ἀφ’ οὗ παλαιότερον στὸ στίβο τόσοι μεγάλης ἀξίας ἀθλητές, θὰ καταρριφθοῦν ἀρκετὰ εὐρωπαϊκὰ ρεκόρ καὶ — γιατί ὄχι; — καὶ παγκόσμια.

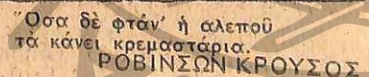
E. ΣΟΡ.—Δ. ΜΑΤ.

20

...σπίτια τους και τοὺς πήραμε ὅτι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν, ὁ Νικ κι ἐγώ. Αὐτὸς ὁ ἀνοιχτομάτης πλήρωσε τὸ χρέος

... αλλάξη γνώμη, όταν άνοιξε απότομα
ή πόρτα. Μπήκε μέσα ένας ψηλός γε

— Κί' ἐσὺ τί γνῶμη ἔχεις, ἀφέντι
μου, γιὰ τὸν Ἑλλῆς Ντάγκουωρθ; ρώ-
τησε μὲ τὴν σειράν του ὁ Χένρι.

— Ἄχ, σὲρ Ὀλίβερ, εἶπε ὁ Μπε-
ντ, καὶρὶ τώρα μυρίζομαι φωτιά. Τὸ
ἴδιο καὶ τοῦτος ἐδῶ, ὁ καημένος ὁ ἀ-
μαρτωλὸς ὁ Ἑγγλίσαντ. Καὶ μὲ τὴν

Τὸ Μαῦρο Βέλος

λανκαστριανούς ή τους γυορκίστες, για να τους σπρώξω. Έσύ, κι' ο σέρ Ντάνιελ, που πάει κατά κει που φυσά κάθε φορά ο άνεμος, πήρατε κάμποσες περιουσίες από τον κόσμο, δείρατε και κρεμάσατε όχι και λίγους. Αυτό θα το πληρώσετε. Στο τέλος, δεν ξέρω κι' εγώ πώς τα καταφέρνετε κι' έχετε πάντα την τελευταία λέξη του νόμου με το μέρος σας κι' έτσι θαρρείτε πως μπαλωθήκαν όλα. Ωστόσο, με την άδειά σου, σέρ Όλιβερ, οι άνθρωποι που τους γδύσατε και τους τσακίσατε είναι άγανακτισμένοι πιο πολύ και καμμιά μέρα, θα περάσει ο μαύρος διάβολος με το τόξο του, να μου φυτέψει το βέλος του, που θα περάσει πρώτα μέσα απ' τα σωθικά σου.

— Όχι, Μπένετ, κάνεις λάθος. Μπένετ, είσαι φλύαρος, μωρό-λογος, είπε ο σέρ Όλιβερ. Το στόμα σου ανοίγει πέρα από τα δυό σου τ' αυτιά. Κλείστο. Μπένετ, κλείστο.

Κι' ο άδβάς σηκώθηκε από το σκαμνί και μέσ' από τη θηκή του γραψίματος που κρεμότανε στο λαιμό του, έβγαλε σφραγίδα και δουλοκέρι. Μ' αυτά σφράγισε όλα τα έπιπλα του. Έπλγγιαντ, με τα έμβλήματα του σέρ Ντάνιελ. Βλέποντάς τον ο Χάτς ήταν άπαρηγόρητος. Κι' όταν όλα τελειώσανε, δγήκανε κι' οι τρεις, λίγο φοβισμένοι, από το στίπι, καβαλλικέψανε τ' αλογα και τραβήσανε για την εκκλησία.

Τριγύρω στην εκκλησία ήτανε δέκα ως δώδεκα σπίτια. Μά στα πίσω της εκκλησίας ήταν χωράφια. Μπροστά στο ναρθηκα ήτανε μαζεμένοι καμμιά είκοσαριά άντρες, άλλοι καβάλλα, κι' άλλοι όρθοί, βαστούσανε τ' αλογα τους από τα χαλινάρια. Ήταν όπλισμένοι όπως-όπως: με σπαθιά, με κλαδευτήρια, με τόξα, με τσεκούρια. Τ' αλογα τους ήτανε μαθημένα μονάχα να σέρνουνε τ' αλέτρι κι' όλοι τους ήταν ακόμα γεμάτοι λάσπες.

— Κάτι καταφέραμε, δόξα νάχη ο Τίμιος Σταυρός. Ο σέρ Ντάνιελ θα μείνει ευχαριστημένος, είπε ο σέρ Όλιβερ, ενώ μετρούσε από μέσα του τους χωρικούς που μαζεψήκανε.

— Έ, σύ, που πας, Στάσου! φώναξε ο Μπένετ.

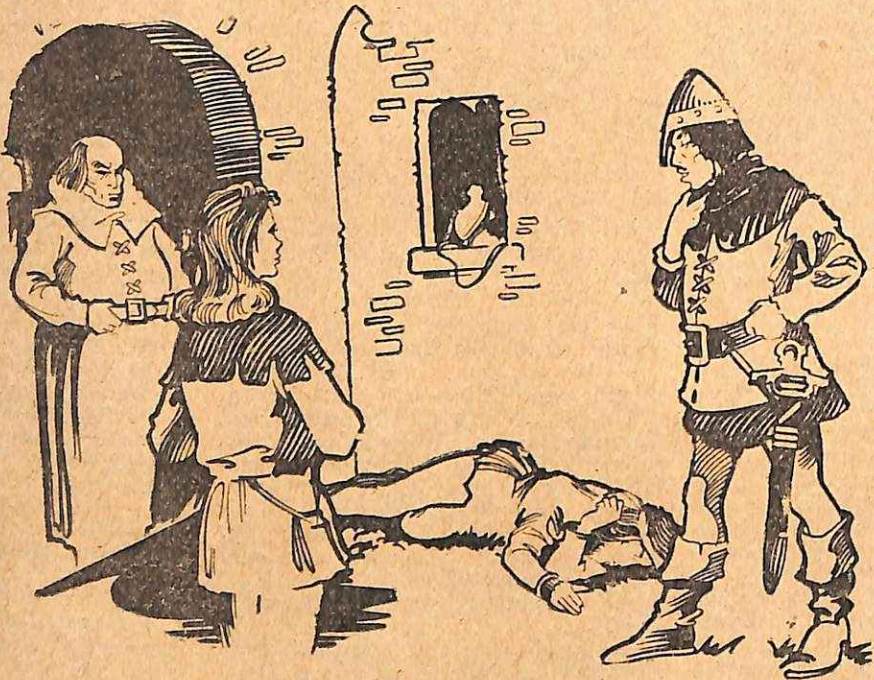
Ένας άνθρωπος γλιστρούσε σαν ήσκιος ανάμεσα στους κισσούς που τριγυρίζανε τον αυλόγυρο της εκκλησίας και βάλθηκε να τρέχει κατά το δάσος. Οι χωρικοί δεν τον είγανε προσέξει, σκοοπίσανε. Όσοι ήτανε κάτω από τ' αλογα, πηδούσανε στη σέλλα. Οι καβαλλάρειοι τρέξαν να τον κυνηγήσουν. Αλλά καθώς ήταν αναγκασμένοι να κάνουνε το γύρο του αυλόγυρου, ήτανε φανερό πως ο άνθρωπος θα τους

ξέφευγε. Ο Χάτς θύμωσε. Έσπρώξε τ' αλογό του να πηδήσει το φράχτη, μα το ζωό αρνήθηκε, στέλνοντάς τον καβαλλάρη του να φάη χώμα. Και μ' όλο που την άλλη στιγμή ξαναβρέθηκε καβάλλα με τα γκέμια στο χέρι, ή ώρα είχε περάσει κι' ο φυγάδας είχε κερδίσει μεγάλη απόσταση, έτσι που δεν υπήρχε πια έλπίδα να τον πιάσει.

Πιο φρόνιμος απ' όλους στάθηκε ο Ντίκ Σέλτον. Αντί να κυνηγήσει του κάκου τον άγνωστο, τραβήξε το τόξο που είχε κρεμασμένο στην πλάτη του, το έγειρε, το τέντωσε. Και την ώρα που οι άλλοι είχανε παραιτηθή, αυτός γύρισε και ρώτησε τον Μπένετ, αν έπρεπε να ρίξει.

— Ρίξε! ρίξε! φώναξε έπιταχτικά ο παπάς.

— Βάρα τον, άφέντη Ντίκ, είπε ο Μπένετ. Ρίχτον σαν ώριμο μήλο.

μέσα. Κλίπσμπυ, καλέ μου άνθρωπε, κατέβα από τ' αλογό σου κι' άειντε να ψάξης καλά μέσα στους κισσούς.

Ο Κλίπσμπυ συμμορφώθηκε. Μά σε λιγάκι γύρισε, μ' ένα χαρτί στο χέρι.

— Ήτανε καρφίτσωμένο στην πόρτα της εκκλησίας, είπε στον άδβά. Δέ βρήκα τίποτ' άλλο.

Μά τη δύναμη της Μητέρας Εκκλησίας! φώναξε ο σέρ Όλιβερ. Αυτό είναι ιεροσουλία. Έχουνε καή άνθρωποι ζωντανοί για μικρότερες ιεροσουλίες. Μά τί λέει εδώ; Κοντεύει να σκοτεινιάσει. Έσύ έχεις γερό μάτι, μάστερ Ρίτσαρντ. Διάβασέ μου σε παρακαλώ τί γράφει.

Ο Ντίκ Σέλτον πήρε το χαρτί στο χέρι και διάβασε φωναχτά, με φανερά ταραχή. Με χοντρά γράμματα ήτανε γραμμένοι οι παρακάτω στίχοι!

Έσσερα έέλη έχω μέσ στη ζώνη
ένα από κάθε πόνο που με ζώνει
τέσσερα για τους κακούς ανθρώπους
που με δυνάστεψαν σ' όλους τους τόπους.

Έστειλα τόνα, πέτυχα το στόχο.
στον Έπλγγιαντ πιά σταλμένο τώχω.

Για τον κύρ Μπένετ Χάτς φυλάω τ' άλλο
το Γκριμστον πώκαμε κακό μεγάλο.

Για τον σέρ Όλιβερ κρατώ ακόμα ένα
πούσφαξ το σέρ Χάρυ Σέλτον μίαν ημέρα.

Σέρ Ντάνιελ, το τέταρτό μου έσύ θα φας
όπως σ' άείζει, όπου κι' αν θα πας.

Θάχη ο καθένας σας καλό μοιάδι
μαύρο ένα βέλος, στη καρδιά σημάδι.

Κάντε γονατιστού την προσευχή σας τώρα
γιατί δε ξέρετε, ληστές ποιά θάνα ή ώρα.

ΤΖΩΝ Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ
Από το Πράσινο Δάσος με τη χαρούμενη συντροφιά του.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ. Έχουμε κι' άλλα θέλη και καλό σκονί της κρεμάλας, για όσους σας ακολουθήανε.

Κύριε έλέησον! φώναξε σ' άξιο-θρήνητη κατάσταση ο σέρ Όλιβερ. Ο κόσμος είναι κακός, κύριοι, και κάθε μέρα γίνεται χειρότερος. Κάνω όρκo στο Τίμιο ξύλο του Σταυρού πως είμαι ολότελα άθώος για το κακό που έπαθε ο καλός εκείνος ίππότης, άθώος και σε πράξη και σε σκοπό, όσο κι' ένα αβάφτιστο βρέφος. Κι' ούτε που τον σφάξαν. Γιατί και σε τούτο κάνει λάθος το χαρτί, όπως μπορούν να το μαρτυρήσουνε μάρτυρες που είναι ακόμα ζωντανοί.

Αυτά δεν, ώφελουνε σε τίποτα, άδβά μου, είπε ο Μπένετ. Είναι λόγια που δεν έχουνε τον τόπο τους.

Όχι, κύρ Μπένετ, μην τα λές αυτά. Έσύ να κάνης τη δουλειά σου, καλέ μου Μπένετ, αποκρίθηκε ο παπάς. Θέλω να φανή ή αθωότητά μου. Δέ θέλω να χάσω τη ζωή μου άδικα, από ένα λάθος. Παίρνω όλους τους ανθρώπους μισοτρες πώδε φταίω σε τούτο το ήθημα. Δεν ήμουν ούτε στο Μόν Χάουζ, είχα φύγει για δουλειά πριν από τις έννιά, με το ρολόι.

(Ακολουθεί)

Τί να γνωρίσουμε την ΕΛΛΑΔΑ

Πηγές του Άγ. Νικολάου

ΧΑΝΙΑ

Τα Χανιά είναι πρωτεύουσα του νομού Χανίων της Κρήτης. Έχουν 28 χιλιάδες κατοίκους, φιλόξενους και εργατικούς.

Τα Χανιά ήταν έδρα του Γενικού Διοικητού της Κρήτης. Έχουν ωραίο φυσικό λιμάνι και τα τριγυρίζουνε στο έσωτερικό ώραιες έξοχες και χωριά, όπως οι Μουρινιές, όπου γεννήθηκε ο άείμνηστος Έλευθέριος Βενιζέλος, ο Προφήτης Ήλιος, όπου είναι ο τάφος του άείμνηστου αυτού πολιτικού, οι Καλύβες, ο Βάμος, το Καστέλλι.

Το έδαφος της Κρήτης είναι κατάλληλο για κάθε καλλιέργεια. Βγάζει έξαιρετικά προϊόντα, λάδι, πορτοκάλια, λανταρίνια, κάστανα. Κυριώτερο απ' αυτά είναι το λάδι και γίνεται μεγάλη έξαγωγή του.

Ο πόλεμος στην Κρήτη δεν έπαυσε σχεδόν ποτέ. Στο 1897, ή Κρήτη κηρύχθηκε αυτόνομη πολιτεία και στα 1912 ενώθηκε με τη μητέρα Ελλάδα. ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΗΣ

μια άποψη απ' τα Χανιά της Κρήτης.

ΝΑΟΥΣΑ

Φωλιασμένη στην άγκαλιά του βουνού Βερμίου, είναι μια πόλη ντυμένη με την πλούσια πρασινάδα της Άνοιξης, ήρωική Νάουσα.

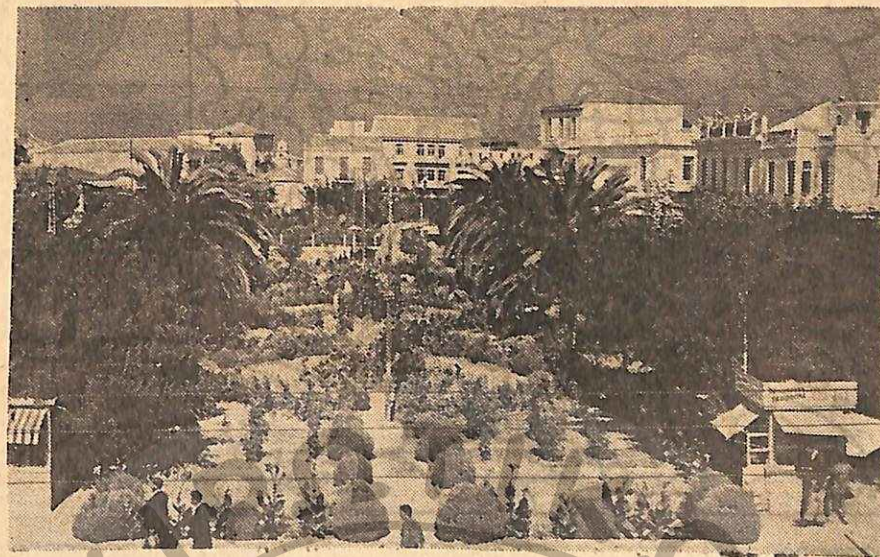
Ωραιότατα σπίτια και σχολικά κτίρια, πλούσια έπιπλωμένα, στολίζουν την πόλη αυτή, τη νύφη του Βερμίου.

Πέντε χιλιόμετρα περίπου μακριά από την πόλη, στη ρίζα του βουνού, είναι οι πηγές του Άγίου Νικολάου, που τροφοδοτούν τη Νάουσα.

Τα πλούσια νερά κατεβαίνουνε στην πόλη, σχηματίζοντας έξι μεγάλους καταρράχτες. Δίπλα σ' αυτούς, ύψωνονται, πέτρινοι κολοσσοί, τα ξακουσμένα εργοστάσια της Νάουσας.

Ένας από τους μεγάλους καταρράχτες της Νάουσας, ο αλησμόνητος καταρράχτης της Άραπίτσας, έχει μια ένδοξη ιστορία: Έγινε ο ύγρος τάφος των παρθένων της Ναούσης, που τον προτίμησαν για να μην πέσουν στα χέρια των Τούρκων, στα 1822.

ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

Ένα φιλολογικό απόγευμα

Το φιλολογικό απόγευμα της Σχολής Καλπάκα προς τιμή του ακαδημαϊκού κ. Στράτη Μυριβήλη, είχε μεγάλη έπιτυχία. Σε μια αθούσα γεμάτη κόσμο και με την παρουσία του κ. Μυριβήλη και της συζύγου του, του Δημάρχου Αθηναίων Στρατηγού Κατωτά και άλλων έξεχόντων προσώπων, οι μαθηταί της 8ης τάξεως του Γυμνασίου μίλησαν για τα έργα και τη ζωή του κυριώτερου εκπροσώπου της Νεοέλληνικής φιλολογίας του πολεμικού διηγήματος, του Σ. Μυριβήλη.

Ευχαριστώντας ο κ. Μυριβήλης, είπε άνάμεσα στ' άλλα και τα έξης:

«Είναι αλήθεια πως τα παιδιά είναι μεγαλόφυχα στην αγάπη τους, όσο και στο μίσος τους. Είμαι ίκανοποιημένος που μπορέσα να δώσω σ' αυτή τη νέα γενεά, τόση αίσθηση, αν κι' εγώ δεν είμαι τόσο ευχαριστημένος από το έργο μου, όταν έχω μπροστά μου ένα Ντοστογιέφσκυ. Μά κάθε πουλί έχει τη φωνή του κι' εμείς προσπαθούμε να δώσωμε τη φωνή της Ελλάδος. Παρακαλώ τα παιδιά να μη μου στερήσουν την αγάπη τους και όταν θα μεγαλώσουν».

Εγκάρδια χειροκροτήματα σκέπασαν τα λόγια του κ. Μυριβήλη.

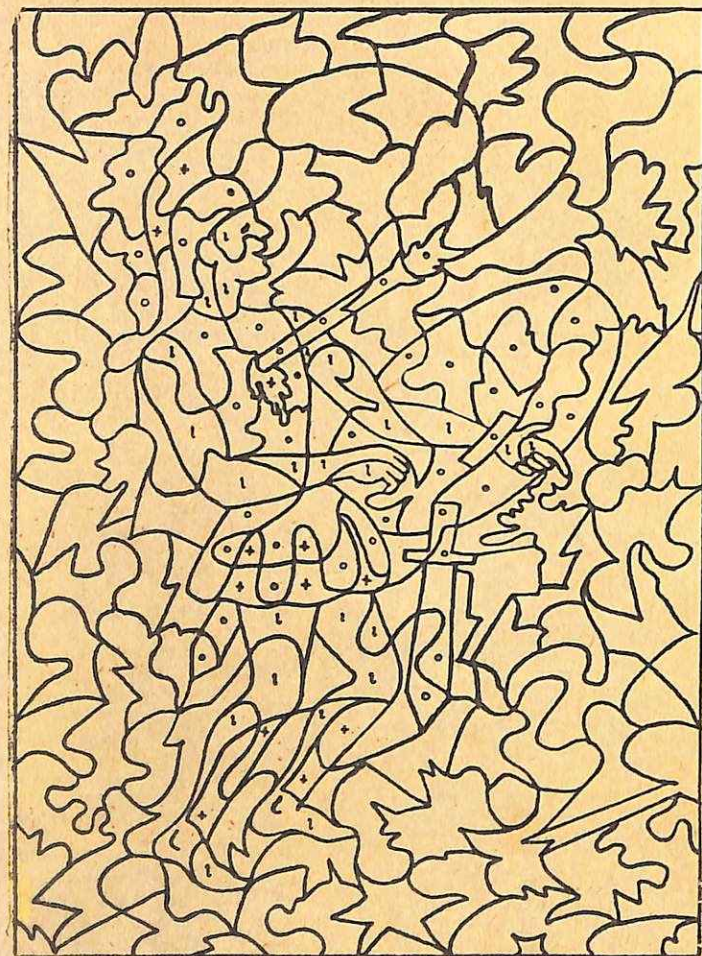
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ
ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΛΠΑΚΑ

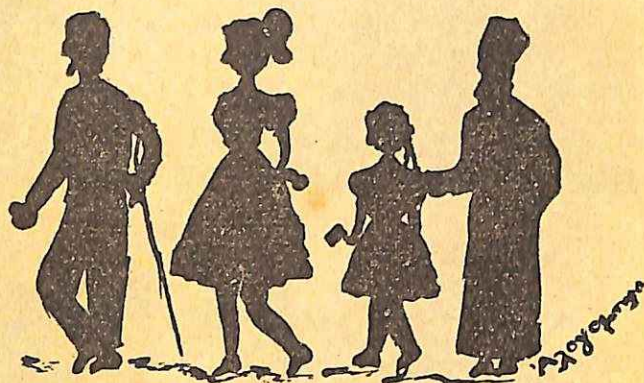
Από το φιλολογικό απόγευμα της Σχολής Καλπάκα.

5 ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΔΕΙΜΜΑ

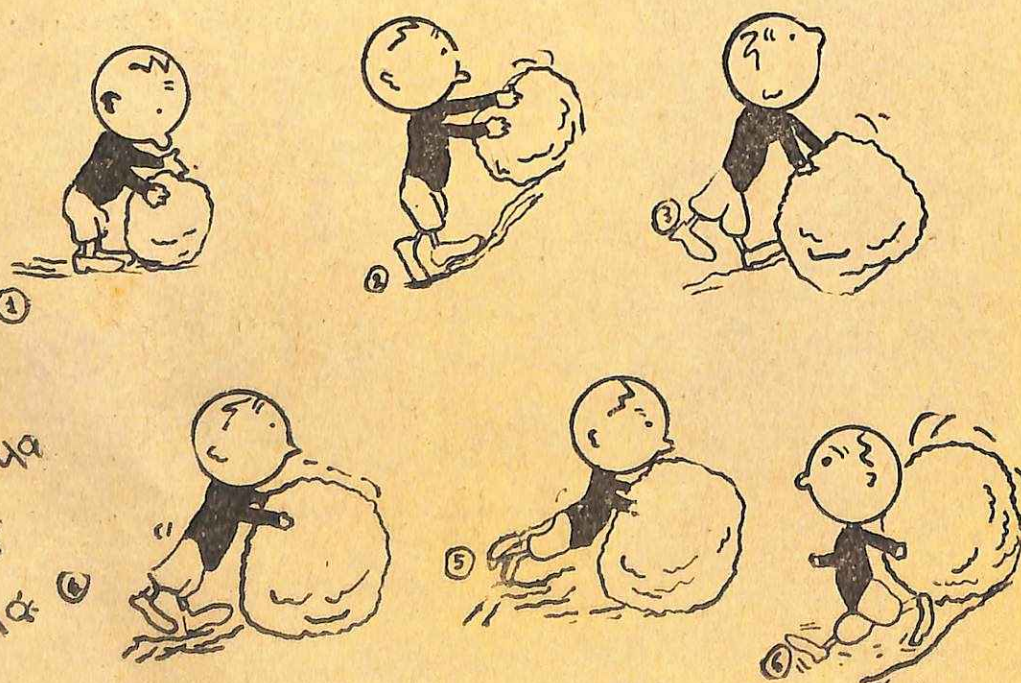
ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

"Αν είσαι και παπάς με την άραδα σου θα πᾶς.

Χρωματίστε μ' ένα κόκκινο μολύδι τὰ μέρη που ἔχουν σταυρό, με καφέ τὰ μέρη που ἔχουν δμικρον καὶ με ροζ ὅσα ἔχουν γίωτα καὶ θὰ βρεθῇτε πρὸ ἐκπλήξεως!

ΛΑΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

Ὁ Πατάτας
καὶ ἡ
χιονομθάλλα

Στάχθιες ἀπὸ
τὸν Μαγγεχά
νο.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΩΝΗΤΙΚΟ ΑΣΤΕΡΙ

Μετὰ ἀπ' τὴ Μινού Ντρουέ καὶ τὴ Μαρί Ζοζέ Νεβίλ, μιὰ καινούργια παιδικὴ φωνὴ θαθεῖα καὶ μελωδικὴ κατέκτησε τοὺς Παριζιάνους. Πρόκειται γιὰ τὴ Ροζίτα μιὰ μικρὴ Ἰσπανιδούλα 15 χρονῶ, ἀπὸ τὴν Πάλμα τῆς Μαγιόρκας.

Ἡ Ροζίτα ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ πρὶν ἀπὸ 4 χρόνια στοὺς δρόμους τῆς Πάλμας, με μιὰ κιθάρα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄρρωστους, γονεῖς τῆς. Γρήγορα ἀγαπήθηκε ἀπὸ τοὺς συμπολίτες τῆς, καὶ τὴν ἴδια ἀγάπη τῆς ἔδειξε τὸ κοινὸ τῆς Μασσαλίας, ὅπου πῆγε κατόπιν. Ἐκεῖ προσέξανε τὸ ταλέντο τῆς καὶ τὴν πῆρανε στὸ Παρίσι, ὅπου τώρα ἐμφανίζεται με μεγάλη ἐπιτυχία. Ἄς κάνουμε ὑπομονή, ὥσπου οἱ δῖσκοι με τὰ τραγούδια τῆς νὰ φτάσουν καὶ στὴν πατρίδα μας γιὰ νὰ διαπιστώσουμε με τὰ ἴδια μας τ' αὐτὰ τὸ ταλέντο τῆς Ροζίτας.

Ο ΠΑΡΤΕΝΑΙΡ ΤΗΣ ΜΙΝΟΥ ΝΤΡΟΥΕ

Ἡ Μινού, γιὰ τὴν ὁποία ὅλη ἡ Γαλλία εἶναι περήφανη, βρῆκε στὴν Ἰταλία ἕνα ἐξαίρετο συνεργάτη: Ἐναν μικρὸ Ἰταλὸ συνθέτη, μόλις 11½ χρονῶν, τὸν Μάσσιμο Μπαρμπιέρη. Ὁ Μάσσιμο, πάνω σὲ στίχους τῆς Μινού συνέθεσε τὸ «Βᾶς τοῦ Μιλάνου». Οἱ δυὸ μικροὶ καλλιτέχνες παρουσίασαν με ἀφάνταστη ἐπιτυχία τὸ «ἔργο» ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ Τηλεόραση: Ἡ Μινού τραγουδοῦσε καὶ ὁ Μάσσιμο ἔπαιζε πιάνο. Τώρα, τὸ «Βᾶς τοῦ Μιλάνου» εἶναι τὸ «κλῶ» σ' ἕνα μεγάλο Παρισινὸ θέαμα, ὅπου ἐμφανίζονται προσωπικά οἱ δυὸ μικροὶ δημιουργοὶ του.

Η ΑΓΙΑ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Ὁ Πάπας Πίος ἔδωσε στὴν Τηλεόραση μιὰ Ἁγία ὡς προστάτιδά της. Εἶναι μιὰ μάλλον ὀσημη ἔως τώρα ἁγία τοῦ καθολικοῦ ἡμερολογίου. τὴν Ἁγία Κλαίρη

τῆς Ἀσσίζης, ποὺ ἔζησε τὸν 12ο αἰῶνα. Ἡ προτίμηση αὐτῆς τοῦ Πάπα οφείλεται στὸ ἔξης γεγονός: Ἡ Ἁγία Κλαίρη βρισκότανε μιὰ παραμονὴ Χριστουγέννων στὸ κρεβάτι, ἄρρωστη βαρεῖα. Ἐκεῖ δραματίστηκε ὅλη τὴ λειτουργία τῶν Χριστουγέννων, ποὺ γινότανε στὴ γειτονικὴ πόλη, καὶ τὴν περιέγραφε σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν παρέστεκαν με τῖς παραμικρότερες λεπτομέρειες. Ἔτσι ἡ ἁγία Κλαίρη ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ποὺ εἶδε τὸ δράμα τῆς Τηλεόρασεως, 8 αἰῶνες πρὶν αὐτὴ ἐφευρεθῇ.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Ἡ μεγάλη σουηδικὴ ἐφημερίδα «Σουντβένκα Νταγκμπλάντετ» σὲ πρόσφατο φύλλο τῆς ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τὴ φιλολογικὴ σελίδα της στὴν νεοελληνικὴ πίστη καὶ λογοτεχνία.

— Πολλοὶ ξένοι ζωγράφοι ἐμπνέονται θέματα γιὰ τὴν

ἐργασία τους ἀπὸ τῖς ἐλληνικὲς ἀρχαιοτήτες. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἤρθε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἕνας Αὐστριακὸς ζωγράφος, ὁ Φρίτς Ρήντλ, ὁ ὁποῖος, με τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐρχομοῦ του θὰ ἐκθέσῃ σὲ αἶθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» μιὰ σειρά ἔργων του.

— Ὅλοι μας ξέρουμε τὴν ἀγάπη τῶν ξενητεμένων ἀδελφῶν μας γιὰ τὴ μητέρα πατρίδα καὶ τῖς προσπάθειές τους νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατόν στενότερο τὸ σύνδεσμο τους μ' αὐτήν. Ἔτσι οἱ Ἑλληνικὲς παροικίες τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, προσκαλέσανε τὸν ἀγιογράφο καὶ καλλιτέχνη τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης κ. Γιάννη Τερζῆ στὸ Νέο Κόσμο, γιὰ νὰ τοιχογραφῇ πολλὲς ἐκκλησίες. Ἡ Βυζαντινὴ τοιχογραφία μᾶς φέρνει νοερά στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδας καὶ κοντὰ στὴν Ὁρθόδοξη πίστη, λένε τὰ ξενητεμένα ἀδελφάμας.

ΠΥΡΙΝΟ ΦΩΤΟΝΙΟ

Εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Εἶναι δυνατόν αὐτὸς ὁ μικρὸς Σουηδὸς νὰ φοβῆθῃ τὸ μεγάλο σκύλο; Ἀσφαλῶς ὄχι. Πολλὲς φορές τὸ καλὸ ζωὸ ἔχει δεῖξει πρὸς τὸ φίλο του τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσή του.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Ἡ κατασκευὴ τοῦ χαρτιοῦ

Πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια εἶχαν ἀνακαλύψει τὴ χρῆση τοῦ παπύρου. Ἀπ' αὐτὸν ἐφτιαχναν λουρίδες καὶ ἔγραφαν πάνω σ' αὐτές. Τὸ χαρτὶ τὸ ἀνακάλυψαν οἱ Κινέζοι, ποὺ τὸ ἐφτιαχναν ἀπὸ φλούδες δέντρων, ἀπὸ μπαμπού, ἢ ἀπὸ βαμβάκι καὶ παλιά υφάσματα. Ἀργότερα τὸ χαρτὶ διαδόθηκε στὴν Κορέα, στὴν Ἰαπωνία, στὴν Περσία καὶ στὴν Ἀραβία. Ὅταν ὁ ξακουστός ταξιδευτὴς Μάρκο Πόλο ἐπισκέφθηκε τὴν Κίνα, εἶδε τοὺς Κινέζους νὰ γράφουν πάνω σὲ ἀραιότατο χαρτὶ κατασκευασμένο ἀπὸ ἴνες ρυζιοῦ. Ὁ Κορτέζ, ἐπίσης, ὅταν πῆγε στοὺς Ἀζτέκους τοῦ Μεξικοῦ, τοὺς εἶδε νὰ χρησιμοποιοῦν χαρτὶ ἀπὸ φλούδες δέντρων.

Τὰ πρῶτα ἐργαστήρια χαρτοποιίας λειτουργοῦσαν τὸ 12ο αἰῶνα στὴ Γαλλία. Ἀπὸ κεῖ, ἡ διημερίαν τοῦ χαρτιοῦ διαδόθη σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Τὸ χαρτὶ γίνετα ἀπὸ κυτταρίνη. Πρὶν ἀπὸ τὴν κυτταρίνη, χρησιμοποιοῦσαν τὰ κουρέλια. Σήμερα ὅμως με αὐτὰ κάνουν χαρτὶ ποταυτελείας. Κόβουν τὸ ξύλο σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ βάζουν νὰ δράσουν σὲ διθειοῦχο ἀσβεστό, ὥσπου νὰ πολτοποιηθοῦν. Τότε ἀφαίρουν τῖς ἄλλες οὐσίες καὶ μένουν οἱ ἴνες. Σ' αὐτὲς ρίχνουν νερὸ καὶ γίνετα χαρτόμαζα, ὅπου ρίχνουμε διάφορες χρωστικὲς οὐσίες γιὰ νὰ χρωματίσουν τὸ χαρτὶ. Ὁ πολὺς αὐτὸς σουρώνετα, περνᾷ ἀπὸ κυλινδρὶκά πιεστήρια, ἀποβάλλει ὅλο του τὸ νερὸ καὶ ἀπομένουν οἱ ἴνες σὲ συμπαγὴ φύλλα. Τὸ χαρτὶ ἐπειτα τὸ βάζουν σὲ πιεστήρια καὶ ὑστερα τὸ κόβουν σὲ φύλλα. Ἔτσι εἶναι ἕτοιμο νὰ τυπωθῇ.

Ἐκατομμύρια τόνοι ξύλου ἐξοδεύονται κάθε χρόνο γιὰ νὰ κατασκευασθῇ τὸ χαρτὶ, τὸ χρησιμότερο γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὰ πρᾶμα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΕΝΙΟΖΟΣ

Κουάμπα Ντίρνα

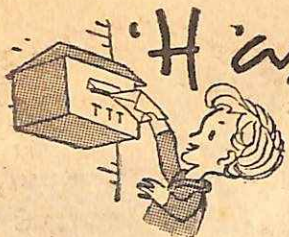
Ὅπως ξέρουμε, οἱ κουκουβάγιες πετοῦν μόνο τὴ νύχτα. Στὸ Βελγικὸ Κογκό ὅμως ὑπάρχουν κουκουβάγιες ἀκριβῶς ὅπως οἱ δικές μας, ποὺ πετοῦνε τὴν ἡμέρα. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς λένε «Κουάμπα ντίρνα», δηλ. πουλιά τῆς ἡμέρας.

Θεωροῦνται τυχερὰ πουλιά. Ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς δοῦνε μιὰν ἀπ' αὐτὲς νὰ κάθεται στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ τους, τὴ χαιρετοῦνε με τὸ ἔξης τραγούδι:

Σιὰρα Λίκα μαῖκού
μῖράτο ντρία παρεντζοῦ
καλίρα κᾶνταμ περσάι
κουάμπα ντίρνα.

Ἐννοεῖται: Σ' ἀκούσαμε καὶ τρέξαμε νὰ σὲ προσηγάγησουμε, γιατί ἐσύ θὰ μᾶς φέρῃς τύχη ἀγαπημένο πουλί τῆς ἡμέρας.

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

Η αναμνηστική μας

ΑΘΗΝΑΙ, Χρίστου Λαδά 1

11 Ιουνίου 1958

ΜΙΚΡΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΚΙ, το γράμμα σου μ' άφησε από μεγάλη άπορία... Γιατί όλους αυτούς ο «πρόνος»; Η ηλικία σου, που είναι τόσο ανέμελη και τόσο αισιόδοξη, ψάχνει πολλές φορές να βρη άνυπαρκτες αιτίες δυστυχίας. Γιατί, «Έχεις την εντύπωση, πως όλη η μελλοντική σου ζωή θάναι τόσο ρόδινη; Ρίξε μία ματιά γύρω σου να δης πόσο ατέλειωτη, πόσο σπαρταχτική είναι η ανθρώπινη δυστυχία, η αλήθεια. Κοίταξε, όχι για να πονέσης κι' εσύ, αλλά για να μπορέσης μία μέρα ν' ανακουφίσεις τη δυστυχία των άλλων. Κοιμήθαι άλλη προσπάθεια δε θα σου δώσει τόση χαρά, τόση αγαλλίαση, απ' αυτήν. Τα ανέκδοτά σου μέτρια. Μία άσκηση θα δημοσιευθί. Όσο για το μυθιστόρημα που μυστείλεις, είναι αρκετά καλό, αλλά, όπως ξέρεις, δε δημοσιεύω μυθιστορήματα παιδιών.

Τα αρχικά δεν μπορούν ν' αλλάξουν, **ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩ-ΤΟΠΟΥΛΑ**, εκτός κι' αν μου έστειλε ψεύτικο όνομα. Για τη φωτογραφία, έπρεπε να την είχες στείλει ναρίτερα, ώστε να προλάβαινε να δημοσιευθί στο τεύχος αυτό, που θα γίνει απ' τα παιδιά. Λυπάμαι πολύ για τη φίλη μας Αττάλη. Μπορείς να της πής σε παρακαλώ, να γράψη σ' έμένα, τουλάχιστο τους λόγους; Να της πής ακόμα πως είναι μία πολύ καλή φίλη μου και γι' αυτό και μόνο επιμένω να μάθω.

Όπως λέω και στους άλλους φίλους μου, **ΣΝΑΡΚ**, δε φοβάμαι τίποτα. Άφησε τα άλλα περιοδικά να με αντιγράφουν και μη σε απασχολή αυτό καθόλου. Άφου δεν έχουν τη δυνατότητα να καινοτομήσουν και να παρουσιάσουν κάτι δικό τους, αφήσε τα ν' αντιγράφουν. Μήπως τα παιδιά μου δεν το καταλαβαίνουν αυτό; Η μήπως δεν αντιλαμβάνονται το πόσο ψηλότερα στέχω εγώ πνευματικά και ποιοτικά; Άστα λοιπόν να μαϊμουδίζουν και ρίξε όλες σου τις δυνάμεις στη Διάπλαση. Σύμφωνοι; Διάβασε τον οδηγό που έχω σ' αυτό το τεύχος κι' έτσι θα λυθούν οι άπορίες σου.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της:

ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΚΑΡΑΒΙΑ (τα ψευδώνυμα που θέλεις υπάρχουν. Στείλε μου άλλα).— **ΚΩΝ ΣΤΑΝΤΙΝΟ ΣΙΑΝΝΑ** (τα τρία ψευδώνυμα ταχουν άλλοι).— **ΤΙΡΜΠΟΥ ΣΟΝ Α** (το ανέκδοτο γνωστό, η Σκάλα θα δημοσιευθί).— **ΑΤΤΙΛΑ** (μέτρο το σταυρόλεξο, μία άσκηση θα δημοσιευθί).— **ΑΓΓΕΛΗ** (δύο άσκήσεις και ένα σταυρόλεξο θα δημοσιευθουν).— **ΒΕΡΦΕΡΟ** (ζήτησε αλληλογραφία, μέσω των Μ. Άγγελιών).— **ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΟ** (τα σταυρόλεξα μέτρια. Μία άσκηση και μερικά ανέκδοτα θα δημοσιευθουν).— **ΜΙΚΡΗ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ** (ένα ανέκδοτο θα δημοσιευθί. Η σκάλα σου λάθος. Ευχαριστώ πολύ για τις εύχες σου).— **ΤΗΛΕΜΑΧΟ** (πολύ γνωστά τα ανέκδοτα).— **ΕΛΛΗΝΟΚΥΝΗΓΟ** (το γράμμα σου, δυστυχώς, θα μείνει αδιάβαστο, γιατί είναι γραμμένο από τις δυο μεριές του φύλλου).— **ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΜΗΤΣΟΣ** (το ψευδώνυμο που μου ζητάς, δεν το κρίνω καταλληλό. Στείλε μου άλλα).— **ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΓΑΘΟ** (τα ψευδώνυμα που ζητάς ταχουν άλλοι. Στείλε μου άλλα μαζί με την άγγελία σου. Η φωτογραφία πολύ σκοτεινή).— **ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ** (δύο άσκήσεις θα δημοσιευθουν).— **ΛΚΕΙΟ ΠΟΥΛΟ** (μη φοβάσαι, όπως δε φοβάμαι κι' εγώ τίποτα. Όταν έχω την ανάγκη σας, ποτέ, κανείς και τίποτα δεν μπορεί να με κλονίση).— **ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ** (σελίδες σκίτσου, υπάρχει με τίτλο «Σχέδια και ζωγραφική». Για τον «Εξοπλισμό» δεν ξέρω τίποτα. Όσο για τα σταυρόλεξα, πρέπει να γιναι με συνίκη για την αλληλογραφία).— **ΑΛΕΞΗ ΣΟΡΜΠΑ** (τα ανέκδοτα μέτρια).— **ΜΙΚΡΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ** (οι άσκήσεις λάθος).— **ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΛΑΝΗΤΗ** (πολύ εσκόλη η Μαγική Εικόνα. Ένα ανέκδοτο θα δημοσιευθί).— **ΜΩΜΟ** (το σταυρόλεξο και τα ανέκδοτα μέτρια. Μία άσκηση θα δημοσιευθί).— **ΙΑΣΟΝΑ ΠΛΑΤΗΝ** (τα ψευδώνυμα που θέλεις υπάρχουν. σιευθί. Η σκάλα σου λάθος. Ευχαριστώ).

συνεργασία σου. Στείλε μου άλλα ψευδώνυμα).— **ΑΠΑΛΟ ΑΕΡΑΚΙ** (Είναι πολύ γνωστό το μυθιστόρημα που λες. Άν θές να γίνης μέλος συλλόγου, γράψε στις Μ. Άγγελίες σε ποιο σύλλογο προχωράς. Η άσκηση εύκολη).— **ΜΙΚΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ** (οι εύχαιστώ για όλες σου τις προσπάθειες και με το καλό να... να τους εκατοστήσης. Ο Συρανό Ντέ Μπερζερράκ είναι για πολύ μεγάλα παιδιά. Η άσκηση σου μέτρια αυτή τη φορά και τα ανέκδοτα πολύ γνωστά).— **ΤΑΧΟΡ** (την καινοτομία αυτή την έχω κι' εγώ στο νού μου, αλλά για άσχετο). Συγχαρητήρια για το κατόρθωμά σου να κάνης Διαπλάσσοι όλα τα τμήματά σου. Και σ' αιώτερα!).— **ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ** (μία άσκηση και μερικά ανέκδοτα θα δημοσιευθουν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

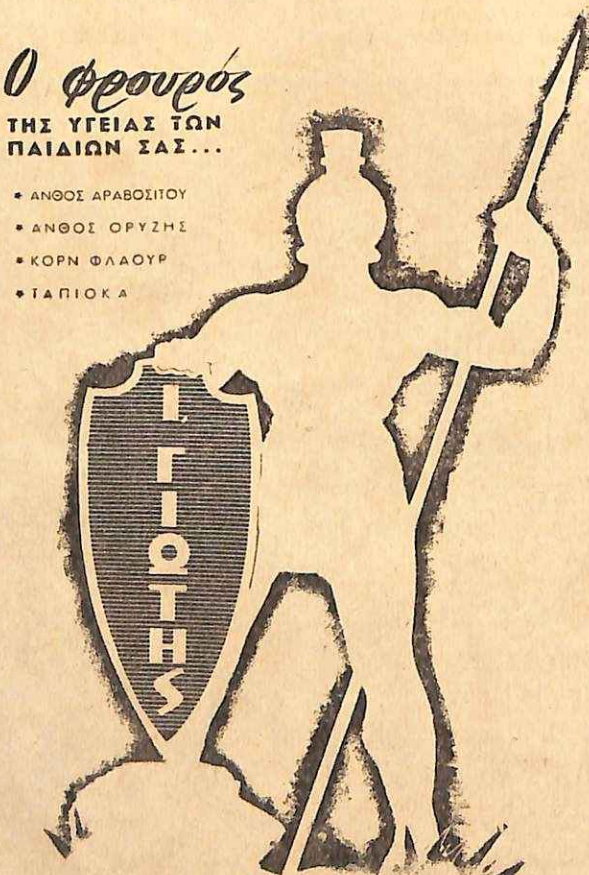
Βικτωρία κ. (Μ.Κ.), Φλόγα κ. (Σ.Μ.), Φάουστ α. (Χ.Κ.), Γιασεμί κ. (Ε.Μ.), Ίπταμένη Συνοδός κ. (Κ.Κ.), Κορδουνέζο α. (Α.Χ.), Άραχτισμένο Καλούδι α. (Φ.Β.), Φλογισμένο Παγόδουνο κ. (Θ.Κ.).

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μικρός Λογοτέχνης.

Ο φρουρός ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ...

- ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
- ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
- ΚΟΡΝ ΦΛΑΟΥΡ
- ΤΑΠΙΟΚΑ

Παιδική τροφή
"ΓΙΩΤΗ"

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Γ. ΓΙΩΤΗΣ ο.ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΤΙΝΟΥ 3

Η φιλοτελετική ΣΤΗΛΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

Η Ισπανική Γουινέα κυκλοφόρησε μία ωραιότατη σειρά, από οκτώ γραμματόσημα, εικόνες από ζωά της περιοχής αυτής. Συγκεκριμένα, τα τέσσερα από τα οκτώ γραμματόσημα παρουςάζουν διάφορα ζωτικά

πουλιά, σε φυσικούς χρωματισμούς, και τα άλλα τέσσερα εικονίζουν διάφορα ψάρια, που και αυτά παρουςιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον.

Η πρώτη εικόνα παρουςιάζει μία χελώνα της θάλασσας, απ' αυτές που μπορεί να συναντήση κανείς πάνω στη ζεστή άμμο, στις ακτές των μεγάλων θαλασσών και που ζυγίζουν κάμποσα κιλά και η δεύτερη εικονίζει ένα είδος σκυλόψαρου. Άξια; 10 και 5 σεντς.

Η νέα ελληνική αεροπορική σειρά, με θέματα τα ελληνικά λιμάνια, αποτελείται από έπτα γραμματόσημα διαφορετικής αξίας. Θα κυκλοφορήση την 1η Ιουλίου.

Δύο νέα καναδικά γραμματόσημα θα κυκλοφορήσουν αυτόν το μήνα. Αναφέρονται στις εργασίες δύο Γάλλων εξερευνητών, του Πιέρ Γκολτιέρ και του Σαμουήλ ντε Σαπλαιν.

Αν και ο Ζακ Καρτιέρ ήταν ο πρώτος λευκός που επισκέφθηκε τη χώρα γύρω στο Κεμπέκ, όμως ο Σαπλαιν το 1608

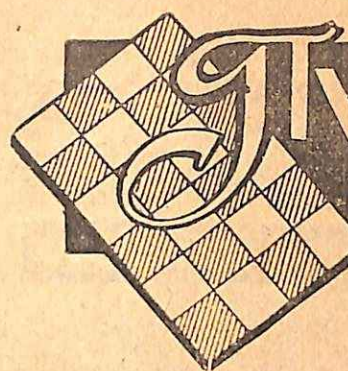

έδρισε εκεί τον πρώτο μόνιμο αποικισμό, κτίζοντας το Κεμπέκ. Στο ένα από τα δύο γραμματόσημα σημειώνεται η 350η επέτειος αυτού του γεγονότος και μία άποψη του Κεμπέκ.

Το δεύτερο γραμματόσημο παρουςιάζει τον Πιέρ Γκολτιέρ, που μπήκε στο Δυτικό Καναδά, στην αρχή του 18ου αιώνα, κατά μήκος του ποταμού Ρέινι και της λίμνης των Δασών, και έναν Ίνδιάνο οδηγό. Και τα δύο σχέδια είναι έργα του Ζεράλν Τροπτιέ, ενός καλλιτέχνη 33 χρονών.

Το κεντρικό ταχυδρομείο του Δυτικού Βερολίνου, ύστερ' από παράκληση της Ένωσης Φιλοτελετών του Βερολίνου, εγκατέστησε στη μεγάλη αίθουσα τρία ειδικά γραμματεκιδότια για να εξυπηρετούνται οι συλλέκτες, που θέλουν να έχουν στη συλλογή τους γραμματόσημα, που θα φέρουν ωραία τυπωμένη σφραγίδα.

NTANY

Πνευματικές ΑΣΚΗΣΕΙΣ

12. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Αν σε νήσο της Ευρώπης θγάλης «ρ» και δάλης «σ» άλλη νήσο του Βορρά θε να δής με άπορία.

και άθλητικό σύλλογο ισχυρό εύθης σου φανερώνα.

ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

14. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1 2 3 4 5 6 7 8 9
2 6 1 7 4
3 4 5 6 1 8 7
4 5 6 5 2 3 4
5 8 7 8 9
6 7 3 8 9
7 1 9 9 4
8 3 6
9 1 7 4

17. ΚΛΕΨΥΔΡΑ

1) Πόλις της Πελοποννήσου, οι ψευδωνυμομάχοι της όποιος φημίζονται για τη... διχόνοια τους. 2) Φαρμακευτική εταιρία. 3) Γαλλική κτητική αντανωμία. 4) 30. 5) Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς. 6) Γερός, άδελφής (με άδερφο). 7) Μικρό δνομα γνωστής ήθοποιού. (ΣΗΜ. οι σταυροί: όμάς ποδοσφαιρική της πρωτεύουσας).

ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Έχει πρωτεύουσα τα Τίρανα.
2. Αναφορική αντανωμία. Δέ μένει τίποτα. Αλυπτική θεότης.
3. Η υπέρα στην καθαρεύουσα.
4. Περιφημ άοιδός. Μας ην δείχνει το ρολόγι.
5. Λίμα στην καθαρεύουσα. Το τρίτον πρόσωπον του πληθυντ. χρόνου παρτατ. το εμμί.
6. Το άλλα γαλλιστί. Το δώ γαλλιστί.
7. Τα θύματα του Πάσχα.
8. Αντανωμία. Αριθμητικό. Όμοια σύμφωνο.
9. Μέσα τους βάζουμε νερό.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Θρήνος.
2. Παραχαρητικό. Αριθμητικό. Πρόθεσις.
3. Πάνει κάθε τρελό.
4. Θόρυβος. Η βασίλισσα γαλλιστί.
5. Καλφέρνη. Γενναϊκό σνομα.

ΑΥΣΕΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Οριζοντίως: 1. Ρέκτη—σωρός. 2. Έκτη—τέστ. 3. Άλε—Ιων—Ατι. 4. Λά—Έλδεν—άφ. 5. Έλι—Σόμ. 6. Νάδ—ου. 7. Ράς—Νής. 8. Ισ—Σοπέν—Λή. 9. Βία—σία—Δίς. 10. ΝΑΤΟ—ΛΙΑΟ. 11. Άμ—ρε—Μασορί.

Καθετός: 1. Ρεάλε—Λίβνα. 2. Έκλα—Σιάμ. 3. ΚΤΕ—Έαρ—Άτα. 4. Τη—Έλδς—δρ. 5. Ίλι—Σ.Ο.Σ. 6. Ιάδ—Πία. 7. Νές—νέα. 8. Ωτ—Νομν—Λά. 9. Ρέα—Μός—Δίο. 10. Όστ—Λιόρ. 11. Στίφ—Νήσοι.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

302) Κρα—οι (Κρασί). 303) Σκούπα—Κούπα. 304) Συρα—κούσαι, Υίδς, Ράκος, Άσκός, Κύρος, Ούρα, Ισαάκ. 305) Α. Καί, Λάσσα, Ίσα, Α. 306) Λομπτήρ, Λορανή, Λεττονία, Λουρίδα, Λειβαδιά, Λεωφορείο. 307) Δύσκολα νείατα, καλά γράμματα. 308) Πάς, Πίος, Πάγος, Πόργος, Πάισμος, Πράσιος, Πουσανίος, Πτολεμαίος. 309) Αγέρωχος, Γλαύκος, Νεότης, Όλυμπος, Τήνος, Ήρα—Άλς, Σταυρός (Άγνότης). 310) Στεριά, Όρμος, Κί—πλιγκ, Όρκετά, Τυρί, Ρήνος, Άλάτι (Σκοτρά).

ΠΟΡΦΥΡΗ ΜΑΣΚΑ

15. ΤΡΙΓΩΝΟ

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)
- 5)
- 6)

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΟ

16. ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΜΕ ΤΡΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Τα τρία πρώτα γράμματα σε κάθε μία από τις παρακάτω ζητούμενες λέξεις, να μπουνε κατά σειρά, στη θέση των αστερίσκων. Θα σχηματισθί έτσι ένα ρητόν του Άποστόλου Παύλου.

- 1) * * *
- 2) * * *
- 3) * * *
- 4) * * *
- 5) * * *
- 6) * * *
- 7) * * *

1) Θεός του φωτός. 2) Πτώσις. 3) Θρηδαίος στρατηγός. 4) Δημητριάκον. 5) Ο άμαθής. 6) Οικονομία. 7) Νερό και χαμα.

ΜΩΜΟΣ

18. ΣΚΑΛΑ

- 1) Κ
- 2) Κ
- 3) Κ
- 4) Κ
- 5) Κ
- 6) Κ
- 7) Κ

1) Νήσος του Αιγαίου. 2) Χώρα της Άσίας. 3) Ο πολιτισμός της είναι πανάρχαιος, αλλά υπέφερε τα τελευταία χρόνια από τον πόλεμο. 4) Μουσικό όργανο. 5) Έχουν όλα τα σπία. 6) Πρόσστιον των Άθηνών. 7) Κομπολπίς της Χίου.

ΤΙΡΜΠΟΥΣΟΝ Α

19. ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Τα αρχικά των ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν το όνομα ενός Ιερωμένου. 1) Άγαπών πρόσωπον. 2) Παπάς των Καθολικών. 3) Νήσος Ιονίου πελάγους. 4) Φρούριον των Άθηνών. 5) Νήσος του Αιγαίου πελάγους. 6) Δηλητήριο. 7) Ο κύρ-Μέντιος. 8) Νήσος του Α. Αιγαίου πελάγους.

ΑΤΤΙΛΑΣ

20. ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Με τα αρχικά των ζητούμενων λέξεων σχηματίζεται καρπός που τρώγουν πολύ οι λαοί:

1) Την βάζουμε στη λεμονάδα. 2) Επομένως. 3) Κουρέλι. 4) Περιέχουν θρεπτικές ουσίες. 5) Άνικητος. 6) Εξοπατικό κράτος. 7) Κατεβίωσε τους πρώτους Χριστιανούς.

ΑΓΓΕΛΗ

Σελίδα Συνεργαζομένων Συνειστωτών

Ο ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ

Ήρα μι' απόφαση τρανή.
Και τη χρονιά τη φετινή
ν' άλλη δεν πάω τάξη.

Δεν θα διαβάσω. Τι καλά,
μια και τ' αλίνα μου μυαλά
έχουν κι' αυτά πετάξει.

Τι κι' αν μελετούν οι άλλοι;
Το δικό μου το κεφάλι
δεν ξανακουράζεται.

Θέλω ξάπλα και ραχάτι.
"Αχ! της γνώσης τ' άσπρο τ' άτι
δύσκολα δαμάζεται.

Μέσ' στην τάξη χασμουριέμαι,
ξύνομαι κι' αποκοιμιέμαι.
Κι' είναι τόπος ιερός!!

Μά στο σπίτι φασαρία...
ξεφυλλίζω άλλως διδλία
μια χαρά κυλά ο καιρός.

Μη μου πητε έχω μαράζι!
Μόνο για την τεμπελιά με νοιάζει
να είμαι πάντα άριστούχος.

Μόνο σ' ένα θα επιμείνω.
"Οτ' αν και του χρόνου μείνω,
νάβγω πιά... συνταξιοχός.

ΤΖΩΡΤΖΗΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ

Υ.Γ. Μη με πιστέψετε για όσα σας λέω
σ' αυτό το ποίημα. Τώρα για... να γε-
λάσουμε. Σύμφωνοι;

ΤΖ. Κ.

ΗΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ...

Μιά υπερπολυτελής κούρσα φρενάρει από-
τομα έξω από μία βίλλα, όπου μοιάζει με
τραμυθενίο παλάτι. Η ΜΥΛΑΙΔΗ και ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ διώχνουν ελ-
γενικά το ΣΩΦΕΡΑΚΙ και...
Πλησιάζω. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
διακρίνω σε μία πινακίδα στην εξώπορτα.
Από τα παράθυρα ξεχύνονται μερικές άναρ-
θρες κρουγές του ΕΛΒΙΣ ΠΡΙΣΛΕΥ, που
τραγουδά σ' εξωφρενικό ρυθμό ένα ΡΟΚ-
ΕΝΤ-ΡΟΛΛ.

Βρίσκω κιόλας στον κήπο και άσυναί-
σθητα τον διασχίζω. Τα φώτα έχουν άναψει.
Σε μία άπομερη γωνιά μπροστά σε μία ΒΙΟ-
ΛΕΤΑ Ο ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ και η ΟΝΕΙΡΟ-
ΠΛΕΧΤΡΑ πλάθουν...

"Ένα ΜΑΚΡΥ ΧΕΡΙ με υπερφάνεια πετά
έξω, έναν ΑΛΗΤΗ που τόλμησε με άρκετη
αυθάδεια να πετάξει ένα ΤΣΩΦΛΙ ΠΑΣΑ-
ΤΕΜΠΟΥ κατάμουτρα στο ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΡ-
ΦΟΥΡΟ.

Μιά ΑΝΑΜΠΟΥΜΠΟΥΛΑ με κάνει να συν-
έρθω. Ο ΤΙΛΛ Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ δημιουρ-
γεί σαματά. Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ φο-
ρώντας ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ τον χτυπά μ' ένα
ΣΠΑΘΙ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ, για να σώσει
την ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ, που καθώς φαίνεται φοβή-
θηκε.

"Ενώ έξω άρχισε να πέφτει ΑΣΗΜΕΝΙΑ
ΒΡΟΧΗ στο έσωτερικό ο ΑΝΑΝΙΑΣ... έκ-
πέμπει συνεχώς κύματα ψύχους. Παρ' όλη
την κακοκαιρία η ΑΕΚ με τον ΕΘΝΙΚΟ άρ-
χίζουν το παιχνίδι με μία ΣΕΝΤΡΑ-ΓΚΟΛ
ΑΟΥΤ.

Ο Ρ. ΚΡΟΥΣΟΣ μέσα έχει μαζέψει τούς
ΕΛ. ΣΚΟΠΕΥΤΑΣ γύρω του και δεν έννοεί
να άκούσει τ' οτοματάκι του. Αντίθετα ο
ΤΟΣ-ΤΟ δεν πάει παθόλου. Η ΣΕΝΙΟΡΙ-
ΤΑ συζητά έντονα με την ΕΣΤΡΕΛΙΑ, ενώ
έξωτικό παλάτι σείεται από τ' αεράκια. Ο

Ο ΠΑΤΕΡ ΑΚΑΚΙΟΣ σταυροκοπιέται και
φρονάζει: Η ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ φτάνει. Ο
ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ της φωνής του, άναστατώνει
τον ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ. Ο ΚΑΙΣΑΡ φρονί-
τας τον ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΝΔΥΑ βγαίνει πρώτος
έξω τραγαγμένος. Ένας ΣΠΟΥΤΝΙΚ κι' ένα
ΑΕΡΙΟΘΘΟΥΜΕΝΟ διαγράφουν κύκλους από
πάνω μας. Μιά ΒΟΛΙΔΑ κατευθύνεται κατ'
έπάνω μου, με χτυπά, πέφτω κάτω.

Μιά ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ έρχεται και με βρίσκει
κάτω από το κρεβάτι. ΚΑΝΕΙΣ δεν ήταν μέ-
σα στο δωμάτιο. Η παρσία με τ' αγαπητά
διαπλάσσοιλα δεν ήταν τίποτε άλλο... από
ένα ΣΒΗΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ.

ΤΙΤΑΝΕΙΟ ΧΕΡ!

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟ

... Μιά τελευταία ματιά κι' ένα δάκρυ,
ήταν ο άποκαιρητισμός για το παλιό μου
σχολείο...

... "Ήταν το στερνό μου αγιά σου" γι'
αυτό, που τόσα χρόνια μου χάρισε στη θαλ-
πωρή του άξέχαστες μαθητικές ώρες... Κι' έ-
φυγα, ενώ όθελιτα καυτά δάκρυα κυλούσανε
στα μάγουλά μου...

"Έφυγα, άφου είδα για τελευταία φορά
τούς έρεπιώνμενους σχεδόν τσίχλους του άπ'
τούς καταστρεπτικούς σεισμούς, γκρεμισμέ-
νους, ραγισμένους...

"Ήταν σά να μου λέγαν:
«Πήγαινε φίλη μου...αυτό που σου χάρισα
εγώ, να είσαι δέβαιη πως θα σου τ' άρριση
και το νέο σου σχολείο... Πήγαινε... τι με
κοιτάς; Τώρα δεν είμαι τίποτα περισσότε-
ρο από μία σκουριασμένη άνάμνηση...

Κι' έφυγα... και έπειτα τίποτα...
... "Ένα καινούργιο σχολείο με περίμενε...
Νέες αίθουσες, νέα θρανία, νέα αλλη, όλα με
δλα καινούργια... πιο άραια... πιο χαρού-
μενα... "Όταν πρωτοπήκα, μία φωνή αι-
σθάνηκα να μου λέει:

«Μη με κοιτάς παράξενα. Είμαι φίλος
σου... Και στη δικιά μου άγκαλιά θα βρεις
την γλυκειά, άπαλή θαλωρή της άγάπης,
της κατανόησης, της ξένοιαστης μαθητικής

ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ,
ΠΡΙΝ ΠΕΙΝΑΣΟΥΝ ΜΑΓΕΙΡΕΥΟΥΝ

ζωής... Θέλω να μ' αγαπήσης μικρή μου
μαθήτριά γιατί είμαι ένα με σένα και σ'
αγαπά... σ' αγαπά κι' εγώ τόσο, όσο και το
σχολείο που άφησες...

"Ήταν γλυκειά, παρηγορητική φωνή. Αί-
σθάνηκα άδελφια με άνακούφιση και άφησα
την φωνή της ψυχής μου να πη:

«Σε πιστεύω, καλό μου σχολείο... Ναί θα
σ' αγαπήσω όπως και κείνο, που άδελφια στη
σκέψη του δακρύω...

... Πάει τόσοσ καιρός από τότε... Τώρα
τάχω συνήθεισε όλα... και τις αίθουσες, και
τα θρανία... άκόμα και την στοργική του
ατμόσφαιρα... το συνήθισα και αυτό... για-
τί είναι γλυκό και έλπιδοφόρο, όπως και το
άλλο, κείνο που πρωτογνώρισα...

... "Ότ'όσο, πάντα έρχονται στιγμές, πού,
καθισμένη στο νέο μου θρανίο, άναπαύωντας
τα περασμένα, αίσθάνομαι να πλημμυρίζει
την ψυχή μου, ένα θείο ίδανικό που ήταν και
μένει κλεισμένο μέσα σ' εκείνο που δεν εί-
ναι πιά τίποτ' άλλο παρά μία σκουριασμέ-
νη άνάμνηση...

ΣΒΗΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΙΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

"Ήταν ένα βράδυ καλοκαιριάτικο, γλυκό.
Ο ήλιος είχε βασιλέψει πριν λίγη ώρα, ενώ
όλοκληρη η φύση λουζόταν με ρόδινα χρώ-
ματα, που σκορπούσαν οι άκτινες, σά να ήθε-
λαν να χαιρετήσουν για μία ακόμη στερνή φο-
ρά την άπέραντη μαγεία της. Ο όριζοντας
κοκκινωτός, όλογορα, φαίνονταν να είναι
πλημμυρισμένος από μία ροδοκόκκινη άχνη,
που σχημάτιζε ένα πελώριο, πορφυρό μισο-
στέφανο.

Ο ήχος της θάλασσας άκούγόταν με άρ-
μονία καθώς χτυπούσε πάνω στα πρασινισμέ-
να βράχια. Την ώρα αυτή, που άργοφυσούσε ά-
νάλαφρο και δροσερό το αέρακι, με μία λυ-
κή βαρκούλα ξεκινάμε και πάμε να χορούμε
πλατύτερα την όμορφιά αυτή, που δεν μπο-
ρώ να την εκφράσω και με τ' καλύτερα λό-
για άκόμη.

Τίποτε άλλο δε φαίνεται μέσα στη θά-
λασσα, παρά μόνον οι ξέρες, που ξεχωρίζουν
όλομαυρες, γιατί άρχίζει να σκοτεινιάζει. Ο
ήχος του κουπιού άκούγεται μονότονα. Τα
κυματάκια χτυπούν τα πλευρά της βάρκας,
θέλοντας να τραγουδήσουν κάποιο μελωδικό
σκοπό. Το μάτι χορτασμένο άνεύζει την
Έλληνική όμορφιά. Ο νους πετά έλεύθερα
μακριά, πλανιέται σ' άλλους χρόνους, σ' άλ-
λους καιρούς.

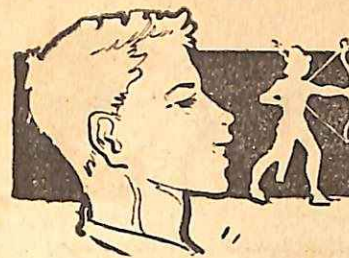
Τι όμορφιά!

Σιγά σιγά προβάλλουν ένα ένα τα διαμάν-
τια τ' ουρανού, που τώρα μοιάζει πολυκά-
ντλο. Και το φεγγάρι λαμπρό, δόλωτο,
χρυσάφειο, φανερώνεται πίσω άπ' το ρόδινο
μαγνάδι, εκεί πέρα του βουνού. Οι κόρες του,
οι άκτινες, λαφροπόδρες, τρέχουν, κι' έγ-
γίζουν άπαλά, και δίνουν ζωή στα άψυχα,
και φωτίζουν τη μισοσκοτεινιασμένη φύση,
και χρυσώνουν τα νερά. Από μακριά τα
βουνά της Ρούμελης μας φρουρούν σαν γί-
γαντες άκούμητοι. Ένα μικρό νησάκι στο
βάθος φαυτάζει σαν νερολούλουδο. Ένας κε-
λαριστός ήχος άκούγεται, που βγαίνει από
τη χείλη μας, και γίνεται τραγούδι, και γί-
νεται μία άργη, νοσταλγική μελωδία, και
ξαπλώνεται γύρω μας...

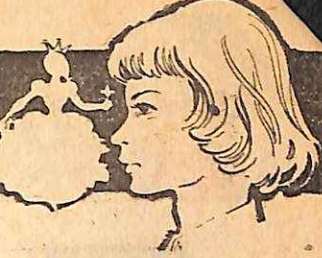
"Αχ, να μην τέλειωναν αυτές οι στιγμές!...
Πόση ώρα πέρασε, που καθισμένοι ναχε-
λικά μέσα στη βάρκα, είμαστε παραδομένοι
στους συλλογισμούς μας, κανείς δεν ξέρει.

"Επειτα από λίγο η βάρκα έσχιζε τα ρυτι-
δωμένα νερά της θάλασσας, για να μας φέ-
ρη στην πενή πραγματικότητα.

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Η τιμή των Μικρών
'Αγγελιών γι' αυτόν τον
τόμο, καθορίζεται σε 20
λεπτά τη λέξη. Έτσι συμ-
φώνησα με την επιθυμία
πολλών φίλων μου και κυ-
ρίως των επαρχιών.
Μικρές 'Αγγελίες μπο-
ρούν να στέλνουν όλοι οι
φίλοι μου, συνδρομητές
και άναγνωστες, άρκει να
έχουν ψευδώνυμο. Έγκρι-
σις ψευδωνύμου 5 δρα-
χμές. Άνανέωση 2 δρχ.

ΠΡΟΣΟΧΗ: 29
Περδίκης. Βασίλισσα της σκοκλά-
τας = Μ. Σταυροπούλου. Μάχη,
γιατί δεν παίρνει ψευδώνυμο;
Έξερσις, σε συμπάθη.

ΞΑΝΘΕΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ
30
ΣΠΑΘΙ, όσο για νερό, σου προ-
μηθεύω, μάλιστα και... έλμυρό...
(Πιστεύω να κατάλαβες).
ΜΙΡΑΖ

31
ΑΡΚΕΤΑ πρωτότυπη, λίγο λαν-
θασμένη, πάντως πολύ... λακωνι-
κή ή συνέλεια, Σαρδανάπαλε!...
'Αλλά ήσουν πάντα λιγλόλογος...
Δυστυχώς άχι, Τίτανο Χέρι
(1766) και λυσιμ. 'Αγαπητές
'Αθηνάια, Σουλτίτισσα, θερμαν-
τιχαιρετώ. Μικρή 'Αγωνιστή
(1591), ...μεγαλώνα, ύψιωνα και
σε χαιρετώ. ΑΡΤΕΜΙΣ

32
ΓΛΥΚΕΙΑ Βολιωτοπούλα, σ' εύ-
χαριστώ για τ' καλά σου λόγια.
Το κακομήλημα είναι, φαίνεται,
άγοριστικό προνόμιο. Δύσκολα
τούς ξεφεύγει καλή κουβέντα.
Ντίβου Κρόκετ, αντίχαιρετώ.

33
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΟ, Φουγαρομήτη, ά-
παντήσε αν δέχεσθε να γίνετε
μέλη του συλλόγου των Γλεντζέ-
δων. Γράφετε στη διεύθυνση της
1582 άγγελίας.

34
ΟΣΚΑΡ, είμαι ανεξάρτητη. Ρο-
ζαλίνα, Πολυνίκη, αντίχαιρετώ.
ΒΙΟΛΕΤΤΑ

35
ΑΓΑΠΗΤΕ Σαρδανάπαλε, διορί-
στηκα δικηγόρος της Κυράς της
Αύγης και άπαντώ εκ μέρους της:
Βρίσκεται πάντα εδώ, αλλά δεν
εμφανίζεται, λόγω άνεπαρκείας...
δεκαρών! Έχεις κομμάτι άπορία;
'Από μένα δέξου φιλικά αντίχαι-
ρετίσματα. ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Θέλω κι' εγώ

36
ΣΤΟΥΣ : Τον Σάμερ (1166),
Δάικρυ (1169), 'Ατρίδα (1113),
Στρογγυλό Μπαλλόνι (1162):
Διαδοχώντας τα λόγια σας
με έπιασε συνάχι.
Μά το μυαλό σας, σκέφθηκα,
πως κάποια θάσση άχνη.
'Εκτός του ότι οι στίχοι(!) σας
και ριζικά χαλάνουν
άπ' το ν' αττί εισέρχονται
κι' από το άλλο θγαίνουν.
ΤΟΣ-ΤΟ
(στρογγυλοκέφαλος)

37
ΟΜΟΡΦΟ Βασίλοπουλο, "Ομορφή
Πριγκιποπούλα, δέχομαι τη συμ-
μαχία σας. Προσχωρήστε στο σύλ-
λόγο μας.

38
ΚΑΣΑΤΟ, Χρυσόμυγα, άλληλο-
γραφούμε; 'Απαντήστε.
ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ
(Διαπλ. Φλόγας)

39
ΓΙΑ τούς 'Αετζίδες, μπύρα Φίξ
κάνει καλό (στά νεύρα). Χαιρετώ
Θερδάντες, 'Αριόδνη.
ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ
(πάντα σύμμαχος)

40
ΘΕΑΜΑΤΑ: Στρογγυλοκέφαλος =
οί ποιητάι. 'Αετζίδες = οί ιπ-
ποτικοί.

41
ΧΑΙΡΕΤΩ: Μ. Μερίσα, 'Αγρόμ-

37
ΠΕΛΗ, Βελούδο, Ντάνυ (θυμάσαι
το μπαλόνι με τη φώκια που σου
έμοιαζε;).

42
ΠΑΥΛΟΒΑ
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στη στή-
λη χαιρετώ όλους-ες, ιδιαίτερα
'Ομήχη, Μιράς, Σπαθί, Νέστο-
ρα, 'Αμλετ, ΑΕΚ.

43
ΣΠΑΘΙ, πιο τακτικός στις άγγε-
λίες: "Έτσι;
ΜΙΜΟΖΑ

44
ΑΓΑΠΗΤΕΣ, Μιρτώ, Ντιάνα, 'Α-
γρόμπελη, Σάρα Μπερνάρ, γιατί
χαθήκατε από τη στήλη μας; Πε-
ριμένα όπεσδότητε.
ΤΣΩΦΛΙ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΥ

45
ΑΓΑΠΗΤΗ Μισή Μερίσα, γιατί η
τόση καθυστέρηση στο περιοδικό;
Μήπως έχεις μαθήματα;
ΤΣΩΦΛΙ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΥ

46
ΜΠΑΜ! Μπούμ! 'Η συντέλεια
του κόσμου; Όχι! 'Αλλά μπαίνει
στη διαπλάσσιακή κίνηση, ζητών-
τας συμμαχία με το 'Αγκάδι.
Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

47
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο δια-
πλάσσιακό κύκλο των Μ. 'Αγγελι-
ών, άποκαλύπτω: Γαλάζιο κύμα =
Κυριακή Μαθιουδάκη. Πριγκίπισ-
σα της Σκοκλάτας = Μαρ. Σταυ-
ροπούλου. Σπίτ φαίερ = 'Αθηνά =
Μαργαρ. Μίλεση. Πάτερ 'Ακάκι-
ος = 'Αντ. Πηρουνακής. 'Ανοιξιά-
τικο λουλούδι = 'Ανν. Σκιαδό.
ΓΙΑΣΕΜΙ

48
ΣΕΝΙΟΡΙΤΑ:
Κάνε κότσο
τά μαλλιά σου,
γιατί δίδου
δεν σου πηγαίνει,
ή άλογουρά σου.
ΓΙΑΣΕΜΙ

Θέλω κι' εγώ

49
ΑΠΑΛΟ άεράκι, μην είσαι περή-
φανο, γιατί αυτό άσχημίζει την
καλή σου καρδιά!...
ΓΙΑΣΕΜΙ

50
ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΟ = Παναγιώτης Πι-
στώνης. Σε άποκαλύπτω γιατί
κι' έσυ μας προκαλείς (1725).
ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

51
ΤΟΣ - ΤΟ, σ' έκτιμώ περισσότε-
ρο από κάθε άλλον. Δίνεις πολύ
άραϊους έμπετρους πενοξίφει-
σμούς.
ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

52
ΕΙΜΑΙ κατά των άποκαλύψεων.
Έρω πολλούς, αλλά δεν σας ά-
ποκαλύπτω. Χιωτόπουλο σου ά-
ρεσε η άποκαλύψη σου;
ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

53
ΣΕΝΙΟΡΙΤΑ, τί κάνουν οι γειτό-
νισές σου, Κ.Μ. και Ε.Μ.; Τζώ-
τση Καραμπίνα, χρόνια πολλά.
ΑΠΑΛΟ ΑΕΡΑΚΙ

54
ΚΟΚΚΙΝΗ Βιολέττα, γιατί στα-
μάτησες τις μικρές άγγελίες;
Χαιρετώ Τος - τό, Φουγαρομήτη,
(σε περιμένα στις μικρές άγγε-
λίες), Τζωρτζή Καραμπίνα, Γλυ-
κειά Βολιωτοπούλα και 'Αρη Με-
λα. Σκίεурс, Χιωτόπουλο, ΑΕΚ,
Τροχαλία έστε άνοητοι.

55
ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ
(Όλυμπιακός).

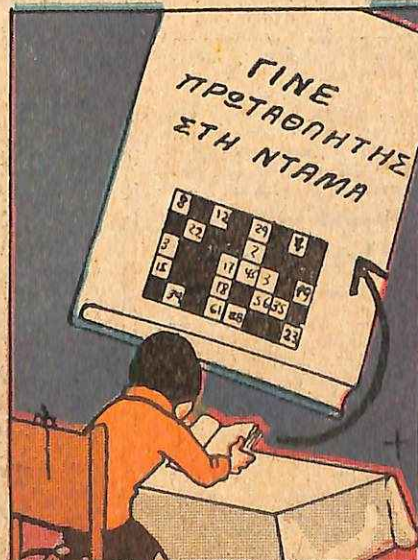
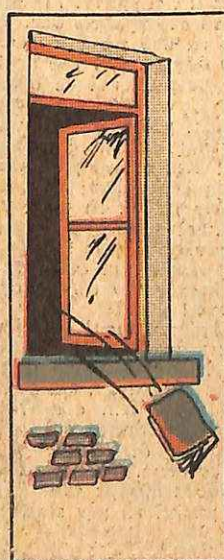
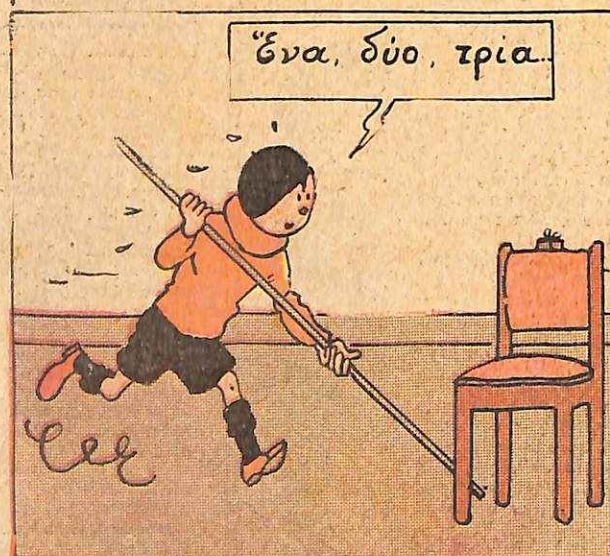
56
ΑΝΑΒΡΥΤΟΠΑΙΔΑ ΙΥ ξέρω ότι
με άποκαλύπτει έσύ και έβαλες το
όνομα του Ραβύρου, θά τιμωρη-
θής. ΚΡΟΥΣΕ σκίτσο σου δεν έ-
ληφθ.

57
ΣΩΦΕΡΑΚΙ
(Άτρόμητων Διαπλάσσοψων)

58
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο χιο-
νισμένο δάσος της Διαπλάσσεως
χαιρετώ όλους - λες, ιδιαίτερος
'Αντζούγια και Ζουμπουλί.

59
ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ
70
ΓΕΙΑ σας, Διαπλάσσοπούλα - ε-
Κατέρχεται με νέο σθένος ό...
ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

ο Κουκούτσος
κι' ο Παπούτσος

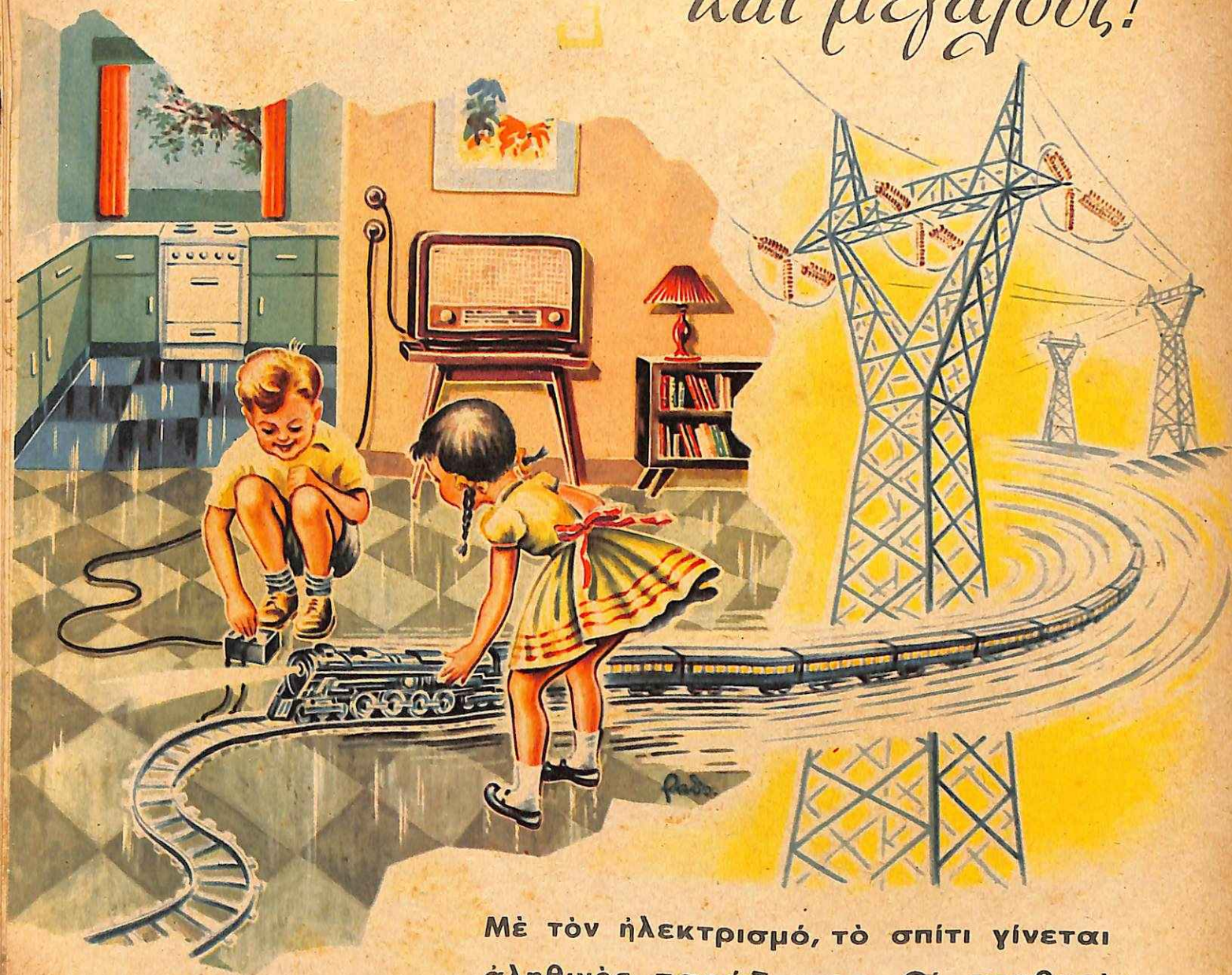
Ειδικές αίθουσες με παιχνίδια, παιδική πισίνα για μπάνιο, παιδικά προγράμματα ψυχαγωγίας κάνουν το ταξίδι αληθινή απόλαυση για τους μικρούς επιβάτες.

Υ/Κ

"Ολυμπία"

Το μεγαλύτερο, ταχύτερο, νεώτερο, πολυτελέστερο Έλληνικό υπερωκεάνειο 23.000 τόννων ταχύτητας 21 μιλίων και ναυπηγήσεως 1953.

Χαρά για μικρούς καί μεγάλους!

Ο ηλεκτρισμός
δέν είναι πολυτέλεια·
είναι ανάγκη.

Με τόν ηλεκτρισμό, τò σπίτι γίνεται
ἀληθινός παράδεισος. Οί σταθμοί
ηλεκτροπαραγωγής καί τὰ δίκτυα
τῆς ΔΕΗ φέρουν στήν Ἑλληνική Οἰκο-
γένεια τήν ἄνεση, τήν ὑγεία, τή χαρά.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ